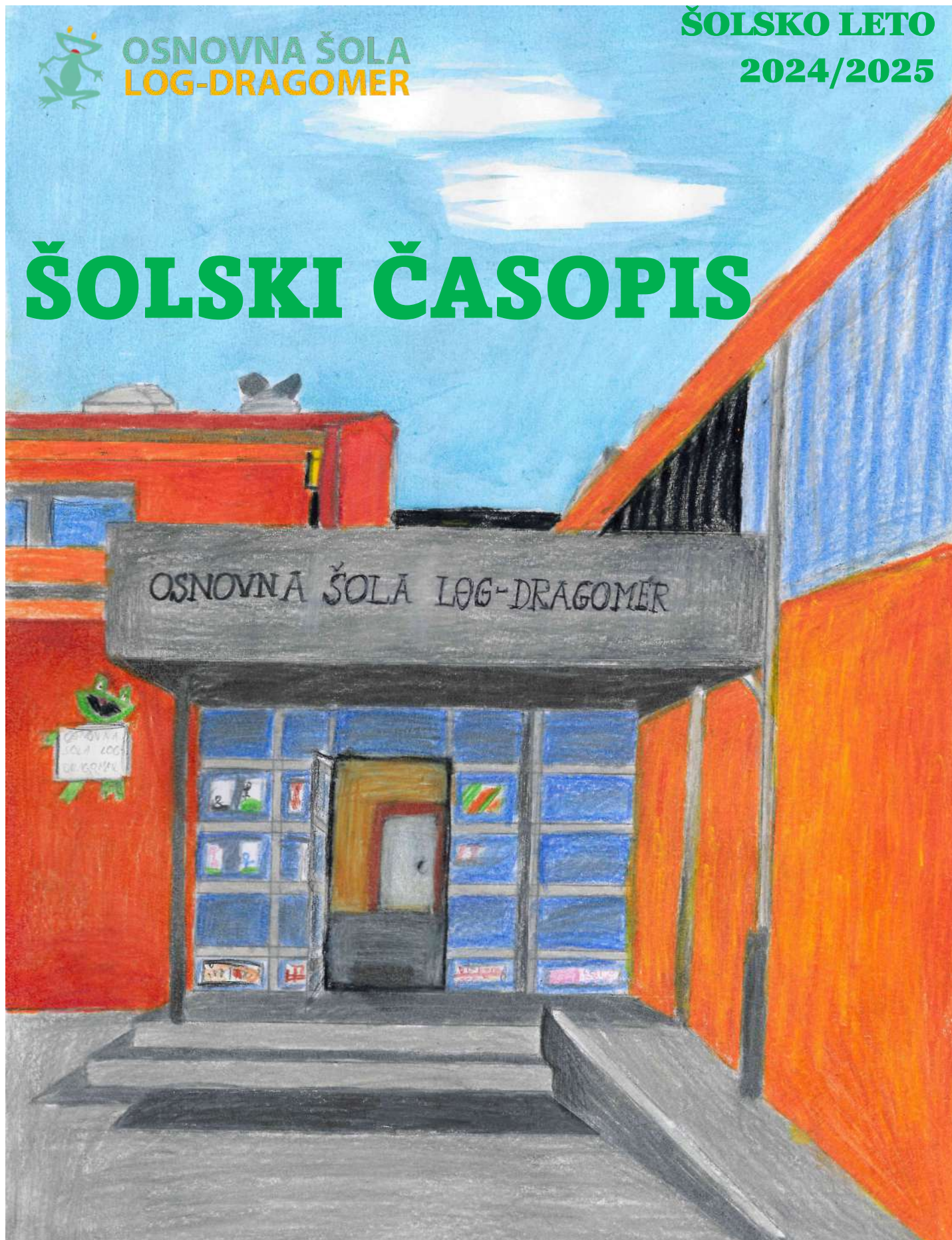




OSNOVNA ŠOLA
LOG-DRAGOMER

ŠOLSKO LETO
2024/2025

ŠOLSKI ČASOPIS



REGAPIŠ

REGAPIS

Šolski časopis Osnovne šole Log – Dragomer

Šolsko leto 2024/ 2025

Uredniški odbor:

Barbara Friškovec, Nataša Frelih, Jernej Tomec

Zbiranje prispevkov:

Učiteljice in učitelji OŠ Log – Dragomer

Naslovnica:

Lucijan Oblak Zver, 5. b

Vsebina

Detektiv Lan in skrivnost izginulih sladkarij.....	4
Učenci 1. razreda rišemo in pišemo.....	5
1. A in 1. B razred “pišeta z roko”	11
Pust v 1. b razredu	12
Utrinki iz 1. c	13
Učenci 2. b razreda se predstavijo	16
Učenci 2. a razreda se predstavijo	18
Dogodki iz 2. c	21
Učenci 3. a razreda—VELIKA POLICA	24
Učenci iz 3. b se predstavijo	25
Učenci 3. a razreda se predstavijo	30
Učenci iz 4. a razreda se predstavijo	36
Učenci 4. c razreda se predstavijo	45
Učenci 5. a razreda se predstavijo	54
Učenci 5. b razreda se predstavijo	56
Učenci 5. c razreda.....	69
Učenci 6. a razreda se predstavijo	71
Učenci 6. b razreda	77
Učenci 7. razredov	78
Učenci 8. in 9. razredov	84

Detektiv Lan in skrivnost izginulih sladkarij

Nekega dne se je Lan prebudil in odšel na sprehod s svojim psičkom Blu. Ko se je sprehodil do trgovine Sladke misli, je zaslišal glas, ki je donel vse naokrog. To je bil glas prodajalke Jone. Lan se je ustavil in pogledal za seboj. Jona mu je rekla: "Pomagaj, nekdo mi ponoči krade sladkarije." Lan je prosil za celo zgodbo prodajalke. Jona je odgovorila: "Ko sem zjutraj prišla v trgovino, sem zagledala na tleh sladkarije. Nekatere so bile na pol pojedene. Na srečo je imel Lan s seboj pripomočke za raziskovanje. To so bili daljnogled, povečevalno steklo, prašek, da se bolje vidijo stopinje, vrečko za shranjevanje dokazov in poseben čopič. Lan je stopil v trgovino in posul prašek za stopinje. Ta prašek je razmazal s čopičem. Lan je sumil svojega brata Krisa, saj je Kris večkrat kradel v različnih trgovinah. Lan in Jona sta se dogovorila, da se dobita zjutraj ob šestih pred trgovino, do takrat pa Jona vse to pospravi. Naslednji dan sta se dobila pred trgovino Sladke misli, Jona je odklenila vrata in sta vstopila. Na tleh



sta zagledala dvignjeno rdečo preprogo, pod katero je bila skrivna soba. Lan in Jona sta odšla po stopnicah navzdol v sobo. Tam je bil sef in veliko pajčevin. Jona je prižgala luč in zagledala veliko sladkih drobtin. Ko je Jona zavpila, je Lan odprl sef in zagledal duha. Lan je Jono vprašal, če ga pozna. Jona je odgovorila, da je to prejšnji lastnik trgovine, ki je nikoli ni maral. Na srečo ju duh ni slišal, saj je trdno spal. Lan je poklical policijo in duha so odpeljali v laboratorij za raziskavo duhov.

Naslednji dan je Jona vstopila v trgovino in vse je bilo na svojem mestu. Naslednjič, ko je Jona zagledala Lana, se mu je zahvalila in ga objela. Od takrat sta bila najboljša prijatelja.

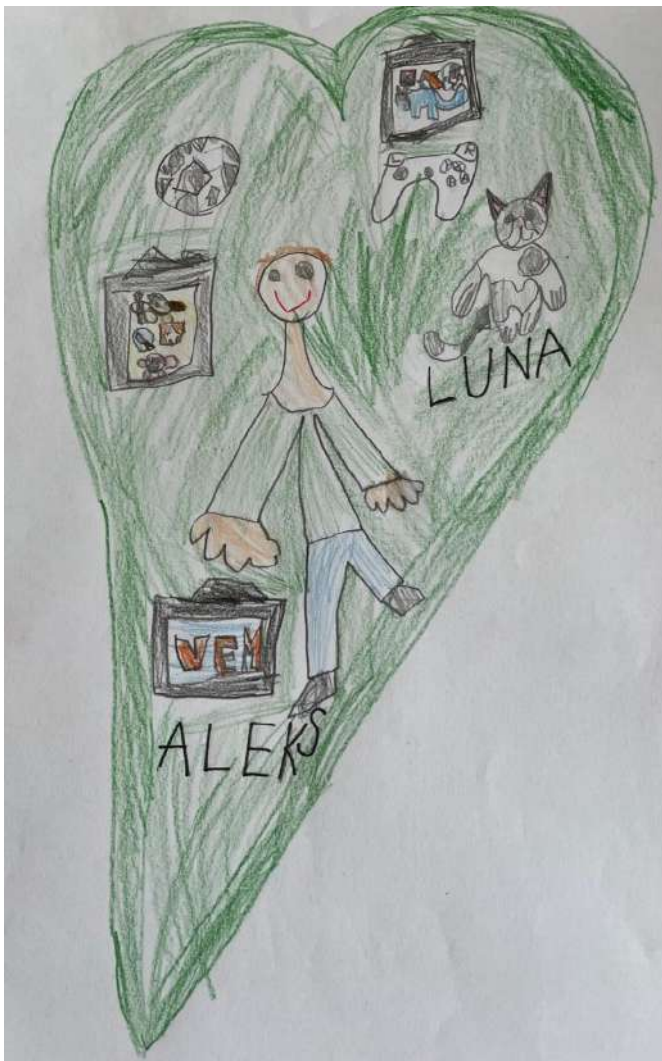
Ana Bedekovič in Tjaša Volk, 4. a

Učenci 1. razreda rišemo in pišemo









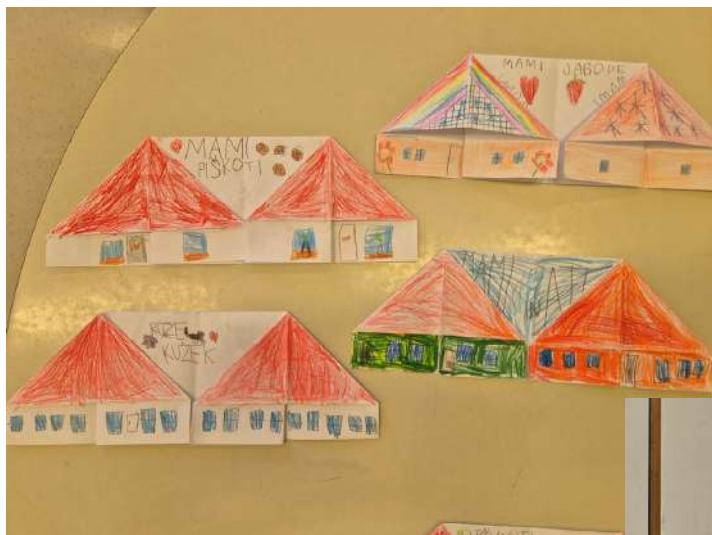




1. A in 1. B razred "pišeta z roko"

V okviru projekta Pišem z roko so se učenci preizkusili v zgibanju hiške iz papirja. Po pogovoru o tem, po čem diši dom, smo ugotovili, da so naši domovi prava fantazija in mešanica okusov. Diši po: piškotih, mami, rožah, kosilu, šamponih, vrtnicah, igračah, jagodah, parfumu, ljubezni, laku za lase, kužkih.

Svoje ugotovitve so učenci zapisali na hiško iz papirja in jo tudi okrasili.



Pust v 1. 6 razredu

Letošnji 3. marec je bil pustni torek. In ta veseli in norčavi praznik je prevladal med poukom v prvem razredu. Pustne šeme smo dan začele v razredu s predstavitvijo in plesom. Nato smo si za malico privoščili krof z marmelado. Naučili smo se o pomenu pusta ter kako ga praznujemo v Sloveniji in po svetu. Dan smo nadaljevali s peko vafelj, pustno pesmico in izdelovanjem klovnov iz papirja ter mask. Zaključili pa smo ga v podaljšanem bivanju z igro na soncu. Bili smo torej uspešni in pregnali zimo. Zvečer pa bo treba temeljito umiti zobe, saj je bilo sladkarij že dopoldne veliko več kot običajno. A zato je to poseben dan. Sploh za otroke. Škoda, da je samo enkrat na leto.



Utrinki iz 1. c

Učenci iz 1. c razreda smo se odločili, da vam pokažemo nekaj najljubših trenutkov iz prvega razreda, ki si jih bomo za vedno zapomnili.



...PRAZNOVALI PUST...



...PLAVALI...



**...RAZISKOVALI GOZD IN OKOLICO V
RAZLIČNIH LETNIH ČASIH...**





...NASTOPALI NA RAZLIČNIH PRIREDITVAH...



...OBELEŽILI TRADICIONALNI SLOVENSKI ZAJTRK...



...ZASADILI ŠOLSKO VISOKO GREDO...



... KUHALI...





...DELALI RAZLIČNE POSKUSE...



IN ... USTVARJALI!



Včenci 2. 6 razreda se predstavijo



Brina Golobič, 2. b



Svit Božič, 2. b



Ula Fortuna, 2. b



Sofija Kovač, 2. b



Otilija Kunstek, 2. b



Matej Knez, 2. b

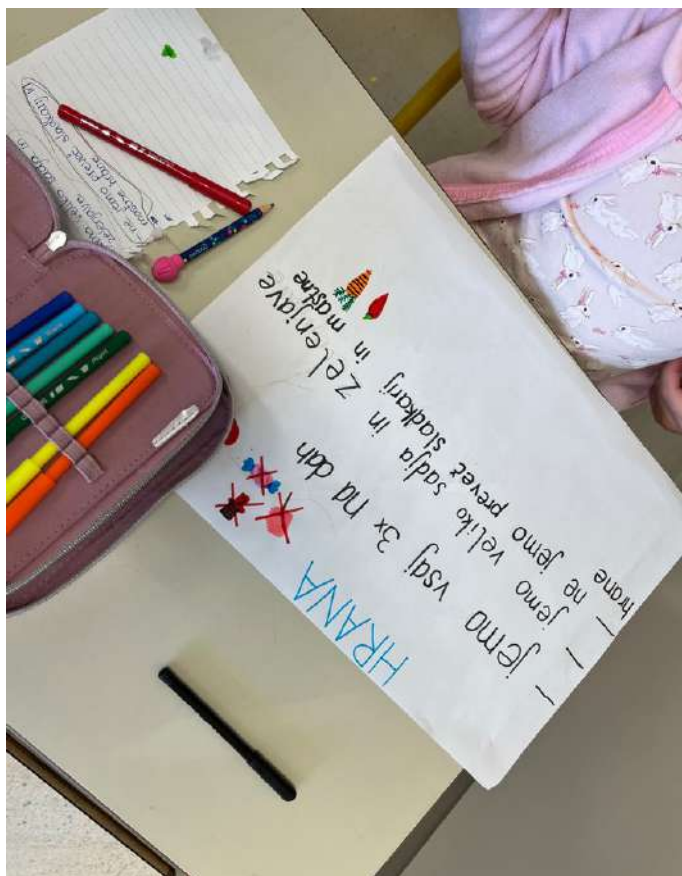
Učenci 2. a razreda se predstavijo



Hana Zavolovšek, 2. a



Učenci na sliki: Tadej Latinović, Domen Dolinar, Jakob Smrtnik in David Pogačar



Mesec zdravja—april 2025

V 2. a razredu smo v sklopu učnega sklopa Živim zdravo opravili veliko dejavnosti o zdravem življenju. Učenci so izdelali in razstavili plakate o zdravi prehrani, gibanju, zdravi pijači in spanju. Pri tem so uporabljali stare revije in reklame, plakate pa so opremili tudi z ilustracijami.



Svoje znanje so uporabili tudi pri igri Masterchef, kjer so morali iz odpadnega materiala pripraviti zdrav obrok. Vsaka skupina je izžrebala obrok (zajtrk, dopoldanska malica, kosilo, popoldanska malica, večerja) in ga pripravila. Skupina je pripravljen obrok predstavila, jaz pa sem ga ocenila. Ocenjevala sem zdravje, izbor »sestavin« ter ustvarjalnost.



To temo smo navezali tudi na likovno umetnost, kjer so iz aluminijaste folije izdelali kipce, ki prikazujejo poljubno gibanje. Naloga je zahtevala veliko spretnosti, učenci pa so se kljub zahtevnosti zelo dobro izkazali. Poleg tega so naslikali še stripe, ki pripovedujejo o zdravih navadah.



Evelin Cvirn, 2. a: *Ritmčna gimnastika*



Amar Šabić, 2. a: *Sklece*



Dominik Davidović, 2. a: *Nogomet*



Marina Domitrica, 2. a

Dogodki iz 2. c

Vesela sem bila, ko smo pred božičem, nastopali na odru. Naredili smo zanimivo predstavo. Predstavili smo državo Italijo. Ljudje, ki smo nastopali, smo se zabavali.

Lina, 2. c

Decembra smo odpirali adventni koledar. V adventnem koledarju so bila sporočila. Sporočila smo odprli in prebrali. Uresničili smo želje, ki so bila na sporočilih.

Elena, 2. c

V šoli smo imeli zbiralno akcijo starega papirja. Zbrali smo ga zelo veliko. Za nagrado bomo šli na morje. Kopali se bomo v Izoli.

Filip, 2. c



Ulga in jaz sta vsak
večer brali. Z mojim
bratom Tervom sta praznovali
njegov rojstni dan. Z Tervom
priatelji sta se igrali pikado
in vozili s skirojem. Ulga
je spoznala nova prijateljice,
mojo prijateljico Ulgo.



Moji 3-je dnevi z
Ulgo. Tjodur Povirk 2.

Z Ulgo sta igrala Monopoli.
Učila sta se matematike
in brala strip. Gledala sta
Masterchefa. Jedla sta čips.
Božala in nahranila sta
mojega praščka. Spala sta
na kavču. Delala sta
neumnosti. Lestavljala sta
stvari iz lego kock.



Z Ulgo se imam
lepo. Ko pridem iz
šole me priidno
počaka na kavču.
Ulga me ima rada
in rada skače.
In ko Ulga spi, ja
pocartam.



Malo sva brali.
 Malo sva se učili.
 Malo sva se zabavali.
 Z. Elga bova učiteljci in
 bova pripravili program na
 stroke. Danes moja mami
 varnuje rojstri dan. Midve
 a
 va zabavali stroke. Pripravi
 sva knjižanke, polbarvanke,
 nise.



Učenci 3. a razreda—VELIKA POLICA

Prepesnjeno po Feriju Lajnščku, pesem Velika polica, pesniška zbirka Rad bi

Rad bi že dvignil
skalo veliko,

rad bi že risal
umetniško sliko.

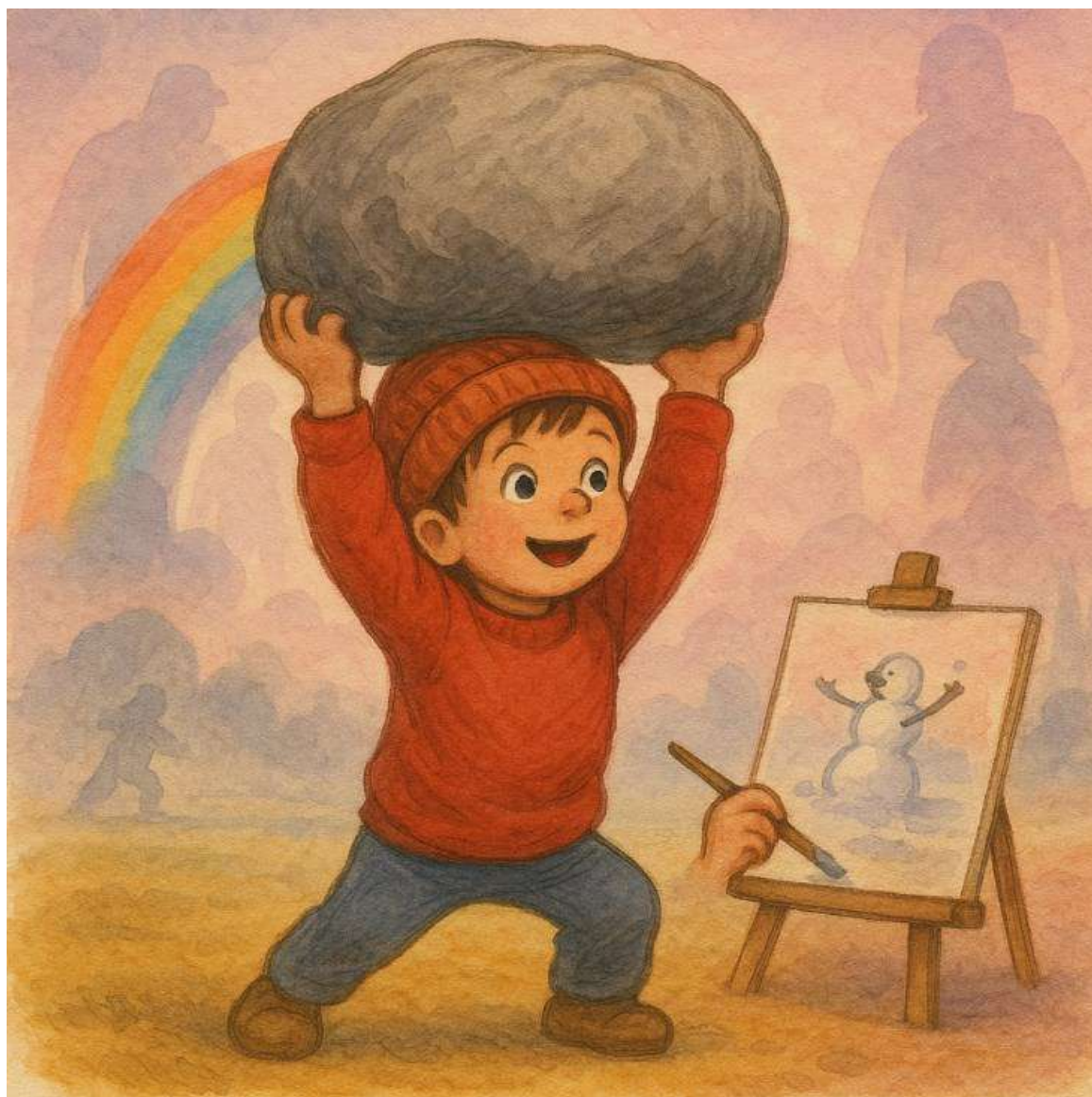
Rad bi bil velik,
močan!

Rad bi bil velikan.

Rad bi dotaknil se
mavrice lepe,

rad bi metal
velike kepe.

Napisali MAŠA ROVŠEK in GLORIA KASTELIC 3.A



Učenci iz 3. 6 se predstavijo

Teden pisanja z roko

(20.7.-24.1.2025)

Ko radiš po palačinkah

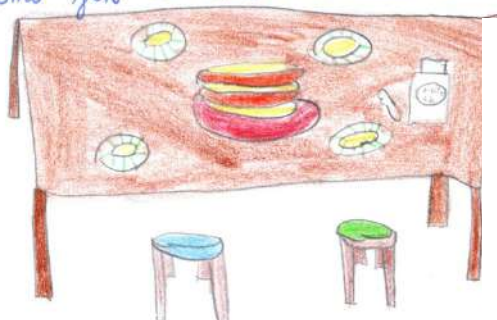
UVOD: Palačinke pripravljam z mami. Nanje najraje namažem čokolado. Palačinke dišijo po skutu, saj jih kdaj naredim s skuto.

Po kuhinji diši po skutu.

JEDRO: Naredive jih za celo družino. Želo so dobre. Za recept uporabim: skuto, rozine, vaniljevo kremo, jajca, moko, sladkor in malo soli.

ZAKLJUČEK: Želo hitro jih zmanjka.

Naredimo jih 3-krat na mesec.



Vanj po palačinkah

Palačinke imajo vanj po sladkorju in nuteli. Želo zavoham vanj po palačinkah mi zaboli v trebúčku in takrat želim palačinke. In potem že grem na zajtrk.

In za zajtrk so palačinke! 😊 Mmm. Zdaj bom pojedel veliko palačink! V palačinkah je marmelada in siri tudi z nutelo.



Vál Lopit, 3.B.

Ko radiš po palačinkah

UVOD: Radiš takrat, ko z mami pečeš palačinke.

JEDRO: Palačinke so zelo preprosta jed. V njej so: mleko, malo cimeta, moka, olje, sladkor in olje. Palačinke namažem z čokolado. Zraven pijem sok ali vodo.

ZAKLJUČEK: Namažemo palačinko s pižmom. Ko pijem palačinke popravim misli.



Eva Pah 3.B

Jedro pisanja z roko

(20.1.-24.1.2025)

Ko radiš po palačinkah

UVOD: Rada delam palačinke. Delam jih z Markom, očijem in mamico. Palačinke jem s nutelo, marmelado in prazne.

JEDRO: Po palačinkah mi radiš ko da mas mi olje v ponvi. Zelo zabavno je peči palačinke z očijem. Oči velikokrat vrže palačinke v vrak.

ZAKLJUČEK: Velikokrat se palačinke strgajo. Najraje jem palačinke s družino.



Eva Barborič 3.B

Jedro pisanja z roko

(20.1.-24.1.2025)

Ko radiš po palačinkah

UVOD: Ko pridem domov, mi starši naredijo palačinke in te palačinke zelo lepo dišijo.

JEDRO: Keraj vsakega radota pri kosilu naredimo za sladico te palačinke. Te palačinke morajo biti namažane z marmelado ali nutelo. Moja družina ima zelo rada palačinke.

ZAKLJUČEK: Ko pojemo kosilo in gremo počivati in še vedno vse diši na palačinke. To vonj nas dela ves čas lačnejši. Zato si palačinke privoščimo tudi za večerjo. Če bi bilo po moji, bi palačinke lahko jedli vsak dan.

Jedro pisanja z roko (20.1.-24.1.2025)

Ko radiš po palačinkah

UVOD: Palačinke delam skupaj z mamico. Pri delanju palačink uporabljamo sestavine. To so moka, jajca, mleko najina posebna sestavina je nadenka.

JEDRO: Diši po moki, jajcih in mleku. Veliko jih pijem. Bonavadi jih naredim ko imamo obiske. Če se igram z prijatelji jih naredi sama. Zelo so dobre.

ZAKLJUČEK: Bonavadi jih jem jaz in moji bratci. Tudi s tudi nastopajo. Jem prazne ali z nutelo.



Mark Vilmar 3B



Mina Belona 3.B



Maškare v 3. b

Navade in običaji v 3. b razredu

Pri pouku smo se pogovarjali o običajih, šegah in navadah, ki jih imamo v Sloveniji (kurentovanje, pustovanje, martinovanje, jurjevanje, ...). V šoli smo se za pusta našemili v maškare.

(fotografijo ti pošljem popoldne)

Učenci so zapisali katere navade in običaji, ki jih imajo doma, so jim najljubši.

Melvis Abdić:

Naša družina gre vsako leto za bajram v Bosno. Mami običajno speče baklavo. Potem gremo k dedku. Tam je moja sestrična Hana. Z njo se rad igram skrivalnice. Rad grem k stricu, saj se tam igram z njegovo vnukinjo. Zelo je smešna, saj je še majhna. Skupaj s sorodniki jemo baklavo. Včasih sorodniki pridejo tudi k nam. Ko vse pospravimo, gremo spat.

Gaja Barborič:

Ob petkih vedno jemo pico. Včasih naročimo Pr Pavlet ali pa jo naredimo kar doma. Po navadi se uležemo na kavč in gledamo Scooby – Doo ali Garfielda. Medtem časom se pica speče ali jo dostavijo. Jaz in brat jeva pico s sirom, salamo, koruzo in s kečapom. Oči rad je pekočo pico. Mami ima rada na pici rukolo, salamo in sir. Vsi se imamo fajn. Ko pojedemo pico, si z bratom umijeva zobe in greva spat.





Naja Belava:

Ko pridemo na morje, gremo najprej vsi plavat. Ponoči lovimo ribe. Takrat se najboljše počutim.

Iza Cukjati:

Navade v naši družini:

Poleti postavimo bazen. Za božič postavimo jaslice in smreko. Pozimi imamo obešene lučke. V nedeljo gremo k sveti maši. Ne govorimo kletvic. Imamo tri obroke na dan. Kuhamo

kosilo vsak dan. Vsak dan imamo obešeno zastavo. Vsak večer molimo Sveti angel. V osnovno šolo hodimo peš.

Bor Dolinar:

Doma vsako leto pripravimo jaslice. Za travo nabere mo mah. Ob robu postavimo božično smreko. Na mah postavimo štalico. V štalico postavimo Jezusa, Marijo in Jezusa. Na koncu pa okrasimo še smreko.

Mak Hozjan:

Naš običaj je, da se za božič igramo družabne igre. Za veliko noč jemo pirhe, hren, šunko in orehovo potico. Za novo leto spuščamo rakete. Običajno tudi vsak dan gledam televizijo ali se peljem s kolesom.



Zoja Jušič Gornik:

Za novo leto se doma radi igramo Enko ali Človek ne jezi se. Če gremo na obisk, se tudi tam igramo družabne igre. S starši in prijatelji gremo na sprehod. Nazadnje počakamo na ognjemet. Budna sem do polnoči, nato grem spat.

Zoja Modic Gradin:

Na morju gremo vsako jutro lovit ribe. Mami vzame vabe, oči pa dve veliki ribiški palici, mrežico in vedro. Jaz vedno vzamem komplet za ribiče. Moj mlajši bratec Matic vzame kanglico, lopatko in grabljice. Skoraj vedno ujamemo pet ali šest rib. Nato gremo na sladoled. Jaz jem snikers in karamelo, Matic pa jagodo in čokolado. Oči in mami pijeta ledeno kavo. Nazadnje gremo domov in zbudimo dedija in babi.

Isadora Mole:

Najlepši običaj, ki ga imamo doma je barvanje velikonočnih pirhov pred veliko nočjo. S starši barvamo pirhe na različne načine: servietna tehnika, barvanje z rižem, barvanje s čebulo, barvanje z barvicami, barvanje v teranu... Sama ponavadi pobarvam jajca z barvicami.

Elina Osmanovič:

Ob nedeljah radi spimo do 12. ure ali še več. Nato se zme-nimo kam bomo šli. Po navadi gremo k dediju in babi in tam tudi jemo. Če gremo kam na izlet, jemo v Mcdonaldu. Vrnemo se zvečer in pospravimo vse babičine dobrrote, ki nam jih je dala. Na vrsti je kopanje. Najprej se tuširam jaz, nato bratca in dedi, nazadnje še starša. Sama že pripravim



zmes za palačinke. Pri peki palačink mi pomaga oči. Namažemo jih z evrokremom. Če pridejo sosedje, še z marmelado. Dodamo še jagodni preliv in keks. Za to navado sem se jaz spomnila in to je super.

Kaja Pitka:

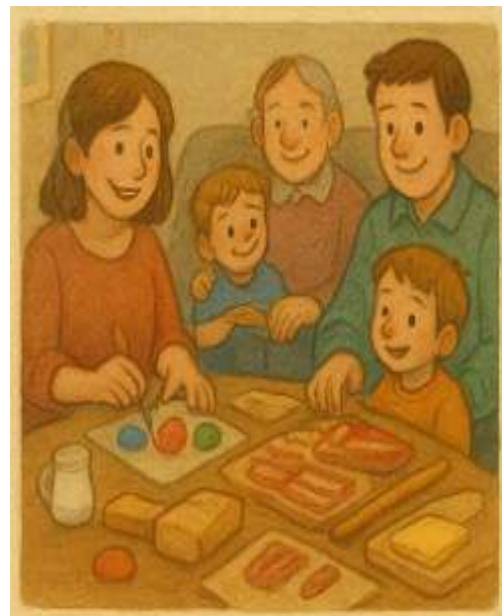
Za veliko noč z babi ali mami barvam jajca. Pomagam pri izdelavi orehove potice ter pri rezanju salame in drugih dobrot. Vsako leto tudi iščem čokoladna jajca.

Za božič postavimo smreko. Okrasimo jo z bunkicami. 25. decembra je božič. Ta dan pride Božiček. Za njega nalijemo mleko in mu na krožnik položimo piškote. Ko vsi zaspimo prileti Božiček s svojimi sanmi skozi dimnik in pod smreko položi darilo.

Luka Tadej Plevel:

V naši družini imamo več navad:

Ko zjutraj vstanemo, poslušamo glasbo. V šolo grem z avtom, domov



grem pa peš. Ko so oblačila oprana, jih zлага cela družina. Med poletnimi počitnicami gremo velikokrat v gozd. Za rojstni dan slavljenec izbere hrano. En večer pred godom slavljenca ropotamo s kuhalicami, lonci in pokrovkami. Zvečer najprej pospravimo igrače in nato beremo knjige.

Val Popit:

Pri nas običajno pečemo potico za božič in veliko noč. Za božič postavimo smreko in okrasimo hišo. Na pustno soboto se preoblečemo v kostume in obiščemo sosedo. Ob sobotah pospravljamo stanovanje in preoblečemo posteljnino. Ob nedeljah, ko smo vsi doma skupaj pripravimo kosilo in ga pojemo.

Eva Prah:

Naš družinski običaj je, da čez poletne počitnice opravimo eno potovanje. Po navadi odpotujemo za 7 dni. Vsakič letimo z letalom iz Benetk. Na zadnjem poletnem potovanju smo bili v Maleziji. Vmes smo morali prestopiti na letališču. Vseh novih poletnih potovanj se že veselim!

Lev Strajnar Puzigača :

Pri nas doma praznujemo božič, tako da gledamo animirani film Grinch. Praznujemo skupaj z mami, očijem in sestrice Frejo. Film gledamo na projektorju in jemo kokice. Po filmu odpiramo darila. Spat gremo pozneje kot običajno. Zelo mi je všeč, da smo vsi skupaj. Naslednje jutro se s sestrice igra z igračami, ki sva jih dobila za darilo.

Jakob Stanovnik:

Za božič pridejo sorodniki in se igramo družabne igre. Po navadi igramo Enko, Človek ne jezi se in namizni nogomet. Ati speče meso, mami pa naredi solato. Ko pojemo, gremo na sprehod. Ko pridemo domov gostje odidejo, mi pa gremo spat.

Mark Vilman:

Naš običaj je, da se za veliko noč zberemo in skrijemo čokoladna jajca. Kasneje jemo šunko, hren, potico, francosko solato in kruh. Ko pojemo, se igramo družabne igre. Največkrat se igramo Človek ne jezi se. To delamo odkar sem se rodil. Pridejo tudi stari starši, oba strica in prababica. Jaz se imam takrat zelo lepo. Verjamem, da se imajo lepo tudi drugi.



Učenci 3. a razreda se predstavijo



V 3. c zelo radi ustvarjamo in se učimo pisati različnih vrst besedil.

Nadaljevanje zgodbe Ema Pipifilipi

Pipifilipi je odletel proti oceanu. Na poti je srečal morskega psa, ki ga je hotel pojesti. Na pomoč mu je prišla orka. Dala ga je na hrbet, da ga morski pes ni mogle pojesti. Odpeljala ga je na otok, kjer sta se poslovila. Pipifilipiju je postalo dolgčas, zato se je odločil, da se bo vrnil k svoji družini. Njegova družina je bila zelo vesela, da se je vrnil, vendar se še vedno niso strinjali, da bi si lahko spremenil ime. Pipifilipi je rekel, da če je tako, gre pa spet v svet. In je šel. Toda sedaj je šel v Ameriko. Tam so ga napadli lovci in ga hoteli ustreliti. Klical je na pomoč. Pomagati pa mu ni prišel nihče, ampak je prišlo še več lovcev. Uspelo mu je uiti v Azijo. Toda tam so ga lovili drugi lovci, ki so bili še hujši. Odločil se je, da bo šel domov. Družino je zopet vprašal, če ga lahko kličejo Pipifilipi in so se strinjali. Vsi skupaj so se veselili in praznovali ob tem, ko jim je Pipifilipi pripovedoval, kaj vse se mu je zgodilo na poti.

Vita Jeraj, 3. c

Pismo oskrbovancem doma za ostarele

Bevke, 13. 11. 2024

Spoštovani!

Živijo, sem Ela. Rada bi vas razveselila s tem pismom. Rada hodim na Žabice. To je navijaška skupina. Kako ste pa vi, kaj radi delate? Kako je v domu za ostarele? Boste kaj praznovali? No, ker mi praznujemo.

Lep pozdrav,

Ela Jerkič, 3. c

Ljubezenske za zaljublje- ne deklice

Vame jih je bilo

kar enajst:

en Levande,

en Liso,

en Lalo,

en Val,

en Ulo,

en Svit,

en Krist,

en Lovro,

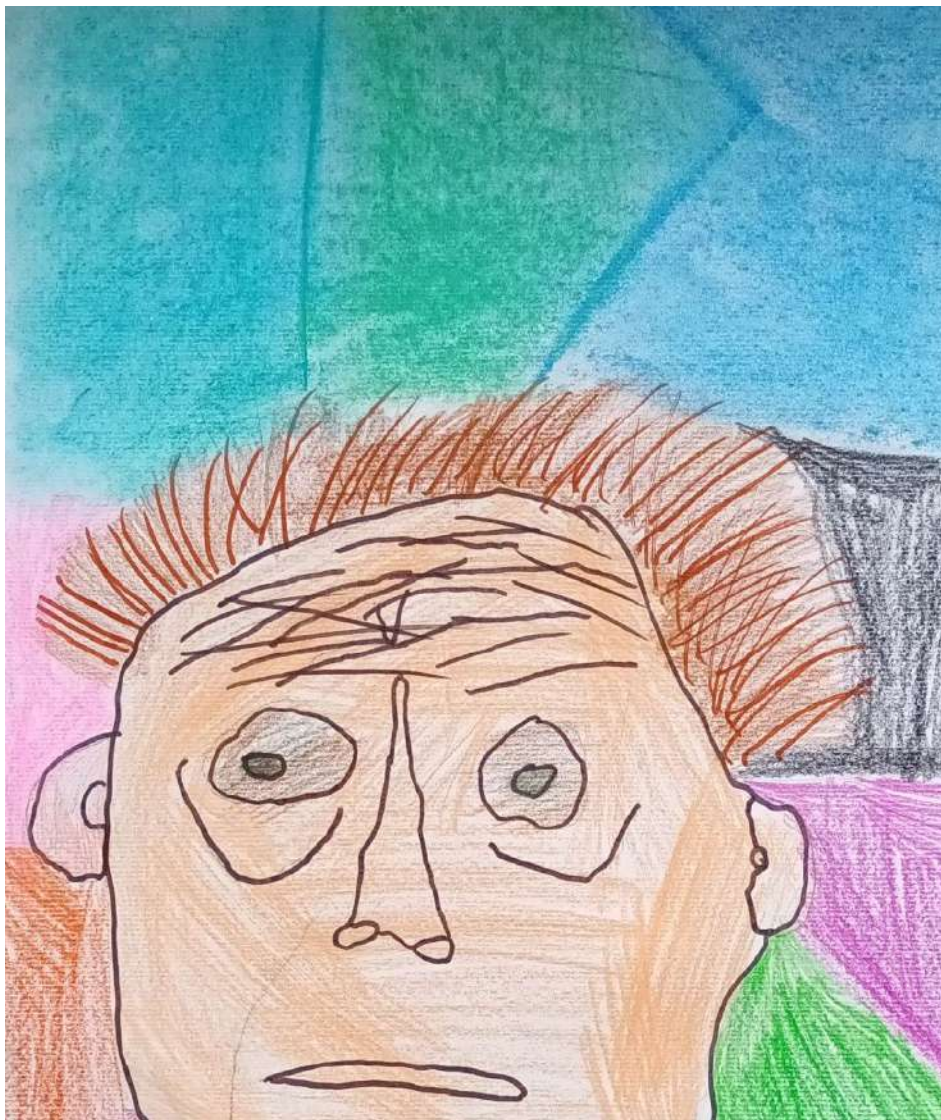
en Kislio,

en Goran

in en Hugo.

Jaz pa sem bila ves čas

Le v enega Čarlija!



Lan Oblak, 3. c

Ah, kaj hočem:

tako je življenje!

Tisa Jurič, 3. c



Magena Kac, 3. c

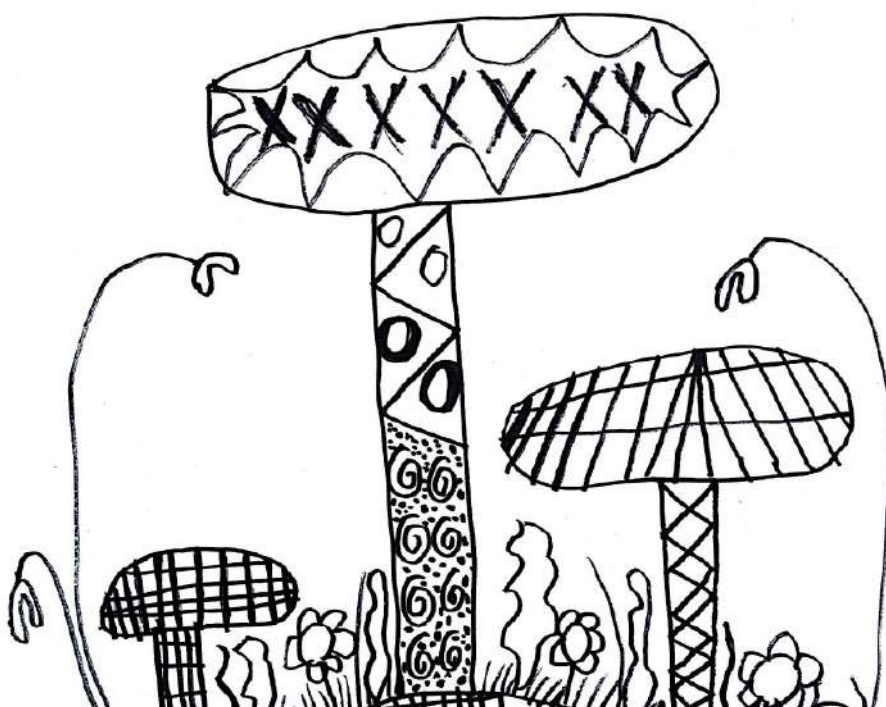
Hajro Beganović, 3. c



Maša Drmota, 3. c



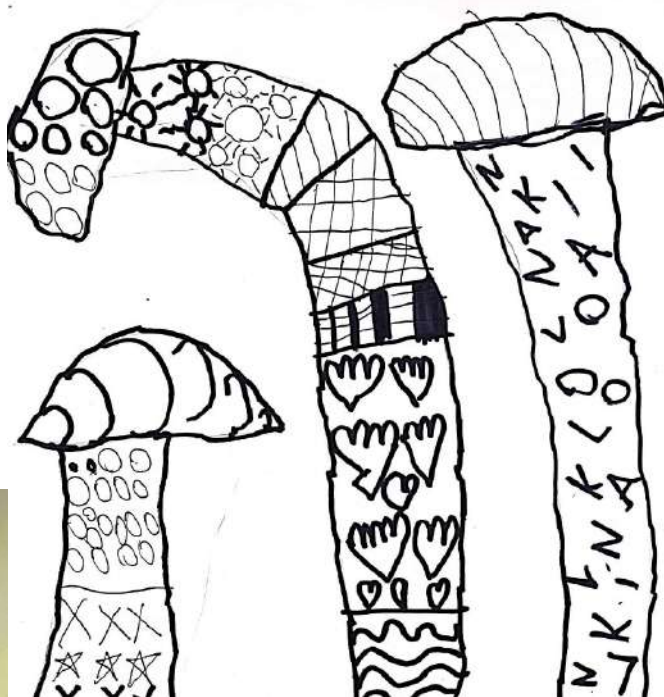
Natan Sallubier, 3. c





Nika Drmastja, 3. c

Nikola Tomič, 3. c



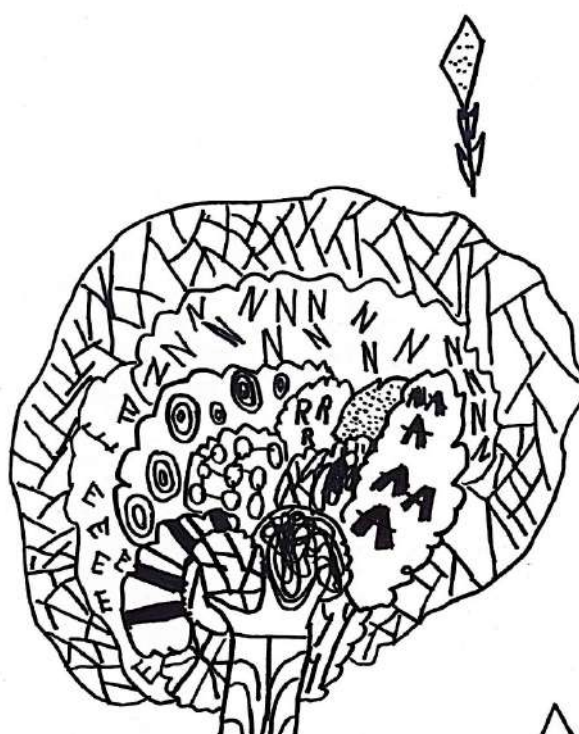
Tisa Jurič, 3. c

Polina Semenkina, 3. c



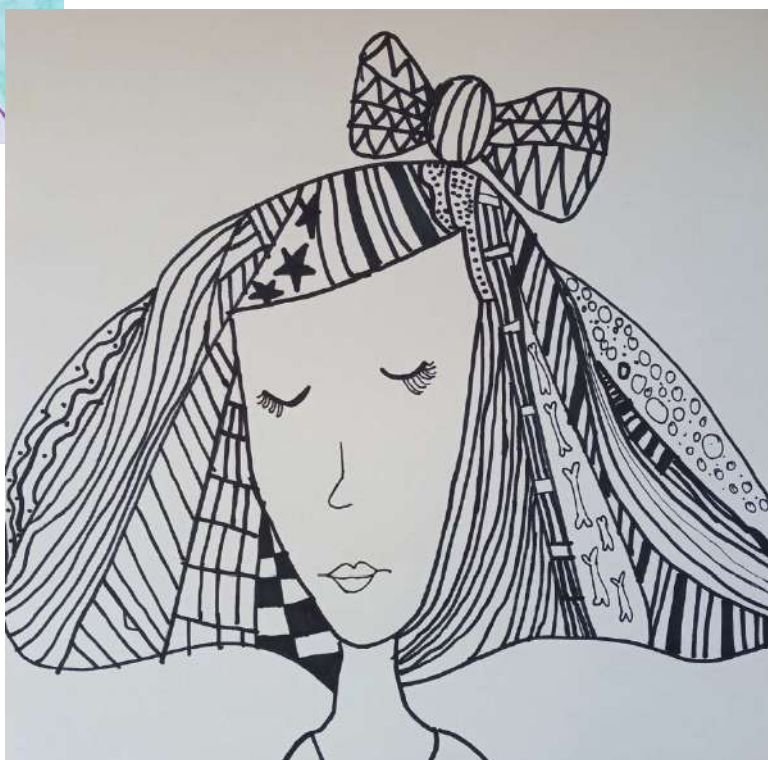
Vita Jeraj, 3. c

Arne Jezeršek, 3. c





Ela Jerkič, 3. c



Ajda Alič, 3. c



Ela Arnaut, 3. c

Detektivske zgodbe

Ukradena zlata ura

V Ljubljani je med jesenskimi počitnicami starejša sestra pustila zlato uro na mizi. Ko se je vrnila s sprehoda, je opazila, da ure ni več. Vprašala je vse svoje sorodnike, če so videli njeno zlato uro. Vsi so odgovorili, da je niso videli. Zato so poklicali detektiva Jako. Jaka je bil vitke postave. Oblečen je bil v črna oblačila. Imel je tudi črna očala. S sabo je imel še majhen črn kovček. V njem je imel beležko,



povečevalno steklo in majhne vrečke. Jaka je zgledal strogo, ampak je bil zelo prijazen. Pozvonil je na vhodna vrata in takoj so mu odprli. Ko je vstopil, so mu povedali kaj se je zgodilo. Jaka je odgovoril, da bo to raziskal in bodo uro verjetno našli. Najprej so se odpravili v sestrino sobo, če bi tam mogoče kaj našli. Tam niso ničesar odkrili. Nato so odšli v sobo staršev in tam so našli prah za izdelavo mleka za majhne otroke. Ta prah je vodil do blazine najmlajšega otroka. Jaka je pogledal pod blazino in našel zlato uro. Vsi so se smejali. Jaka je odšel domov, družina pa na sladoled.

Lara Lenardič, 4. a

Skrivnost izginulih čokoladnih piškotov

Nina in Jan sta najboljša prijatelja in najboljša detektiva na osnovni šoli Log – Dragomer. Pogosto raziskujeta in odkrivata šolske skrivnosti. Nekega dne pa se je zgodilo nekaj strašnega. V zbornici so izginili domači čokoladni piškoti, ki jih je spekla ravnateljica. Vse učiteljice in učitelji so bili žalostni. Nina in Jan sta se lotila preiskave. Po šoli sta iskala namige in pred kabinetom našla sled v obliki drobtin. Takoj sta vstopila in našla hišnika Jureta, ki je nekaj jedel. Prepričana sta bila, da sta našla krivca. Ampak hišnik Jure ni jedel čokoladnih piškotov, temveč marmeladni kolač. Bila sta razočarana, ker nista uspela razkriti skrivnosti izginulih piškotov. V tistem trenutku se je v sosednjem razredu zaslišal hrup. Premikala se je šolska torba. Presenečena Nina in Jan sta nemudoma odhitela v razred in odprla šolsko torbo. Noter sta zagledala šolskega morskega prašička Papija, ki je veselo grizljal ravnateljčine čokoladne piškote. Skrivnost je bila razkrita. Nina in Jan pa sta bila zadovoljna, ker sta vedela, da na šoli ni skrivnosti, ki je ne bi lahko razkrila.



Vid Lovrečič, 4. a

Izginuli učenec

Nekega ponedeljka je detektiv po imenu Bistri skušal razvozlati uganko izginulega učenca. Detektiv Bistri je bil vedno resen, saj se ni skoraj nikoli nasmehnil. Rad je nosil črn suknjič, ki mu je segal



skoraj do gležnjev. Imel je naguban obraz, ker je bil že star. Oči so lahko bile malce strašljive, ko te je resno pogledal. Bil je vitke postave, na glavi mu je čepel velik rjav klobuk. V žepu je vedno nosil svinčnik in beležko, v roki pa je držal povečevalno steklo. Za ta primer je izvedel prejšnji četrtek, ko mu je učiteljica Maša povedala, da je učenec izginil, ko je odšel v tajništvo in se ni vrnil v učilnico. Ko je detektiv slišal to novico, se mu je to zdelo zelo resno, zato je moral takoj ukrepati. Sprehobil se je po hodniku, ki je vodil do tajništva. Na sredini hodnika je zagledal blago hlač. Sprehobil se je malo naprej in videl stopinje človeka, ki so pripadale odrasli osebi. Sklepal je, da ga je ugrabil nekdo iz tajništva, saj so samo oni blizu. Odkorakal je v tajništvo in povprašal o izginotju vse osebe, ki so tam delale, vključno z ravnateljico Urško, ki je edina molčala. Na jopici je opazil podoben delček hlač, kot ga je našel na hodniku. Takoj mu je bilo jasno, da ga je ugrabila ravnateljica Urška. Poklical je policijo, ravnateljico pa prisilil naj mu pokaže, kje je učenec. Ko se je policija pripeljala, so jo aretirali. Detektiv Bistri pa je učenca pospremil do učilnice. Nato je detektiv vprašal ravnateljico, zakaj je ugrabila učenca. Odgovorila mu je, da ga je zaradi dobrih ocen hotela peljati na tekmovanje slovenščine na drugo šolo, ne da bi jo kdo videl. Odpeljali so jo v zapor, kjer je 12 mesecev jedla samo posušen kruh. Detektiv Bistri pa se je še naprej ukvarjal s svojo detektivsko kariero.

Zara Prelogar in Jošt Rudolf, 4. a

Pobeg živali iz živalskega vrta

Nekoč pred davnimi časi je živel detektiv Kevin in njegov pes Bob. Bob je buldog rjave barve z velikimi rjavimi očmi. Na sebi nosi črno ovratnico. Ima dobro razvit voh. Kevin ima kratke rjave lase, majhne zelene oči ter dolg špičast nos. Nosi dolge rjave hlače in zeleno majico. Čez zeleno majico nosi še črn jopič. Kevin ima tudi kovček s pripomočki. V kovčku ima: beležko in svinčnik, povečevalno steklo, fotoaparat, puder in lepilni trak. Kevin in Bob živita v mestu Cin Cin. Detektiv Kevin je najboljši detektiv v temu mestu.

Nekega večera je detektiv Kevin gledal novice. Poročali so, da je iz zapora pobegnila 18-letna roparka Stela in njena črna mačka Ranča. Naslednje jutro je Kevina zbudilo trkanje na njegova vrata. Kevin je vstal s postelje in pogledal skozi okno. Videl je oskrbnika za živalski



vrt. Oskrbnik je bil videti zaskrbljen. Kevin je odprl vrata in ga povabil v hišo. Kevina je zanimalo, kaj se je zgodilo. Oskrbnik je začel pripovedovati o prejšnji noči. Najprej je gledal novice in izvedel, da je iz zapora zbežala Stela in njena mačka Ranča. Ko so se novice končale, je zaslišal šumenje krošnje. Šel je ven pogledat in videl skrivnostno senco. V naslednjem hipu je zaslišal renčanje tigra. Takrat je senca izginila. Oskrbnik je šel pogledati živali, a nobene ni bilo več. Od takrat naprej se ničesar več ne spomni. Detektiv Kevin mu je rekel, da je najbolje, da gre pogledat v živalski vrt. Oblekel se je in zbudil Boba. Odpeljala sta se v živalski vrt, kjer sta zagledala mačkine odtise. Takrat se je nekaj zalesketalo. Nato je Bob prinesel črno ovratnico. Bob je dal ovratnico Kevinu. Na ovratnici je bil zapis, ki ga Kevin ni razumel. Kevin je rekel, da sta dovolj našla in lahko gresta domov. Bob je odšel spat, saj je bila ura tri zjutraj. Kevin je pogledal na »strica googla«, kaj pomeni zapis na ovratnici, saj je bilo na njej pet iksov. Kevin se je spomnil, da lahko pogleda posnetke kamer. Nato je zbudil Boba in odpeljala sta se v živalski vrt, kjer so bile še vse živali.

Oskrbnik je bil zelo začuden, ko sta šla Kevin in Bob pogledat posnetke kamer. Po ogledu posnetkov sta oskrbniku povedala, da živali niso pobegnile. Kevin je rekel: »Ali vam povem, kaj se je včeraj zgodilo?«. Oskrbnik je rekel: »Ja, prosim«. Kevin mu je povedal, da ko sta zaslišalala šumenje, je na drevo skočila potepuška mačka. Tista skrivnostna senca je bila pes, ki je lulal na ogrado. Zato se je slišalo renčanje tigra, zaradi česar so se živali skrile. Oskrbnik je bil zelo začuden. A mu je odleglo, ker mu živali niso zbežale. Oskrbnik se je lepo zahvalil Kevinu in Kevin se je z Bobom po dobro opravljenem delu vrnil domov.

Alja Vončina in Katrina Lukan, 4. a

Skrivnost izginulega kipca

Nekega popoldneva se je detektiv Jack udeležil velike zabave na glavnem trgu Celja. Obut je bil v lepe črne čevlje, ki so bili čisti tako zelo, da so se svetlikali v sončnih žarkih. Oblečene je imel dolge črne hlače in črno srajco prekrita z belo haljo. Glavo je imel pokrito s črnim klobukom, na katerem so bili beli trakci. Na glavi je imel dva temna rjava očesa in usta, ki so se mu redko kdaj zvila v nasmešek.

Ljudje so se zabavali bolj kot kadarkoli prej, dokler se ni razširila vest o kraji zlatega kipca. Jack se je zrinil med množico ljudi in kočno prispel do Zlatarne Celje. Vstopil je v prostor obdan z zlatom in diamanti. Šele nato je zagledal prodajalca, ki je žalostno gledal v strop. Prodajalec je vzkliknil: Končno, detektiv Jack! Poglej, zlati kipec je izginil. Gospod, kaj se je zgodilo, je vprašal Jack. Ne vem. Šel sem v pisarno, da bi natisnil letak. Ko sem se vrnil, je kipec izginil. Poglejte, tu so letaki, je še dodal. Jack se je odpravil raziskat pro-

stor. Ugasnil je luč in poiskal odtise čevljev, ki so vodili do pisarne in do omare, ki je bila prazna in ni imela nič drugega kot majhen sef. S sefa je vzel prstne odtise in vse osumljence prosil za prstne odtise in jih med seboj primerjal. Nato je detektiv prodajalca še enkrat vprašal, ob kateri uri se je kraja zgodila. 17. 11. 2024 ob 17.35 mu je odgovoril prodajalec. Naslednji dan je Jack ostal doma in premleval vsako podrob-



nost. Skoval je načrt, kako priti do dokazov in odšel proti zlatarni. Hodil je po ozki tlakovani dolgi cesti, da je vse še enkrat dobro premislil. Ko je prišel na trg, na katerem je bila zabava, je ravno videl, ko so podirali stojnice in odnašali balone. Sprehodil se je po trgu in zavil desno ter hodil do zlatarne. Vstopil je, vdihnil in vprašal:

Dober dan, lahko poveste kdaj in kako se je zgodila kraja.

Aha, ob točno ... nekaj časa je razmišljal ... ob 19.00.

V redu, je rekel Jack.

Že veste kdo je bil, je vprašal prodajalec.

Zakaj me to sprašujete, je vprašal detektiv Jack.

Ker je bil moj najdražji izdelek, mu je odgovoril prodajalec. No povejte že, kdo ga je ukradel, se je razburjal prodajalec.

Dobro veste kdo, je rekel Jack.

Ne vem.

No, vam bom pa jaz povedal. Ukradel ga ni noben.

Kaj? To ni mogoče!

Je. Krajo ste uprizorili. Prvič, ko sem vas vprašal, kdaj se je kraja zgodila, ste rekli ob 17.35, drugič pa ob 19.00. Torej ste si sproti izmišljevali.

Drugič ste rekli, da ste med krajo tiskali letak. To je bilo 17.11. 2024, a na letakih piše, da so bili izdelani 1. 9. 2024 Torej ste letake natisnili dva meseca prej in na dan izginulega kipca niste delali ničesar.

Našel sem tudi odtise čevljev, ki ustrezajo vašim in vodijo do sefa, v katerega ste verjetno nesli kipec, saj so na njem vaši prstni odtisi.

Zakaj bi to sploh kdo hotel narediti, je vprašal prodajalec.

Zato, ker je bil vaš najdražji izdelek in bi zanj za plačilo kraje lahko dobil več tisoč evrov. Dobili bi denar, kipec pa bi še vedno imel pri sebi.

Ni res, nisem ga ukradel!

No pa dokažite, je rekel detektiv Jack.

Kako naj to dokažem, se je tiho spraševal prodajalec.

Detektiv je od prodajalca zahteval, da odpre sef. Izkazalo se je, da je kipec v sefu. Prodajalca so aretirali in mu dali dve leti zapora. V trgovini pa so zamenjali prodajalca.

Svit Ivekovič, 4. a

Skrivnost izginulih čokoladnih piškotov

Nina in Jan sta najboljša prijatelja in najboljša detektiva na osnovni šoli Log – Dragomer. Pogosto raziskujeta in odkrivata šolske skrivnosti. Nekega dne pa se je zgodilo nekaj strašnega. V zbornici so izginili domači čokoladni piškoti, ki jih je spekla ravnateljica. Vse učiteljice in učitelji so bili žalostni. Nina in Jan sta se lotila preiskave. Po šoli sta iskala namige in pred kabinetom našla sled v obliki drobtinic. Takoj sta vstopila in našla hišnika Jureta, ki je nekaj jedel. Prepričana sta bila, da sta našla



krivca. Ampak hišnik Jure ni jedel čokoladnih piškotov, temveč marmeladni kolač. Bila sta razočarana, ker nista uspela razkriti skrivnosti izginulih piškotov. V tistem trenutku se je v sosednjem razredu zaslišal hrup. Premikala se je šolska torba. Presenečena Nina in Jan sta nemudoma odhitela v razred in odprla šolsko torbo. Nater sta zagledala šolskega morskega prašička Papija, ki je veselo grizljal ravnateljčine čokoladne piškote. Skrivnost je bila razkrita. Nina in Jan pa sta bila zadovoljna, ker sta vedela, da na šoli ni skrivnosti, ki je ne bi lahko razkrila.

Vid Lovrečič, 4. a

Izginuli učenec

Nekega ponedeljka je detektiv po imenu Bistri skušal razvozlati uganko izginulega učenca. Detektiv Bistri je bil vedno resen, saj se ni skoraj nikoli nasmehnil. Rad je nosil črn suknjič, ki mu je segal skoraj do gležnjev. Imel je naguban obraz, ker je bil že star. Oči so lahko bile malce strašljive, ko te je resno pogledal. Bil je vitke postave, na glavi mu je čepel velik rjav klobuk. V žepu je vedno nosil svinčnik in beležko, v roki pa je držal povečevalno steklo. Za ta primer je izvedel prejšnji četrtek, ko mu je učiteljica Maša povedala, da je učenec izginil, ko je odšel v tajništvo in se ni vrnil v učilnico. Ko je detektiv slišal to novico, se mu je to zdelo zelo resno, zato je moral takoj ukrepati. Sprehodil se je po hodniku, ki je vodil do tajništva. Na sredini hodnika je zagledal blago hlač. Sprehodil se je malo naprej in videl stopinje človeka, ki so pripadale odrasli osebi. Sklepal je, da ga je ugrabil nekdo iz tajništva, saj so samo oni blizu. Odkorakal je v tajništvo in povprašal o izginotju vse osebe, ki so tam delale, vključno z ravnateljico Urško, ki je edina molčala. Na jopici je opazil podoben delček hlač, kot ga je našel na hodniku. Takoj mu je bilo jasno, da ga je ugrabila ravnateljica Urška. Poklical je policijo, ravnateljico pa prisilil naj mu pokaže, kje je učenec. Ko se je policija pripeljala, so jo aretirali. Detektiv Bistri pa je učenca pospremil do učilnice. Nato je detektiv vprašal ravnateljico, zakaj je ugrabila učenca. Odgovorila mu je, da ga je zaradi dobrih ocen hotela peljati na tekmovanje slovenščine na drugo šolo, ne da bi jo kdo videl. Odpeljali so jo v zapor, kjer je 12 mesecev jedla samo posušen kruh. Detektiv Bistri pa se je še naprej ukvarjal s svojo detektivsko kariero.

Zara Prelogar in Jošt Rudolf, 4. a

Skrivnost izginulega kipca

Nekega popoldneva se je detektiv Jack udeležil velike zabave na glavnem trgu Celja. Obut je bil v lepe črne čevlje, ki so bili čisti tako zelo, da so se svetlikali v sončnih žarkih. Oblečene je imel dolge črne hlače in črno srajco prekrito z belo haljo. Glavo je imel pokrito s črnim klobukom, na katerem so bili beli trakci. Na glavi je imel dva temna rjava očesa in usta, ki so se mu redko kdaj zvila v nasmešek.

Ljudje so se zabavali bolj kot kadarkoli prej, dokler se ni razširila vest o kraji zlatega kipca. Jack se je zrinil med množico ljudi in kočno prispel do Zlatarne Celje. Vstopil je v prostor obdan z zlatom in diamanti. Šele nato je zagledal prodajalca, ki je žalostno gledal v strop. Prodajalec je vzkliknil: Končno, detektiv Jack! Poglej, zlati kipec je izginil. Gospod, kaj se je zgodilo, je vprašal Jack. Ne vem. Šel sem v pisarno, da bi natisnil letak. Ko sem se vrnil, je kipec izginil. Poglejte, tu so letaki, je še dodal. Jack se

je odpravil raziskat prostor. Ugasnil je luč in poiskal odtise čevljev, ki so vodili do pisarne in do omare, ki je bila prazna in ni imela nič drugega kot majhen sef. S sefa je vzel prstne odtise in vse osumljence prosil za prstne odtise in jih med seboj primerjal. Nato je detektiv prodajalca še enkrat vprašal, ob kateri uri se je kraja zgodila. 17. 11. 2024 ob 17.35 mu je odgovoril prodajalec. Naslednji dan je Jack ostal doma in premleval vsako podrobnost. Skoval je načrt, kako priti do dokazov in odšel proti zlatarni. Hodil je po ozki tlakovani dolgi cesti, da je vse še enkrat dobro premislil. Ko je prišel na trg, na katerem je bila zabava, je ravno videl, ko so podirali stojnice in odnašali balone. Sprehodil se je po trgu in zavil desno ter hodil do zlatarne. Vstopil je, vdihnil in vprašal:

Dober dan, lahko poveste kdaj in kako se je zgodila kraja.

Aha, ob točno ... nekaj časa je razmišljal ... ob 19.00.

V redu, je rekel Jack.

Že veste kdo je bil, je vprašal prodajalec.

Zakaj me to sprašujete, je vprašal detektiv Jack.

Ker je bil moj najdražji izdelek, mu je odgovoril prodajalec. No povejte že, kdo ga je ukradel, se je razburjal prodajalec.

Dobro veste kdo, je rekel Jack.

Ne vem.

No, vam bom pa jaz povedal. Ukradel ga ni noben.

Kaj? To ni mogoče!

Je. Krajo ste uprizorili. Prvič, ko sem vas vprašal, kdaj se je kraja zgodila, ste rekli ob 17.35, drugič pa ob 19.00. Torej ste si sproti izmišljevali.

Drugič ste rekli, da ste med krajo tiskali letak. To je bilo 17.11. 2024, a na letakih piše, da so bili izdelani 1. 9. 2024 Torej ste letake natisnili dva meseca prej in na dan izginulega kipca niste delali ničesar.

Našel sem tudi odtise čevljev, ki ustrezajo vašim in vodijo do sefa, v katerega ste verjetno nesli kipec, saj so na njem vaši prstni odtisi.

Zakaj bi to sploh kdo hotel narediti, je vprašal prodajalec.

Zato, ker je bil vaš najdražji izdelek in bi zanj za plačilo kraje lahko dobil več tisoč evrov. Dobili bi denar, kipec pa bi še vedno imel pri sebi.

Ni res, nisem ga ukradel!

No pa dokažite, je rekel detektiv Jack.

Kako naj to dokažem, se je tiho spraševal prodajalec.

Detektiv je od prodajalca zahteval, da odpre sef. Izkazalo se je, da je kipec v sefu. Prodajalca so aretirali in mu dali dve leti zapora. V trgovini pa so zamenjali prodajalca.

Svit Iveković, 4. a

Potovanje v Francijo

Moj najljubši spomin je na potovanje v Francijo. Na odhod smo se pripravljali dolgo. Sposodili smo si avtodom

in vanj zložili prtljago in hrano. Seveda smo vanj nesli še krede, tatuje in veliko slovensko zastavo, saj smo se odpravili na svetovno znano kolesarsko tekmovanje Tour de France. Tam je tekmoval tudi slovenski kolesar Tadej Pogačar.

Potovali smo dolgo. Prvi dan smo spali v Italiji, nato smo se naslednji dan odpravili v Francijo. Spali smo na kmetiji, kjer gojijo sivko. Tam so bile cele njive porasle s sivko. Naslednji dan smo se s kolesom odpravili na



goro Mount Ventoux, ki so ga kolesarji nekaj let nazaj prekolesarili. Bilo je zelo težko, a vseeno sem na koncu le prilezel na vrh. Čez nekaj dni je bila prva tekma. Prikolesarili smo na hrib, na katerem bo tekma. Tako močno smo navijali, da je tik pred nami Tadej Pogačar napadel in dobil nekaj točk pred nasprotnikom Dancem Jonasom Vingegoordom. Na naslednji tekmi je imel Tadej smolo in si je Jonas že skoraj zagotovil zmago.

Na koncu je bil Tadej Pogačar drugi. A vseeno vem, da se je trudil in je to zanj odličen dosežek. Na poti domov smo se ustavili v Avstriji. Obiskali smo hišo slavnega skladatelja Wolgang Amadeus Mozarta. Bilo je zelo zanimivo in izvedel sem veliko o njegovem življenju. Za brata, ki je plezalec, smo odšli na plezalno steno. Zvečer smo se odpravili domov. Oče in mama sta naju z bratom nahecala, da bomo spali pri črpalki, a sta peljala domov. Doživel sem super dogodivščino.

Svit Ivekovič, 4. a

Branje za bralno značko v 4. a-razredu

Ljudska zgodba

(zbirka zgodb Tisoč in ena noč):

Aladin in njegova čudežna svetilka

Zgodba se dogaja v mestu, katerega ime ni omenjeno. Čas dogajanja ni določen, se pa dogaja v času, ko so vladali sultani.

Glavna književna oseba je Aladin, ki je mlad fant, preprost in skromen. Najprej je bil reven in je nosil preprosta oblačila. Ko pa je postal bogat, je oblekel razkošna in lepa oblačila. Kljub bogastvu je ostal dober, prijazen in pogumen.

Ostale pomembne osebe so princesa, v katero se je Aladin zaljubil in princesin oče Sultan. Zelo pomembno vlogo v zgodbi imata duh iz svetilke in afriški coprnik, ki poskuša Aladinu vzeti čarobno svetilko. V zgodbi je omenjena tudi Aladinovo mati, ki se trudi za Aladina.

Besedilo mi sporoča, da se kraja drug drugemu ne splača, saj sta za srečo sta bolj pomembna poštenost in ljubezen.

Problem besedila sem zaznal, ko je Aladin želel dobiti bogastvo, čeprav si ga ni pošteno zaslužil. Besedilo govori o nepoštenosti, prevari in nezaupanju med ljudmi. Besedilo prikazuje, kako ljudje škodujejo drug drugemu.

Avtorju predlagam, da bi Aladin pridobljeno bogastvo in čarobno moč svetilke uporabil za dobro drugih ljudi.

Vid Lovrečič, 4. a

Jeff Kinney:

Dnevnik nabritega mulca: stari časi

Zgodba se dogaja med počitnicami, ko Grega obišče stari način življenja.

Grega je fant, ki ima glavo, iz katere štrlijo trije zelo kratki lasje. Obraz mu krasijo lepe črne oči. Oblečeno ima belo majico s kratkimi rokavi, ki mu visi čez pas. Noge mu pokrivajo črne hlače in čez ramo pripet velik črn nahrbtnik. Grega Trapež je nagajiv, zabaven in zafrkljiv deček. Komurkoli pomaga, če se mu to res in res zahoče (ampak se ne zgodi pogosto). Včasih se mu ljudje tudi zagravžajo, ampak samo ko mu težijo ali pa je slabe volje. Grega ni sramežljiv fant, saj v zgodbi nastopa kot pogumen in močan deček.

Besedilo mi sporoča, da so bili ljudje v starih časih brez elektronike, zato so v preteklosti bili bolj zainteresirani za učenje, gibanje in zdravo življenje. V sedanjosti pa nismo taki, saj se vedno bolj povezujemo z elektronskimi napravami, ki razmišljajo namesto nas.

Problem sem zaznala, ko je bil Grega živčen, ker ni mogel zdržati brez elektronskih naprav. Problem bi rešila tako, da bi se zamotila z nečim drugim, na primer zamotila bi se z pogovorom o kakšni pesmi, knjigi ali pa z igranjem ristanca ali igro po imenu zemljo krast.

Avtorju predlagam, naj v zgodbo vplete še kakšnega otroka ali odraslo osebo. Ta oseba bi lahko nastopala kot otrok, ki bi se z njim v preteklosti igral stare igre. Prav tako bi avtor lahko zgodbo dopolnil z zaključkom, kako se je Gregovo življenje v sedanjosti spremenilo zaradi spomina na preteklost.

Tjaša Volk, 4. A

—————

Opis moje knjižničarke



Gospa Urška ima kratke blond lase. Njene oči krasijo modra očala, ki ji pomagajo, da lažje vidi. Je zelo prijazna, saj mi vedno, ko se ne morem odločiti za knjigo, pomaga. Za učence OŠ Log – Dragomer se zelo trudi. Vsak mesec nam pripravi uganko meseca. Uganka meseca je zelo zanimiva igra. Ima prečudovito pisavo. Naše gospe Urške nikoli ne bi zamenjala, saj je najboljša knjižničarka na svetu.

Mila Zorko , 4. a

Opis šolske knjižničarke Urške

Knjižničarka Urška je gospa vitke postave. Njen obraz krasijo svetli lasje, ki so na kratko postrizeni. Ima svetleče oči in usta razpotegnjena v širok nasmeh. Knjižničarka Urška je zelo prijazna gospa, saj ti za vsako željo ali vprašanje najde odgovor. Na primer: ko jo prosiš za knjigo o Troji, ti jo prinese, ti pokaže kje je ali se opraviči, ker je že izposojena. Nosi očala, ki jih ima zataknjena za ušesa in so na glavi dobro vidna.

Svit Iveković , 4. a



Učenci 4. c razreda se predstavijo

SELITEV

Nekoč je kralj Luka s kraljico Lucijo svojim hčerkam Ani, Klari in Sofiji naročil, naj se odpravijo od doma in si zgradijo vsaka svojo hišo. Sofija je tarnala, da še noče oditi od njiju. Klara in Ana pa jo nista poslušali in sta hoteli, da bi imele hišo kar vse tri skupaj. Kralj Luka je rekel, da bodo lahko skupaj živele, a le pod enim pogojem: če bodo skrbele druga za drugo.

Ko so odhajale jim je mama na konje naložila malo hrane, malo vode in malo sreče. Mami jim je rekla, naj se pazijo nevarnih živali in naj še pridejo kdaj nazaj v grad na obisk. Sofija je vprašala, če so v gozdu varne. Sestri je nista poslušali in sta odjezdili naprej, ker sta zagledali odličen prostor za hišo. Sofija je ostala sama in v grmu se je nekaj zatreslo, zato je hitro odjezdila stran. Sestri sta jo počakali in ko je prišla, sta začeli z gradnjo hiše. Sofija pa je kuhala za svoji sestri. Dokler so gradile hišo je bilo tako, potem pa so pozimi smučale, poleti plavale, spomladi sadile in jeseni pobirale pridelke ter se pripravljale na zimo.

Še same niso opazile, da so pozabile na željo kraljice Lucije, da se kdaj oglasijo na obisk k mami in očetu. Gotovo sta jih pogrešala in razmišljala, kakšne dogodivščine so že preživele.

Ajda Jereb, 4. c

SNEGULJČICA IN SEDEM PALČKOV

Nekega dne je k dedku prišla vnukinja. Vnukinja ga je vprašala, če ji pove zgodbo o Sneguljčici in sedem palčkov. Dedek je rekel dobro, a se ni mogel zadržati, da ne bi naprej bral časopisa.

Pikapolonici - Gal Golob, 4. c

Začel je: "Trnuljčica in sedem copatov," ... "Dedi, dedi, ne, Sneguljčica in sedem palčkov," je rekla vnukinja. "O, saj res" in je nadaljeval: "Sneguljčico je v gozd odpeljal volk."

"Dedi, dedi, ne volk, ampak lovec in skoraj pol zgodbe si izpustil," je rekla vnukinja. "Hm, ... aha ..." je nadaljeval dedek. "Ko je Trnuljčica, ..." "Dedi, Sneguljčica." "O saj res, ko je Sneguljčica prišla do stavbe, ..." "Dedi, do hiše." "Prav, do hiše," je rekel, "ko je prišla do hiše in je vstopila, nikogar ni bilo tam. Bila je lačna in tiščalo jo je na stranišče." "Dedi ne, Sneguljčica je rekla, da je zaspana," ga je popravila vnukinja. "Ko je Trnuljčica, ups ne, Sneguljčica šla spat, je prišlo nekaj balonov, ..." "Dedi ne, palčkov." "Kaj ni tako, da so copati?" "Ne

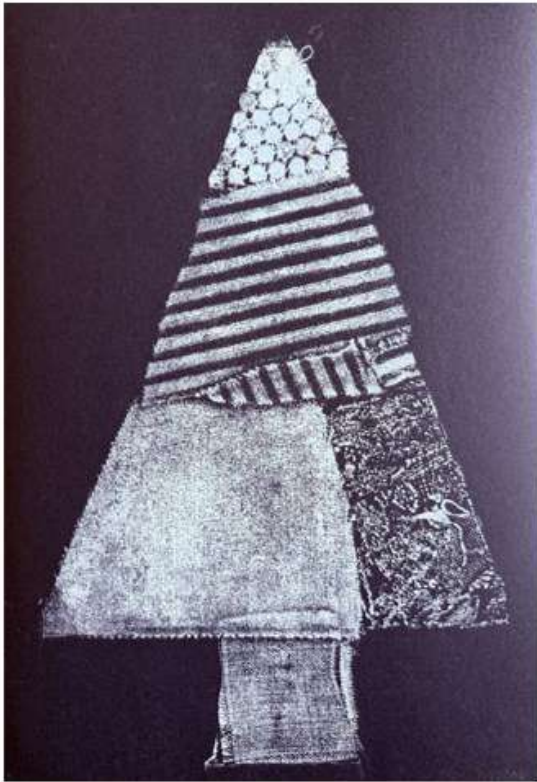


Lisica - Domen Luka Lajevce, 4. c

dedi, palčki so." "Ko so prišli v hišo, je prvi palček rekel: "Kdo je jedel iz moje zofe?" "Dedi ne zofe, ampak krožnika." "Ko so se palčki razpršili, je sedmi palček poklical druge v stranišče." "Dedi nee, v sobo!" "Ko so palčki prišli v sobo, so se spogledali - kdo je ta prelepa zver?" "Dedi nee, Sneguljčica!" je rekla vnukinja. "Ko se je Sneguljčica zbudila, se je prestrašila so jo palčki pomirili naj se ne boji, ker so iz Marsa." "Oh dedi, ti pa res ne znaš pripovedovati pravljic." je rekla vnukinja in odšla.

Dedek pa je bil vesel, da je lahko v miru naprej bral časopis.

Ana Sofija Golomboš, 4. C



Smrečica - Tisa Poljšak, 4. c

NAROBÉ PRAVLJICA

Dekle je nekoč prišlo k dedku, da ji bi povedal pravljico. Dedek ji je rekel, povedal ti bom Zeleno kapico. Ne dedek, Rdeča kapica je. Rdeča kapica je vprašala mami, če ji lahko speče pecivo za babico. Pogledala bom, če je babica v redu. Črna kapica je rekla. Dedek, rdeča kapica. Rdeča kapica je rekla mami. Vrnem se čez eno uro, ji je rekla vijolična kapica. Dedek zapomni si, da je rdeča kapica. Rdeča kapica je odšla. V gozdu je srečala krokodila. Ali veš kje sem doma, ji reče krokodil. Če ne uganeš, te pojem za večerjo. Rdeča kapica je rekla, da je to preprosto vprašanje. V vodi, je rekla bela kapica. Joj dedek, sem mislila, da si si zapomnil, rdeča kapica je. Krokodil je bil zelo žalosten, saj je bil zelo zelo lačen. Rdeča kapica je šla naprej in srečala medveda. Medved ji je rekel, kam pa kam. K babici grem, nesem ji potico. Medved ji je rekel, pojdi naprej, nato desno. Hvala medved, drugič ti prinesem celo kost mesa. Volk je priletel in medved je branil rdečo kapico. Rdeča kapica je hitro stekla k babici in medved je pregnal volka. Babica je bila vesela potice in ji je dala celo kost mesa. Rdeča kapica je prišla ven in dala meso medvedu, ker jo je branil. Medved je bil zelo hvaležen. Medved in barvna kapica sta odšla proti domu. Ne dedek, rdeča kapica je. Ko je mami videla zraven rdeče kapice medveda. Mami se je zelo prestrašila in pritekla ven. Rdeča kapi-

ca je rekla mami. Medved mi je pomagal. Mama se je medvedu zahvalila. Hvala, da si rešil mojo hčerko. In tako so živeli srečno do konca svojih dni.

Anže Vonča, 4. c

DREJČEK IN TRIJE MARSOVČKI

Predavnimi časi so živeli trije marsovčki. Bili so zelo nagajivi. Takrat so živeli še dinozavri in marsovčki so se vsak dan kregali. Ampak enkrat je dinozaver zgrabil enega od marsovčkov in na pomoč sta prihitela še njegova prijatelja. Vsi so imeli super moč, da lahko bruhajo ogenj in ko je dinozaver zgrabil marsovčka, je prvi marsovček začel bruhati ogenj. A dinozavru ni bilo nič. Ko je začel še drugi marsovček bruhati ogenj, je pa dinozaver na žalost zgorel. A to še ni vse! Dinozavrov je bilo kar sedem in potem so začeli ostali dinozavri napadati marsovčke. A marsovčki so se borili in bruhali ogenj na vso moč in uspelo jim je. Ko so marsovčki hodili domov, se je eden spomnil, da je en dinozaver stekel stran in da jim je ves čas sledil. Marsovčki so ubili še njega in tako so živeli srečno do konca svojih dni.



Benjamin Umek, 4.c

Pav - Ana Sofija Golomboš, 4. c

NUŠA IN TIM

Nuša je imela slab dan. Ko se je vozila s kolesom, je padla, ker se je zaletela v majhen kamenček. Bolelo jo je in zelo je jokala. Mimo je prišel fantek po imenu Tim. Vprašal jo je, če se v redu počuti in če ima kakšno rano. Tudi pomagal ji je vstati. Nato je pobral še kolo in pogledal, če je kaj uničeno ali pokvarjeno. Med tem, ko je Tim pobiral kolo, se mu je Nuša zahvaljevala. Tim je rekel, da ima lepo kolo. Potem sta šla domov spiti čaj. Med tem se je Nuša opirala na Tima in živela sta srečno do konca svojih dni.

Danijel Brus, 4. c

LISICA POMAGA NAJTI ČUDEŽNO ZDRAVILO

Živele so tri deklice. Najstarejša je bila stara dvanajst let, druga je bila stara osem let, najmlajša pa štiri leta. Njihova mama je bila bolna, zato je najstarejši dala sto evrov in ji rekla naj kupi zdravilo. A ko je prišla do mesta, je na tržnici vse zapravila za zapestnice in ogrlice. Ko je prišla domov, jo je mama vprašala, če ima zdravilo. Deklica je odvrnila, da jih ni dobila, mama pa zahtevala, naj ji vrne denar. Ne, ne morem, ker sem ga porabila za zapestnice in ogrlice. Zato je rekla drugi hčerki, če gre po zdravilo. Dala ji je dvesto evrov. Ona je tudi porabila ves denar, ampak za sladkarije in še je bila dolžna. Ko je prišla domov jo je vprašala, če ima zdravilo. Odgovorila je, da jih nima, ker je zapravila ves denar za sladkarije. Na koncu je dala še najmlajši dvesto evrov. Odpravila se je v mesto. Usedla se je na klop in zaspala. Mimo je prišel medved in ji rekel, naj gre domov spat. Deklica je odvrnila, da ne more, ker mora najti zdravilo za mamo. Medved jo je odpeljal v lekarno. Ko je dobila zdravilo, jo je odpeljal domov skozi gozd. Potrebovala je konja, zato jo je odpeljal v dom Kraljeviča. Rekel ji je, da mora vzeti konja, a naj pazi, da ne zbudi stražarjev, ker jo bodo zvezali in vrgli v ječo. Uspelo ji je in dobila je konja. Ko se je s konjem vračala domov, sta jo sestre zvezali ob drevo in ji vzeli zdravilo. S krikom na pomoč je pritekel medved in jo odpeljal domov, ter povedal, da sta jo sestre zvezali in ji ukradli zdravilo. Končno je mama dobila zdravilo in se pozdravila. Potem so lahko živeli srečno do konca svojih dni.

Domen Podboj, 4. c

KROKODIL IZ REKE NIL

Krokodi prihaja!
A ko bolje ga pogledaš
je kot deblo.
Hitro skoči nanj,
ker odpluli bomo,
kot na pravi ladjici!
Hitro, hitro že nanj skoči
ker se že mudi!

Domen Luka Lajevce, 4. c

TRIJE BRATJE

V vasi za tremi gorami so živeli trije bratje, brez staršev. Imeli so se radi in so bili pridni pri delu. Nekega dne

so se odločili, da se poročijo, ker brez ženske roke bi bilo težko. Zmenili so se, da grejo na visok hrib in vržejo tri kamenčke v dolino. Najstarejši brat je vrgel kamenček na lepo vilo. Srednji brat je vrgel kamenček na revno hišo. Najmlajši bratec je vrgel kamenček v grmovje. Kamor so padli kamenčki, so se morali poročiti. Čakali so tri dni in so šli iskati svoje neveste.

Najstarejši se je poročil z lepoticco mesta. Srednji brat se je poročil na kmetijo. Bila sta zelo srečna. Najmlajši je šel domov. Ko je odprl vrata v svojo sobo, je zagledal na tleh želvo. Ni vedel od kod je prišla, prijel jo je k sebi in jo poljubil. V hipu se je spremenila v najlepšo deklico kar jih je kdaj videl.

Vsi trije bratje živijo še danes v sreči in zdravju.

Dženan Džebić-Lepuzanović, 4. C

MUCA COPATARICA

Nekoč je živela muca Copatarica, ki je popravljala copate. Nekega dne, ko so se otroci zbudili, niso našli svojih copat. Spraševali so mamice, kje so njihovi copatki. Mame pa so odgovorile, da jih je odnesla muca Copatarica. Kar naenkrat so slišali mijavkanje.

Otroci so vprašali Lilo, če pride na obisk. Ker ni mogla, je vprašala Jako, če pride on. Odvnil je, da ne more, ker nima copatk. Otroci so bili užaljeni in niso vedeli, kaj bi brez copat. Nekdo je rekel, če gredo iskati copatke. Otroci so bili navdušeni: JAAAAAAAAAAAA, JAAAAAAAAA! In so se bosli podili po gozdu. Našli so belo hišo z rdečo streho ter z rumenimi cveticami. Na vratih je pisalo Muca Copatarica. Potrkali so na rumena vrata. Muca Copatarica je odprla vrata in jih vprašala, če so prišli po copatke. Otroci so povedali, da iščejo svoje copatke. Povabila jih je, naj kar vstopijo in poiščejo copatke. Le Binetu, ki ni imel copatkov, je muca Copatarica naredila mehke copatke. Tudi ostali otroci so si želeli novih copatk.

Ko so šli otroci domov, so copatke lepo pospravili pred spanjem.

Ema Jakubovski, 4. c

PESEM O ŠOLI

V 1. razredu
se igramo,
učimo številke
in črke pišemo.

V 2. razredu
se učimo računat' do sto.
Že tukaj
male in velike pisane
črke so.

V 3. razredu



Poklic vzgojiteljice - Ajda Jereb, 4. c

smo pravi učenjaki,
poštevanka nas teži,
tudi torba lahka ni,
a vseeno nas veliko
učenja ne skrbi.

V 4. razredu

nas družba muči,

a glasba z

veselimi pesmi

vse popestri.

Gal Golob, 4. c



Kokoš – Danijel Brus, 4. c

VESOLJČKI

Nekoč so živeli trije vesoljčki.

Imeli so svojo vesoljsko ladjo in bila je zelo velika. Dva vesoljčka sta se prepirala kdo bo vozil vesoljsko ladjo, vendar sta se zmenila, da bo vesoljsko ladjo vozila Kiki. Kar naenkrat je na njih padel meteorit in razbil vesoljsko ladjo, a ne samo ladjo, meteorit je poškodoval tudi Petra. Imel je zlomljeno roko.

Peter je rekel da je njegov prijatelj zdravnik.

Ko ga je Kiki slišala, ga je takoj odpeljala k njegovemu prijatelju zdravniku. Ko so prispeli, je Tim rekel, da ima Peter zlomljeno roko zaradi meteorita. Zdravnik je Petru roko takoj povil. Vsi trije, torej Peter, Tim in Kiki, so se takoj zahvalili. A vesoljska ladja je bila še kar zlomljena. Tim je našel nekaj starega orodja in jo je skušal popraviti, a mu ni uspelo. Kar naenkrat je Kiki vzkliknila, da je našla dovolj denarja za novo orodje. Ko so prispeli na Zemljo, so šli v trgovino po orodje in so si zgradili čisto novo vesoljsko ladjo, ki je bila malo manjša od prejšnje. In tako so vsi trije spet poleteli v vesolje.

POMLADNI DEČKI

Nekoč so živeli pomladni dečki. Najmlajšemu je bilo ime Marec, srednjemu April in najstarejšemu Maj. Vsako pomad so se igrali na dežju, razen enkrat.

Bila je močna nevihta in pihala je burja. Vsakič ko je udarila strela, so se objeli. Po triinosemdesetem udarcu jih je poklicala mama na večerjo. Usedli so se na klop in pričeli jesti. Po večerji so se ulegli na kavč, tam jim je mama prebrala zgodbo za lahko noč.

Naslednji dan se je nevihta pomirila in spet so se igrali na dežju. Zunaj je bil tudi Junij z dežnikom v rokah. April je tekel do Junija in ga povabil k sebi domov. April in Junij sta se tri ure pogovarjala o živalih, Marec in Maj sta risala avtomobile, medtem pa je mama šivala oblačila. Junija je poklicala mama na kosilo. Po kosilu je Junij spet prišel k Aprilu, a tokrat sta se pogovarjala o avtomobilih.

Čez nekaj časa se je stemnilo in Junij je odšel domov. Naslednji dan je April spet poklical Julija, vendar se ni oglasil, zato je pogledal skozi okno in opazil, da ga ni. Malo je pomislil in se spomnil, da se jutri Junij seli. V trenutku, ko se je spomnil, je pričel jokati. Ko sta jok zaslišala Marec in Maj, sta pritekla do Aprila. Marec in Maj sta ga pomirila in skuhala zajtrk. Ko so pojedli zajtrk, je prišla mama in skupaj so napisali konec.

Maj Ravbar, 4. c

MARUŠINE POČITNICE

Maruša je četrtošolka. Počitnice je preživela pri svoji teti na deželi. Ker je teta zeliščarka, sta skupaj nabirali zdravilna zelišča. Na podstrešju sta jih razgrnili, da so se posušila. Teta je Maruši povedala, katere zdravilne učinke ima posamezna rastlina. Predstavila ji je koprivo, rman, regrat in trpotec. Maruša si je izdelala tudi herbarij. Komaj je čakala, da je lahko o pridobljenem znanju pripovedovala v šoli. Vsi sošolci so jo pozorno poslušali. Tudi učiteljica jo je z zanimanjem poslušala in se naučila veliko novega.

Mark Ivanušec, 4. c

TRIJE PRAŠIČKI

Nekega dne je mama pujsa svojim trem prašičkom rekla, da so dovolj stari, da lahko živijo sami. Zato naj si vsak po svoje zgradi dom, da bo lahko živel v njem. Mama vsakemu da nekaj denarja, ter se poslovijo od njih.

Prvi prašiček je prišel do prodajalca, ki prodaja slamo. S slamo si je prašiček ustvaril dom.

Drugi prašiček je prišel do prodajalca, ki je prodajal veje. Kupil je veje in si ustvaril dom.

Tretji prašiček je prišel do prodajalca, ki je prodajal opeke. Z opekami si je prašiček sezidal močan in trden dom.

Nekega dne pa je v mesto prišel lačen volk, zagledal prašičke in si zaželel njihovo meso. Najprej je prišel do prvega prašička in pihal in puhal tako močno, da je odpihal hišico. Prašiček je zbežal k drugemu prašičku. Volk je šel za njim in je spet pihal in puhal tako, da je odpihnil tudi hišico iz vej. Oba prašička sta tekla k tretjemu prašičku in volk za njima. Volk je spet pihal in puhal, vendar te hišice ni mogel odpihniti. Šel je na dimnik, da bi prišel v hišo. Tedaj pa je prašiček imel zakurjen ogenj in na njem lonec vrele vode. Volk je skočil in padel v vrel lonec vode, si opeknel tace. Tako je tulil, da je zbežal globoko v gozd.

Za volka ni nobeden več slišal. Prašički so skupaj v hiški iz opek živeli še dolgo let.

Maša Prebil, 4. c

LEOPARD - OPIS

Leopard je rumene ali črne barve, s črnimi lisami oziroma rozetami. Visok je od 60 do 70cm, dolg pa od 90 do 160cm. Tehta od 37 do 90kg. Je mišičaste čokate postave. Ima okroglo glavo s črnimi progami. Živi v večjem delu Afrike ter Srednji in Južni Aziji. Najraje se zadržuje v gozdovih oziroma džunglah. Najdemo pa ga tudi v puščavah, savanah in kamnitih področjih. Spada v družino mačk in je sorodna vrsta z levi, jaguarji, gepardi, domačimi mačkami in drugimi. Prehranjuje se z živalmi, zato je mesojedec. Na njegovem meniju se največkrat znajdejo antilope, gazele, srne, jeleni, ovce, svizci, ptiči, zajci, opice in ostale manjše živali. Leopardi se med seboj sporazumevajo z rjoventjem, mijavkanjem, sikanjem, renčanjem in godrnjanjem. Večino časa preživijo kot samotarji razen v obdobju parjenja. Samice kotijo mladičke pozimi. Brejost traja od 90 do 103 dni. Kotijo na 18 do 24 mesecev, 2 do 3 mladiče. Na začetku sesajo materino mleko, zato spadajo leopardi med sesalce. Pri mami ostanejo približno 2 leti. V tem času se naučijo lova, zaščite, plezanja in drugih potreb za preživetje. Leopardove zanimivosti so mehko oblazinjeni podplati, kar mu omogoča tiho hojo. To mu daje neslišno zasledovanje plena, se dobro kamuflira v okolju, teče lahko s hitrostjo do 58km/h, skače lahko do 3m 60cm visoko in 7m 20cm daleč. Je najmočnejša velika mačka. Vse te lastnosti mu omogočajo dober lov. Na svetu obstaja 5% črnih in 95% zlatorumenih leopardov. Že od nekdaj je predstavljal simbol moči, samozavesti in dostojanstva.

Tilen Brus, 4. c



MIKLAVŽ IN MIKLAVŽEK

(Hans C. Andersen)

Nekoč sta živela dva Miklavža. Tistega, ki je imel več denarja in štiri konje, so ga klicali Miklavž, tistega, ki pa je imel manj denarja in enega konja, pa so ga klicali Miklavžek. Zmenila sta se, da bo ob nedeljah Miklavž Miklavžku posodi vse svoje štiri konje. In ko so ljudje po poti hodili v cerkev, se je Miklavžek začel bahati, da so vsi štirje konji njegovi. Ko ga je Miklavž zaslišal, je vzel sekiro in Miklavžkovemu konju odsekal glavo, svoje konje pa vzel. Miklavžek je mrtvemu konju odrezal kožo in jo posušil na vetru in soncu. Ko se je posušila, jo je stlačil v lesen zaboj. Odpravil se je do mesta, a je na žalost zgrešil pot in zavil proti gozdu. Čez nekaj časa je prišel do koče in potrkal. Odprla mu je ženska in rekla, da ga ne spusti notri. Miklavžek je odšel na senik, ki je imel odprto okno in zagledal žensko z župnikom. Mož pa ni maral župnikov in se je že vračal domov. Ko je zagledal Miklavžka, mu je rekel, naj vstopi. Ko ga je ženska zagledala, je pečenko in potico skrila v peč, vino pa v kot. Župnika je hitro skrila v lesen zaboj. Miklavžek je s seboj prinesel tudi zaboj s kožo. Ženska jima je na mizo prinesla kašo. Mož pa je tarnal, naj jima da nekaj boljšega. Ko je Miklavžek z nogo podrgnil po zaboji, je rekel, da je notri čarovnik, in da pravi, da sta v peči pečenka in potica. V kotu pa se skriva vino. Potem pa mu je mož rekel, če lahko pričara tudi hudiča. In ko je Miklavžek rekel, da je

Pošast – Tisa Poljšak, 4. c

hudič v zaboju, je mož takoj odhitel tja. In ko je zagledal župnika, ga je nagnal, Miklavžku pa dal lonec denarja in kupil zaboj s konjsko kožo. Miklavžek je vzel samokolnico in naložil župnika. Ko je prišel do reke, je želel župnika vreči v vodo, a župnik mu je plačal in bil je prost. Miklavžek je prispel domov in rekel fantu, naj gre do Miklavža in mu reče, če lahko dobi lonec. Miklavž je spodnji del lonca namazal s smolo. Ko je Miklavžek to videl, je nanjo prilepil nekaj denarja. Miklavž ga je vprašal od kje mu ta denar. Miklavžek mu odgovori, naj ubije svoje štiri konje in kožo proda. Ko je Miklavž prišel na tržnico, mu ni uspelo prodati konjskih kož. Tako se je razjezil, da si je rekel, da bo ubil Miklavžka. Isti dan je Miklavžku umrla babica. Postavil jo je na svojo posteljo, sam pa se je skrtil v kot. Ponoči so se vrata odprla, in v hišo je stopil Miklavž in babici odsekal glavo. Naslednje jutro je Miklavžek svojo babico naložil na voz in jo oblekel tako, da se ni videlo da je mrtva. Voz je odpeljal do gostilne, ki je imela uglednega in naglo jeznega natarja. Miklavžek je odšel v gostilno, natarju pa naročil, naj babici nese medico. Nekajkrat je rekel babici, da ji Miklavžek pošilja medico, potem pa jo je dregnil in babica je padla na tla. Tisti hip pa je iz gostilne stopil Miklavžek in vprašal, kaj se je zgodilo. Natarj je rekel, da mu plača, samo naj tega ne pove nikomur. Zmenila sta se. Ko se je vrnil domov, je Miklavžu pokazal denar. Miklavž je vedel, da ima tudi on eno babico in da jo bo ubil in prodal. In res. Z mrtvo babico je odšel na tržnico. Ko je videl, da nihče noče kupiti njegove babice, je bil tako jezen, da je odhitel domov in Miklavžka stlačil v vrečo in odhitel do reke. Zraven reke je bila cerkev in Miklavž se je šel pokesati za babico. Medtem pa sta se Miklavžek in starec, ki je hotel umreti, zamenjala. Miklavž je vrečo odnesel na most in jo vrgel čez rob. Starec je Miklavžku zapustil vso živino, ki jo je imel. Miklavž se je vrnil v vas in zagledal Miklavžka in njegovo živino. Miklavžek je Miklavžu rekel, da če skoči z mostu, pade na mehke alge in dobi zelo veliko živine. Miklavž je rekel, naj ga stlači v žakelj in ga nese na most. Miklavžek je le hitro stlačil Miklavža v žakelj, odšel do mostu in ga vrgel čez rob.

Timon Tomšič, 4. c

PLANET POLJUB



Srce - Danijel Brus, 4. c

Pred davnimi časi so živeli trije prijatelji. Deklica Mija, ki je imela rada mravlje, njen brat Luka, ki rad igra računalniške igrice in Lucija, ki rada bere knjige.



Primož Trubar - Ajda Jereb, 4. c

Bil je torek in takrat Luka, Mija in Lucija pišejo matematični test. Po pouku so se dogovorili, da bodo šli na sladoled. Ravno so hodili do slaščičarne in zagledali malega mucka. Bil je zelo ljubek, tako ljubek, da ga je Lucija hotela obdržati. Prepirali so se in Mija je nato zakričala, da je mucka strah in njo od prepiranja bolijo ušesa. Nato je Luka rekel, da ima dobro zamisel. Rekel je, da morajo mucka odpeljati v zavetišče.

Ko so vstopili v zavetišče je razsvetljava utripala in v daljavi se je zaslišali skrivnostno cingljanje. Vsi so se tresli od strahu in spraševali so se zakaj nikogar ni tam. Pod njimi se je pojavil portal in vsi so padli vanj. Spustili so se po toboganu in pristali na planetu Poljub. Ogledali so si planet in zagledali učitelja, ki je prejšnji teden izginil. Učitelj je bil zelo vesel, da je znova zagledal svoje učence.

Ker planet Poljub ni bil prav nič zemeljski, so dali obljubo, da se bodo čim prej vrnili na čudovito Zemljo.

Tisa Poljšak, 4. c

ČRN PALČEK

Nekoč je živel deček, ki mu je bilo ime Črn palček. Oči ga je poslal k sestrični, da ji da deteljo.

Črn palček je šel čez Živalski vrt in je srečal slona. Slon ga je vprašal: »Kam greš?« Deček je odgovoril: »K sestrični, ampak ne vem, kod naj grem. Mogoče ti veš kje je doma?« »Mislim, da je doma v hiši 112a v mestu Ljubljana.« »Hvala.« »A preden greš, poglej sem.« Črn palček je pogledal, a slona ni bilo več.

A ko je prišel k sestrični

je bila tam slonja družina, ne pa sestrična.

Zala Suhoveršnik, 4. c



Učenci 5. a razreda se predstavijo

Narobe svet

Če učenec učiteljico uči,
če superjunaki nimajo moči,
če lonec s hrano gori,
če lev pred miško beži,
če klavir na pianista igra,
če kitara se smehlja,
če tak je kje na svetu red,
je takšen red narobe svet.

Neja Janković, 5. a



Če smeti požle bi moj koš,
če denarnica bi padla v počen groš,
če tabla risala bi učiteljico,
slovar prebral bi vzgojiteljico.
Če ropar bi ujel policija,
če princesa odnese princa stran od zmaja,
če takšen je na svetu red,
je takšen red narobe svet.

Sofija König, 5. a

Če postelja človeka postelje,
če oreh človeka zmelje,
če drevo neurje podre,
če vrata Lucijo odpre,
če puščica z Anje vzame kuli,
če mi po obroku v želodcu kruli,
če takšen je na svetu red,
je takšen red narobe svet.

Mia Grudnik, 5. a

Če skodelica pomiva milo,
če krilo nosi Mijo,
če miš lovi mačko,
če blato nosi tačko,
če okno briše očeta,
če metla mamó pometa,
če tak je kje na svetu red,
je takšen red narobe svet.

Ela Tržan, 5. a



Če juha cedi cedilo,
če bolnik zdravniku predpiše zdravilo,
če muha poje ptico,
če kokoš odnese lisico,

če tak je kje na svetu red,
je takšen red narobe svet.

Rok Kvas, 5. a

Če knjiga v Aljaža piše,
če učenec učiteljico vpiše,
če učiteljica čarovnico v konja začara,
če v učilnici na stropu visi omara,
če rit besedo reče,
če pečica kuharja speče,
če miš v lovi mačko,
če človek ima tačko,
če trava kosi kosilnico,
če Jurček popije milnico,
če tak kje je na svetu red,
je takšen red narobe svet.

Jaka Dittrich, 5. a



Če nebo na luno sveti,
če morje na nas gre poleti,
če mleko mačko pije,
če nebo z dežja lije,
če kolebnica čez otroka skače,
če Peter šivilji kroji hlače.
če sneg se iz snežaka naredi,
če rit na starčku sedi,
če miš mačka pohrusta,

če riba babico vtakne v usta,
če krava kmeta molze,
če robec z Zofko briše solze,
če tak je kje na svetu red,
je takšen red narobe svet.

Maj Slanc, 5. a



Učenci 5. 6 razreda se predstavijo

Babica barabica

Nekega petkovega večera sta se babica in Beno odpravila oropati kronske dragulje. Vse je šlo kot po maslu, nakar je policija to ugotovila. Najprej sta se zlagala, da tega nista storila, po nekaj minutah pa sta raje priznala, na skrivaj pa sta še vseeno vzela enega. Iz dragulja sta naredila ogrlico in jo pospravila v mali zaboječek. Tam pa sta ga hranila, dokler mama ni imela rojstnega dne. Ko je ta dan napočil, sta ogrlico podarila mami. Mama je bila zelo navdušena, zato je imela babico raje kot prej. Beno je še zmeraj rad hodil ob petkih k babici, da sta lahko še kdaj kaj oropala. Tokrat je šlo pa čisto za res. Policija ju ni dobila, kar se je Benu zdelo zelo čudno. Naslednji petek sta se jima pridružila mama in oče, ker ju je zanimalo, kaj Beno in babica delata, zato sta se mama in oče tudi odpovedala latinskemu plesu. No, nastopil je petek, ko sta se jima pridružila mama in oče. Bilo je zelo zanimivo. Vse je šlo po načrtu.

Iza Jesenko, 5.b



Hiša—Lucijan Oblak Zver, 5. b

Babica barabica

Nekega petkovega večera sta se babica in Beno odpravila v Londonski muzej. Najprej sta blokirala vse kame-re, da ju ne bi zalotili. Ukradla sta toliko draguljev kot sta jih lahko nesla. Ko sta odhajala proti izhodu, se je ena od kamer rešila blokacije in ju posnela. Odšla sta domov. Naslednji dan so varnostniki opazili blokirane kamere in manjkajoče dragulje. Vsi so se zgrozili. Poklicali so policijo in pregledali vse kar so lahko. Odkrili so kamero, ki je posnela kradljivca. Varnostniki niso mogli razvozlati kradljivca, zato so na to pozabili. Beno in babica sta se izmuznila. Doma sta premišljevala kaj naj naredita z dragulji. Nekaj draguljev sta spravila, ostale pa sta vrnila v Londonski muzej. Iz draguljev, ki so jima ostali, sta naredila ogrlico, ki ju je spominjala na kra-jo draguljev. Bena so prišli iskat starši ter odpeljali domov. Srečno so živeli, dokler ni so umrli.

Lucija Švigelj 5. b

Uspešen rop

Nekega petkovega večera sta se Beno in babica odpravila v kraljestvo ukrasti dragulje. To je bilo zelo težko storiti vsakemu, ki je to poskusil. Nikoli še nobenemu ni uspelo. A Beno in babica sta to natančno načrtovala več mesecev. Upata, da bo vsaj nima uspelo. Ko sta že skoraj prišla do kraljestva, sta pred vrati videla dva stražarja. Beno je na tleh zagledal kamenček. Pobral ga je in ga vrgel čisto na drugo stran kraljestva. Stražarja sta zaslišala kamenček in odšla na drugo stran kraljestva. Beno in babica sta odhitela do vrat in takoj po stopnicah navzgor. Zagledala sta vrata in jih skušala odpreti. Vrata so bila zaklenjena, a babica je imela asa v rokavu. Imela je lasnico in jo dala v ključavnico. Vrata so se odklenila. Beno in babica sta ukradla nekaj draguljev in

odhitela domov. Dragulje sta skrila v škatlo za piškote. Bila sta zelo ponosna drug na drugega in to skrivnost zadržala samo zase.

Kaja Viktorija Strgar, 5.B

Bomba

(Detektivska zgodba)

Neke mrzle noči je detektiv Zviti dobil informacijo, da se v mestu New York skriva bomba po imenu (Big boy) Veliki fant. Zviti je prebral to zanimivo informacijo. Po dolgem raziskovanju je ugotovil, da je črnilo iz trgovine Pečnik. Takoj je odhitel tja in prodajalca vprašal, če lahko dobi spisek kupcev v zadnjem mesecu. Dobil je deset kupcev. Bilo je pet punc in pet fantov. Na srečo so bili v spisku tudi naslovi hiš. Ustvaril je lažno anketo proti umetnim gnojilom. Odšel je že do devet hiš, podpisalo se mu je že pet fantov in štiri punce. Na zadnji hiši se mu je podpisala še zadnja punca. Po zadnji hiši se je vrnil v svojo detektivsko pisarno. Po pisavi iz informacije je ugotovil, da je oseba ki je napisala to pismo punca in sicer po imenu Pia Ropar. V trenutku se je odpravil do tiste hiše, po poti je poklical specialce. Specialci so vdrli v hišo in aretirali Pio Ropar. Zaslišali so jo in takoj je priznala, da je bombo skrila pot Kip svobode. Zviti je v trenutku odhitel tja in jo v zadnjem hipu deaktiviral.

Bine Dolenšek, 5. b

Detektivka Nika

Nekega dne je Nika želela postati detektivka. Mamo in očeta je prosila, če lahko postane detektivka. Mama ni bila za to, očetu pa tudi ni bilo mar. Nika se je nekega popoldneva odločila, da bo postala detektivka. Spakirala je svoje stvari in odšla od doma. Nameravala je iti k najboljši prijateljici, a je ni sprejela. Nato se je odpravila k babici, saj je imela tam veliko sobo. Babica jo je sprejela. Na internetu je izvedela, da se je zgodil umor. Spodaj je pisala lokacija umora. Hitro je šla v sobo in začela zbirati podatke. Odločila se je, da se bo naslednji dan odpravila na lokacijo, četudi ima rojstni dan. Zjutraj je vstala in se odpravila. Ko je prišla tja, je bila povsod rdeča kri. Nataknila si je vso opremo in se odpravila raziskovati. Naenkrat je zagledala žrtev z nožem v prsih. Ni mogla verjeti svojim očem. Počasi je šla naprej in videla moškega s pištolo v roki. Hitro je stekla domov. Cel dan je ugotavljala, kdo bi to lahko bil. Zvečer je pregledala vse časopise, ki jih je imela babica. Končno je izvedela starost in ime moškega. Morilcu je bilo ime Boris Hribar, star je bil 45 let in je ubil žensko staro 30 let. Nika je bila zelo utrujena in šla je spat. Naslednji dan je šla na isto lokacijo in mrtvega trupla ni bilo več. Niki se je to zdelo malo sumljivo. Ta dan je bila pogumna in šla je v pisarno morilca. Ko je odprla predal poln listov,



Lisa Simpson—Lucijan Oblak Zver, 5. b

je nenadoma našla spisek imen. Ugotovila je, da je to spisek umorov. Na njem je pisalo tudi ime Nikine najboljšje prijateljice. Zaslišala je korake in v pisarno je prišel morilec. Nika je zbežala. Ko je prišla domov, je pregledala cel spisek. Nato je poklicala svojo najboljšo prijateljico in ji je vse povedala. Nika je rekla, da naj bo previdna. Naslednji dan je šla nazaj v pisarno morilca, da bi našla še kakšne podatke. Našla je celo mapo listov. To mapo je odnesla domov. V mapi je bil spisek naslovov ulic. Čez nekaj minut je babica prišla v Nikino sobo. Babica je rekla: »Ali lahko pokličem policijo?« Nika je odgovorila: »Ne! Ta primer želim rešiti sama.« Babica je zelo skrbela za Niko. Nika je premišljevala, ali bi res poklicala policijo. Naslednji dan je poklicala policijo. Policija je Niko peljala na lokacijo in Nika jim je povedala vse informacije. Prišel je morilec, ki je mislil, da je prišla samo Nika. Ko je zagledal policiste, je zbežal, a so ga policisti ujeli in ga peljali v zapor. Policisti so ji čestitali, ker je rešila zelo resen primer. Ko so prišli na policijsko postajo, so Niki povedali, da je zdaj uradno detektivka. Niki so se uresničile sanje.

Tinkara Mivšek 5.b

Detektivska zgodba

Glavni junak zgodbe je detektiv Stane Novak, ki živi s svojo ženo Marto, s sinom Miho in s psom Linom v centru Ljubljane. Pojdimo k primeru, ki ga je nekoč razrešil Stane Novak. Vse se je začelo, ko so oropali OŠ Ivana Cankarja. Ampak to še ni vse. Ta dan ni bilo tudi neke tretješolke, saj so ugotovili, da jo je nekdo ugrabil. Učitelji so začeli zganjati paniko, a gospa ravnateljica jih je umirila, nato pa poklicala gospoda Staneta Novaka. Stane Novak je takoj prišel, saj je bil na srečo v bližini šole. Ko je stopil skozi glavni vhod šole, ni bilo tam nikogar več. Začel je iskati ravnateljico po šoli, ampak v njeni pisarni, kjer je ponavadi, je ni bilo. Še naprej jo je iskal in jo na koncu le našel v jedilnici, privezano na stolu. Odvezal jo je in jo vprašal, kaj se je zgodilo. Ravnateljica je povedala, da je nekaj delala na računalniku, ko ji je nekdo dal prevezo čez oči in jo odvedel v jedilnico. Povedala mu je tudi, da se je poskušala osvoboditi, a ji to ni uspelo, ampak je vseeno uspela odtrgati košček suknjiča, ki ga je nosil ugrabitelj. Dala ga je Stanetu Novaku, ki je začel preiskavo. Po celi šoli je iskal sledi in jih kmalu tudi našel. In ne boste verjeli kaj je našel. Našel je še več koščkov blaga iste barve in iste oblike. Sledil je koščkom blaga in nalezl na hišnika, ki je imel strgan brezrokavnik. Takoj je začel zasliševati hišnika. Hišnik je v strahu začel pripovedovati vso zgodbo, ki jo je potem Stane Novak začel hitro sestavljati v svojih mislih od začetka do konca. Stane Novak je ugotovil, da je bil hišnik tisti, ki je kradel šolske stvari in ugrabljal otroke. Na koncu se je vse dobro končalo. Hišnik je povedal, kje so vse nakradene stvari in kje so ugrabljeni otroci. Hišnik je šel v zapor, Stane Novak pa je končal svoj 103. primer v svojem življenju in se odpravil novim primerom na proti.



Lucijan Oblak Zver, 5. b

Mia Mihelčič, 5. b

IZLET V AVSTRIJO

Z prijatelji in družino smo se odpravili v Avstrijo na tridnevni izlet. Prvi dan smo se odpravili na stolp Pyrami-

denkogel, se parkirali in se povzpeli. Kupili smo vstopnice, povedali so nam, da je štiristo enainštirideset stopnic do vrha. Ko smo prišli gor, so se nekateri spustili po toboganu navzdol. Naslednji dan smo odšli na hrib opic. Tam smo najprej kupili vstopnice in odšli notri, seveda smo poslušali navodila. Zapomnila sem si jih tri od njih, to so: ne glej jih v oči, ker se potem počutijo ogrožene, ne hrani jih in ne snemaj. Ko smo vstopili v njihov bivalni prostor, smo najprej zagledali dve opici, ki si pregledujeta, če imata uši ali bolhe. Nadaljevali smo pot... Potem jih je veliko jedlo nekaj iz tal ampak nisem vedela kaj, ampak jedle so, ena pa se je zibala na vrvi ograje. V letu 2024 so pridobili sedem mladih opic, za njih pa je značilno, da imajo kratek rep. Ko smo nadaljevali, smo zagledali napravo, iz katere so same jemale jabolka. Imajo pa tudi bazen, okoli katerega se podijo in lovijo. Živijo več kot trideset let. Nato je bilo že konec in smo odšli nazaj ven. Tam smo se poigrali na igralih in odšli še na gred z orli. Malo smo se sprehodili naokoli gradu in ugotovili, da po dvajsetih letih odletijo na goro, tam pa imajo dve izbiri, ali umrejo ali pa si pobrusijo kremplje in odlomijo kljun in nato ponovno živijo kot mladi orli. Nato smo se odpeljali v terme Karnten. Prispeli smo ob 19h, da bi se pozanimali za naslednji dan, ampak smo ugotovili, da ni več vstopnic. Ostali smo in se kopali še isti dan do 22h. Čez noč pa smo preспали na parkirišču v mestu Villach. Naslednji dan smo iskali kaj početi in smo našli plezalni center. Imeli smo ga kar pred nosom. Vstopili smo, se pozanimali in šli plezat. Na začetku si nisem želela iti, ampak sem ugotovila, da je zabavno. Še isti dan smo si ogledali mesto, ki se mu po slovenski reče Beljak. Ogledali smo si ulice in trgovine, nato pa odšli jesti v picerijo Losterija. Odšli smo domov. Bilo je zelo zabavno. Vesela sem, da smo lahko z družino odšli na izlet.

Iza Jesenko, 5. b

Hitri volk

Nekoč je globoko v gozdu živel volk, ki je bil zelo hiter. Nekega dne mu je njegov prijatelj zajec prišel povedati, da se v gozdu začne tekma najhitrejših živali. Tisti, ki zmaga tekmo, bo vladal gozdu. Zajec mu je še rekel, da se tekma začne v sredo. Volk je treniral in treniral in že takoj je bil terek. Volk si je rekel, da se mora za tekmo naspiti. Ko pa je prišla sredo, je volk pojedel svoj jutranji zajtrk in stekel še en krog okoli gozda. Volk je že zamujal in zato je mogel hitro steči na igrišče. Zajec je zelo navijal za volka. Komentator medved pa je po mikrofону rekel, da se bo tekma kmalu začela. Tekmovalci so se pripravili na startu, ko bo medved zapiskal, bodo začeli šprintati. Rekel jim je, da je proga dolga tri km. Medved je zapiskal in začeli so teči. Po petih minutah je vodila hitra lisica, tik za lisico pa je bil volk. Zadnjih pet minut pa je volk začel tako hitro teči, da ga že nobena žival ni videla. Volk je že videl cilj, ko so ostale živali bile pri ovinku. Volk je prišel čez cilj, zajec je na tribunah tako ponorel, da je kar skočil na volka. Volk je zmagal in vladal gozdu.

Jan Pekolj, 5. b

ŠOLA

Šola ni šala,
to je zame težava,
tega si noben ne želi,
v šoli cele dneve preživeti.

Ves čas samo pišemo
in nič drugega ne delamo,
to je velik problem,
za vse učence, saj vem.



Lucijan Oblak Zver, 5. b

Učitelji so na nas ponosni,
včasih pa tudi razočarani,

to se pa zgodi,
ko poredni smo vsi.

Kaja Viktorija Strgar, 5.b

IZLET V IZOLO

V nedeljo, 10.11., smo z mami, atijem, babico in mojim kužkom Karotom odšli na izlet v Izolo. Odpravili smo se po kosilu.

Ko smo se odpeljali od doma, je bilo oblačno in megleno. Že pri Postojni nas je obsijalo sonce. Peljali smo se čez velik viadukt pri Črnem Kalu, nato pa kmalu zagledali morje.

Parkirali smo v Simonovem zalivu. Do mesta smo se sprehodili skozi pristanišče. Videli smo veliko jadrnic in čolnov. V središču mesta je bila prireditev za martinovanje. Tam smo se posladkali s pecivom, ki se mu reče miške.

Sprehod smo nadaljevali ob morju. Videli smo, da se nekateri še kopajo v njem. Če bi imela kopalke, bi se tudi jaz.

Nato smo šli v stari del mesta. Z atijem sva se povzpela na zvonik. Bil je čudovit razgled. Z mami in babi smo si ogledale cerkev. Bila je velika in lepo okrašena. Tam sem prižgala svečko. Potem smo na tržnici kupili spominke in odšli proti domu.

Na izletu sem se zabavala in uživala. Upam da se izlet še kdaj ponovi.

Kaja Viktorija Strgar, 5.B

NOGOMETNA

Fantje na igrišče priletijo
in zaradi golmana gole dobijo.
Zaradi tega glasno zakričijo,
nato točke izgubijo.

Ko polčas mine,
trener jih v roke prime.
Ko igralci se spočijejo,
na igrišču dobro špilajo.

Fantje so se zbrali
in drugi polčas bolje odigrali.
Na koncu so se veselili,
saj tekme niso izgubili.

Jan Pekolj, 5. b



Lucijan Oblak Zver, 5. b

OČKA

Moj očka kuhati ne zna,
a stroje popravljati zna.
Zmeraj vse popravi,
nikoli pa nič ne pospravi.
Rad je čokolado
in tudi marmelado.
Zelo rad bere časopise,
na televiziji pa podnapise.

Urša Novak, 5. b

ŠOLA

Šola ni šala,
v njej veliko se naučim
in hitro domov zbežim.
Doma domačo nadlogo naredim,
nato pa na trening odhitim.

Iza Jesenko, 5. b



Lucijan Oblak Zver, 5. b

Počitnice na Kreti

Med počitnicami smo šli na Kreto, do katere smo se najprej peljali štiri ure z avtom do Dunaja in potem še dve uri z letalom. Na letališču smo najeli avtomobil in se odpeljali proti apartmaju.

Med potjo smo videli veliko ovc in koz. V apartmaju smo se udobno namestili, potem pa šli na kosilo v restavracijo, ki se imenuje Pri stričku. Tam smo večkrat jedli mesne kroglice, ribe, zrezek in seveda grško solato. K apartmaju so prihajale živali, ki so živele pri sosednji hiši: mama muca z dvema mladičkoma in psica Luna. Videla sem, da muce jedo škržate, zato smo šli v trgovino po hrano za živali. Drugi dan smo šli na plažo, ki je imela roza pesek. Ko smo se vračali s plaže, je začel pihati močan veter in nismo vedeli, kako bomo prišli domov, saj so v nas leteli kamenčki. Potem se je vse skupaj umirilo in varno smo vozili domov. V naslednji dneh smo videli mnogo zanimivih stvari. Po kamnih v morju smo hodili do cerkvice, ki je bila 100 metrov oddaljena od obale. V Retimni smo jedli zelo velike in slastne palačinke. Hodili smo po kanjonu in prišli do slapa, kjer so se kopali turisti. Videli smo prestreljene prometne znake in mislila sem, da jih streljajo Grki, kadar so jezni. Na plaži Sirokos sem pila zelo dobre smutije. Z mostu sem skakala v reko z ledeno mrzlo vodo. Vedno, ko smo se vozili okrog, je mami govorila: »Glej, kako lepi oleandri!« Jaz se strinjam z njo, da je oleander zelo lepa roža.

Upam, da gremo še kdaj na Kreto, ker sem se tam imela res lepo. Mislim, da se nisem imela lepo samo jaz, ampak tudi moja družina.

Mia Mihelčič, 5. b

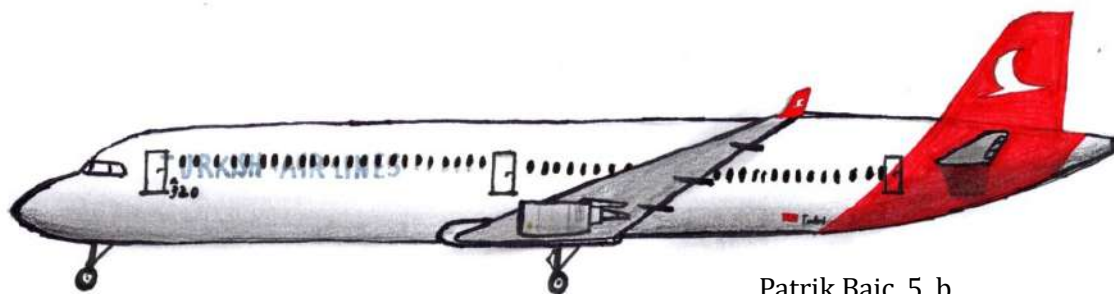
Potopis po Andaluziji

Med jesenskimi počitnicami smo se z družino odpravili v Španijo. Doma sem se že začel pripravljati tako, da sem se prek mobilne aplikacije začel učiti špansko.

Odhod iz Dragomerja je bil v nedeljo, 27.oktobra . Pot do letališča je trajala dve uri. Bil je večerni let, zato smo skoraj vsi spali. Ko smo pristali, nas je avtobus pripeljal do apartmaja v Sevilji. Po zajtrku smo se odpravili na sprehod po mestu skozi cvetoče parke proti čudoviti PLAZI DE ESPANIA. Po ogledu osupljive Seviljske katedrale, smo se odpravili proti mestu Jerez de la frontera.

V tem mestu smo si naslednji dan ogledali konjeniško predstavo »Kjer plešejo andaluzijski konji«. Ta dan je že cel dan deževalo in upali smo, da bo nehalo, a žal ni, saj se je naslednji dan izkazalo, da so bile te ulice poplavljenе. A mi smo že imeli načrtovano pot proti Gibraltarju. Sončni zahod smo občudovali na prostrani peščeni obali Playa de La Alcaidesa, posejani s školjkami, od koder smo imeli lep pogled na mogočno Gibraltarsko skalo, ki se dviga 426m visoko.

A320 TURKISH AIR LINES



Patrik Bajc, 5. b

Drugo jutro smo šli v britansko čezmorsko ozemlje Gibraltar. Mejo in letališko stezo smo prečkali peš, vsak s svojim dežnikom, ki pa ni kaj dosti pomagal proti močnemu deževju, saj smo bili po prvih korakih mokri kot miši. Po poročilih smo izvedeli, da so bile hude poplave nedaleč od nas, ki so terjale tudi številne žrtve. Zaradi neugodnih vremenskih razmer nam je bil vzpon na vrh odsvetovan, zato tudi nismo videli slovitih prostoživečih gibraltarskih opic vrste makako.

Po deževni izkušnji Gibraltarja, smo se odpravili na uro in pol trajajočo vožnjo proti naši naslednji destinaciji-Malagi. Peljali smo se vzdolž prelepe Coste del Sol in občudovali mediteransko arhitekturo. Med potjo sva z mami prebirala o zgodovini in zanimivostih tega kraja.

Peti dan naše poti nas je Malaga očarala z lepimi ulicami in edinstveno arhitekturo. Ker je to rojstno mesto slavnega slikarja Picassa, smo si seveda ogledali razstavo v njegovi rojstni hiši. Za tem smo šli še v muzej iluzij, kjer smo se zelo zabavali in posneli veliko zabavnih in norčavih fotografij. Velik vtis pa je name pustilo pestro večerno življenje in vrvež v središču mesta. Ker smo bili 31.oktobra, so bile mestne ulice tudi polne »halloween maškar«.

Naslednjega dne smo se odpravili proti mestu Ronda, ki leži na gorskem področju, na približno 750m nadmorske višine. Najprej smo šli do razgledne točke, kjer smo videli mogočen 120m visoki most Puente Nuevo (Novi most), ki povezuje oba dela mesta čez globok kanjon El Tajo. Obiskali smo tudi »Plazo de toros de Ronda«, najstarejšo areno za bikoborbe v Španiji, ki je bila zgrajena leta 1784. Muzej o bikoborbi in njenih začetkih me je zelo navdušil.

Najbolj nenavadno mestoce, ki sem ga so sedaj videl, je pa Setenil de las Bodegas, v provinci Cádiz znana po bivališčih, vgrajenih v skalo, ki visi nad reko Guadalporcún.

V naslednjih dneh smo v Cordobi obiskali srednjeveško Mezquita oz. Veliko mošejo, ki so jo po rekonkvisti preuredili v stolnico. Mošeja je eden od najbolj dodelanih spomenikov mavrske arhitekture.

V Granadi smo si ogledali flamenko, ki nas je vse pustil odprtih ust.

Predzadnji dan smo imeli načrtovan obisk osupljive Alhambre, ki je utrjen palačni kompleks, ki so ga v 14. stoletju zgradili granadski emirji v Granadi, z nešteti arabskimi napisi, arabeskami in poslikanimi keramičnimi ploščicami.

Nazadnje smo se vrnili nazaj v Sevilijo, kjer smo šli na stadion Seviljskega nogometnega kluba. Obisk stadiona je bilo zame presenečenje. To potovanje v Španijo mi je bilo res všeč in upam, da se še kdaj ponovi.

Lucijan Oblak Zver 5.B

Potovanje na Mauricius

Februarja letos smo z družino odpotovali na otok v Indijskem oceanu. Potovanje je trajalo štirinajst dni, do tja pa smo leteli kar 13 ur.

Mauricius je zelo zelen in poraščen otok. Obkroža ga več koralnih grebenov. Ozračje je vroče in vlažno, saj vsak dan dežuje. Na Mauriciusu je veliko lepih peščenih plaž z zelo toplim morjem. Najprej smo si ogledali botanični vrt in tovarno sladkorja. Obiskali smo tudi glavno mesto Port Louis s tržnico in akvarijem. Zelo zanimivo doživetje je bila tudi vožnja s katamaranom na bližnji otok. Tam smo se potapljali na grebenu in plaval proti močnem toku. Naslednji dan smo si ogledali hindujski center in tovarno piškotov iz manioke, ki sem jih prinesel tudi v šolo. Popoldne smo odšli na dolg pohod do slapov in se tam tudi kopali. Zelo zanimiva je bila tudi sedem barvna zemlja, ki se kljub mešanju vedno sama nazaj loči. Dva dni smo morali preživeti v hotelu zaradi močnega orkana, a smo se ob bazenu zelo zabavali. Na potovanju smo tudi hranili orjaške želve, plaval z delfini, jahali kamele in šli na safari med velike divje mačke.

Potovanje na Mauricius je bilo zelo zanimivo in polno novih doživetij. Najbolj pa mi je bilo všeč srečanje s tigri čisto od blizu. Zelo se že veselim našega naslednjega potovanja v Mehiko.

Rok Rovšek, 5.b

Potovanje na Rab

Prejšnje leto smo med poletnimi počitnicami odpotovali na otok Rab. Do trajekta smo se vozili tri ure. S trajektom pa smo se vozili eno uro. Ko smo prispeli na otok Rab, smo se po kamniti cesti vozili do kampa. Prišli smo v kamp se razgledali, plačali šotor in se razpakirali. Potem, ko smo razpakirali, smo bili lačni in smo hoteli nekaj pojesti. Doma smo pozabili

salamo, zato smo prosili nekoga, da nam jo posodi in v zameno smo jim dali meso, ker so ga ukradli. In tako sem spoznala prvo prijateljico in njeno mami. Prijateljica Ana mi je predstavila svojo prijateljico Lili. Potem smo se šle kopati in smo se kopale skoraj do večera. Šle smo se preobleči in skupaj pojesti večerjo. Naslednji dan, ko sem se zbudila, je deževalo. Z dežnikom sem šla v družabno sobo in tam videla moje dve prijateljici. Skupaj smo se igrale igre in medtem udarila strela. In takrat smo ostali brez elektrike. Ko je nehalo deževati, smo dobili nazaj elektriko in šle ven. Šle smo na pomol in iz njega skakale. Pridružila se nam je tudi punca, ki ji je bilo tudi ime Nika. Peljala nas je čez plažo in čez morje, kjer si imel vodo do gležnjev ter do kamnite plaže, kjer je bil zelo lep razgled na sončen zahod. Ko je bilo še malo svetlo, smo se z Ano, njeno mami in mojo mami

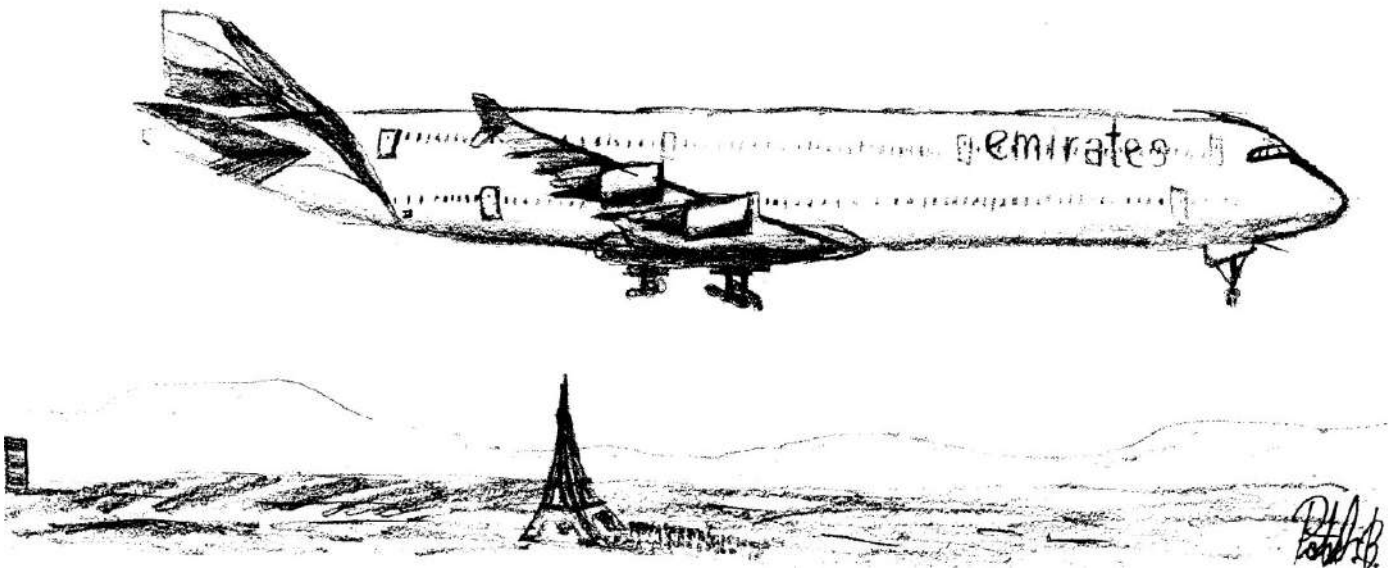


Patrik Bajc, 5. b

odpeljale s kanuji do svetilnika in z njega sva z Ano skakali. Bila sem izčrpana zato sem šla spat. Vstala sem ob osmih in pojedla zajtrk. Lili je prišla do mene in me vprašala, če se greva igrat. A jaz sem ji rekla, da ne morem, ker se moram pripraviti, da gremo. Pospravili smo stvari in odšli. Bilo mi je všeč in upam, gremo lahko še kdaj tja.

Nika Miklič, 5. b

A380



Patrik Bajc, 5. b

Potovanje na Tajsko

Februarja letos smo se s prijatelji odpravili na Tajsko. Z Brniškega letališča smo leteli v Dubaj in z največjim letalom na svetu iz Dubaja v Bankog.

Bankog je glavno mesto z veliko prebivalci. Videli smo čudovite stavbe in bude. Obiskali smo zmajevo stavbo, kraljevo palačo in veliko zlatih bud.

Potovanje smo nadaljevali na Krabi. Ima zelo lepe plaže in prijazne ljudi. Na plaži so bile razigrane opice. S čolnom smo se odpravili na izlet, kjer smo obiskali otoke in se potapljali. Moj ati je prehodil več kot tisoč stopnic in prišel na goro Tiger cave. Šli smo tudi v tempelj, kjer smo si zaželeli željo in menihi so nam dali rjavo zapestnico, ki so jo sami splekli. S hidrogliserjem smo se odpravili do otoka Phi Phi. Naslednje jutro smo s čolnom šli na znano plažo Maya Bay beach. Tam smo videli male morske pse, ki so plavali mimo nas. Utrujeni smo prišli v naš apartma. Zjutraj smo se s hidrogliserjem odpravili nazaj na Krabi.

Čas je hitro mineval in že smo z letalom leteli na Koh Samui. Ko smo prišli, smo se šli sprehajati po plaži. Na plaži je bilo veliko katrana in imeli smo črne podplate. To nam je bilo zelo smešno. Zvečer smo šli malo po mestu. Nekaj dni smo hodili na isto plažo, vendar so bili nekega dne tako veliki valovi, da se nismo smeli kopati. Tukaj sem praznovala tudi svoj deseti rojstni dan. Ta dan smo šli v zavetišče za slone. Tam smo jih najprej hranili z lubenico, nato pa smo se s sloni tudi kopali in božali. To je bil najboljši rojstni dan.

In prišel je čas, da se odpravimo domov, v Slovenijo. Ta pustolovščina na Tajskem mi je bila zelo všeč, še posebej pa mi je bil všeč moj deseti rojstni dan.

Tinkara Mivšek, 5. b

Primer robotske mačke

1. maja 1973 so odkrili truplo v hotelski sobi številka 7. Forenziki so našli prstne odtise na okenski polici. Umor se je zgodil ponoči. Morilec je prišel v sobo, zabodel žrtev s pet centimetrskim nožem z nazobčenim rezilom širine 2 cm. Potem je pobegnil skozi okno.

Pojdiva izprašati ljudi v hotelu. Jaz bom izprašal osebje, ti pa daj vse ostale v hotelu, je dejal James svojemu pomočniku Philipu (mimogrede, James se piše Lawrie, Philip pa Michel). Potem se dobiva zunaj.

Pri Philipu je samo ena oseba rekla, da je slišala prepiranje. James pa je imel še manj sreče. Odšla sta nazaj na policijsko postajo. A še preden sta se odpeljala, je James opazil krvavo stopinjo. Najbrž je morilec, ko je odhajal, stopil v lužo krvi. Forenzikom je naročil, naj jo preučijo in pogledajo, če je še kje takšna sled. Forenziki pa so mu še povedali, da je morilec vzel dragocene stvari iz sobe, pa tudi žrtvin telefon in denarnico. Torej je lahko šlo za rop ali pa je žrtev bila kaj dolžna morilcu, je naglas razmišljal James. Potem sta se s Philipom končno odpeljala. O umoru sta povedala šefu Marcu Madisonu. Poizvedeli so veliko o žrtvi.

Imel je ženo, ki je živela drugje, saj sta bila ločena. Ime mu je bilo Anthony in pisal se je Davies. Otrok ni imel, star je bil 31 let. James je ugotovil še to, da je tudi nasilen. Mogoče je to tudi razlog za ločitev, je rekel. No, Philip, gremo zdaj do Lare Davies, Anthonyjeve žene, priimka

si še ni spremenila. Pri vratih sta pozvonila. Ko so jima odprli, sta šla noter in vprašala, če je Lara doma. Poklicali so jo in prišla je dol. James jo je vprašal vse o Antonyju. Med pogovorom je Lara končno vprašala, zakaj jo sprašujejo o njenem bivšem možu. Povedala sta ji, da so ga našli mrtvega. To ji je seveda vzelo sapo. Potem sta ji zastavila še nekaj vprašanj in odšla.

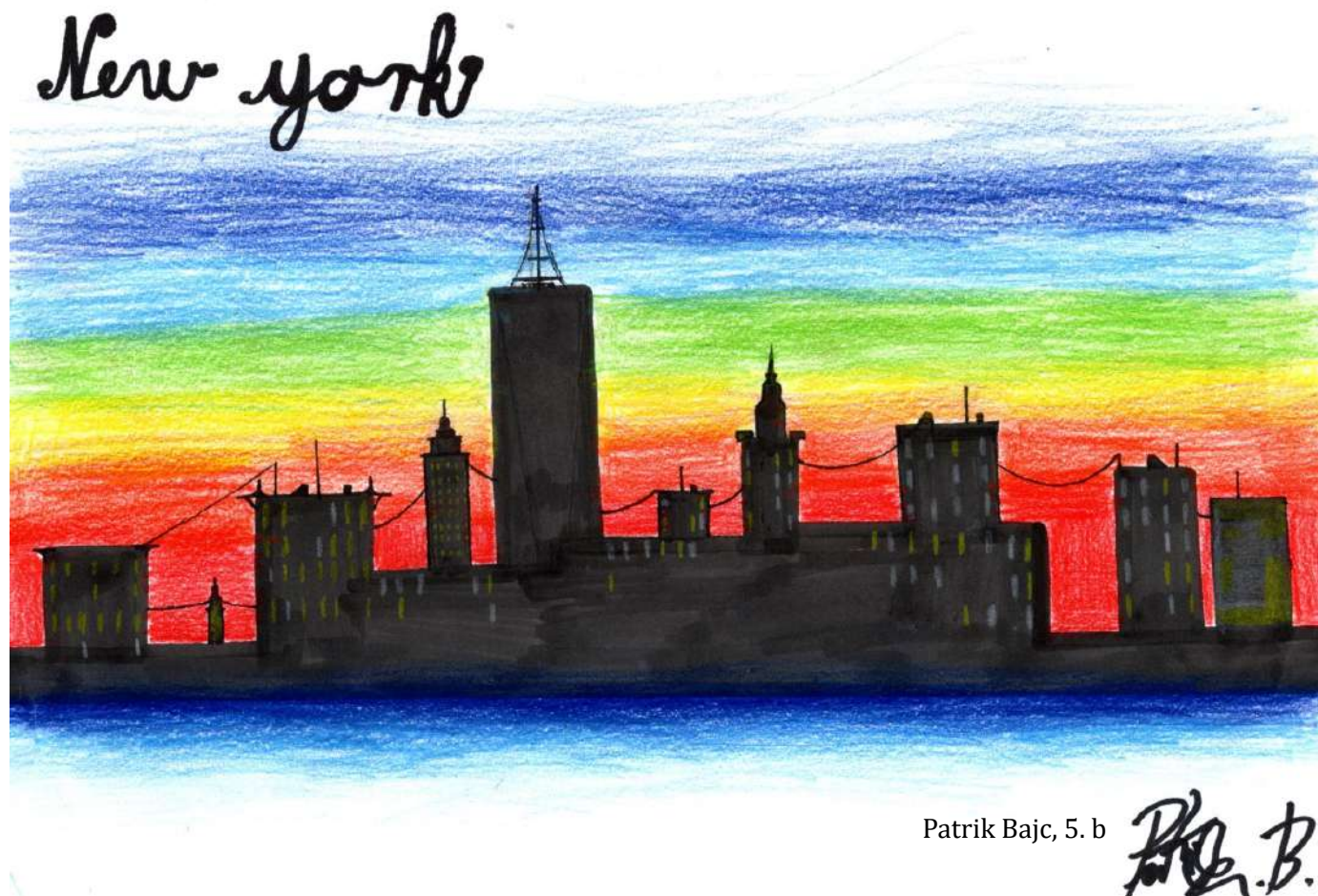
Ko sta se peljala mimo hotela, sta se ustavila. Forenziki so rekli, da so našli še več krvavih sledi in približno



Patrik Bajc, 5. b

vedo, v kateri smeri je tekel morilec. Jamesu so pokazali, kam vodijo sledi. Vodile so do obrobja hriba. James je predvideval, da je morilec tekel na hrib. Gor je opazil tudi majhno lopo, kamor bi se lahko zatekel. Odpeljal se je do tja in pogledal noter. Tam je videl krvavi nož dolžine in širine kot nož, s katerim je bil umorjen Anthony Davies. Videl je tudi pištolo. Na mizici je zagledal fotografijo. Dal jo je Philipu, naj jo preuči in poizve več o tem človeku. Nato je v kotu sobe zagledal mačko z nenavadno rdečimi očmi. Šel je do nje, se je dotaknil in začutil kovino. Tedaj se je mačka obrnila in zbežala. James je, kakor hitro je le mogel, tekel za njo. A mačka je bila prehitra. Kmalu mu je pobegnila in ni je več videl. Robotska mačka, je rekel, in odšel nazaj.

Ko je prišel na vrh hriba, je videl Philipa, privezanega na stol. Odvezal ga je in mu povedal za mačko. James pa ni opazil samo tega, da je mačka robotska. Opazil je tudi začetnice na mački. RS, je povedal Philipu. Šla sta is-



Patrik Bajc, 5. b

P.B.

kat vsa imena na R in vse priimke na S. Našla sta Richarda Samsona. Poiskala sta njegov naslov in odšla tja. Ker nihče ni odprl, sta kar sama vstopila. Tedaj je Richard skočil skozi okno in zbežal. Kmalu ga nista več vide-la. Medtem ko sta se peljala domov, je Philip opazil, da James nekaj razmišlja. Ko sta prišla na policijsko posta-jo, ga je vprašal, kaj razmišlja. James mu je odgovoril, da se mu Richard Samson zdi nekam znan ... Aha, pa ga imam! Leta 1960 Richard Samson, z vzdevkom Krvavi črnuh, umor na ladji! Ampak kako ga bomo po teh po-datkih lahko našli, je vprašal Philip. Čakaj, čakaj, čakaj ... tukaj piše še nekaj. Skrivališče povsod v gozdu. Torej vse enote pošljite preiskat gozd. Poiščite vse špranje in razpoke.

Ko so v gozdu iskali Krvavega črnuha, je James spet opazil robotsko mačko. Takrat je iz svojega hrbta potegni-la pištolo in začela streljati nanj. James je hitro iz žepa potegnil pištolo, natančno pomeril in BAM! Zadel jo je, šel do nje in po njej malo pobrkljal. Spet je opazil začetnici RS. Pogledal je njene tačke in sledil stopinjam. Pod podrtim drevesom je odkril votlino. Tam so se sledi končale. Šel je po predoru, ki je bil v votlini, in odkril br-log Krvavega črnuha. Ko ga je našel, ga je aretiral in odpeljal na policijsko postajo. Čez mesec dni je bil na so-dišču obtožen na dosmrtni zapor. Od tega trenutka dalje James in Philip nista imela veliko dela, ker si ni nihče upal koga umoriti. Sploh zato, ker so se ju bali.

Arne Suhadolnik 5. b

Detektivska zgodba

Nekega nedeljskega večera je čistilka muzeja zaključila z delom in zaklenila muzej okoli 8.00 zvečer. Usedla se je v avto in se odpeljala. Naslednji dan je prišla do vrat in videla, da so vrata priprta. Ustrašila se je in stekla v muzej.

Zagledala je, da je ukradena najdragocenejša draguljska krona, najstarejša slika, kronski dragulji in še kaj. Takoj je poklicala lastnika muzeja, gospoda Antona. Ko je Anton to izvedel, je takoj poklical policijo. Anton je skupaj s policisti prišel do muzeja in pred muzejem jih je pričakala zgrožena čistilka. Ko sta policista prišla v muzej, sta že takoj rekla, da to ni njuno delo, ampak od detektiva Lovra. Že isto minuto sta ga kontaktirala, naj pride na kraj zločina. Ko je prišel, je vse natančno pregledal. Ugotovil je, da so bila vrata odklenjena z žico. A zraven je videl majhne prstne odtise. Bili so otroški. Na tleh je zagledal blatne



otroške in pasje stopinje. Sledil je blatnim stopinjam skupaj z Antonom, policistoma in čistilko. Stopinje so jih pripeljale do majhne, že skoraj podrte hišice. Lovro je odprl vrata in notri zagledal psa, otroka, očeta in mamo. Bili so revni in v kotu so imeli še vse dragocenosti, ki jih je ukradel otrok. Policista sta menila, da bi bilo prav dati starša v zapor, otroka in psa pa v sirotišnico, a Lovro se s tem ni strinjal.

Pomagal je ubogi družini, dragocenosti vrnil v muzej in vsi so bili hvaležni detektivu Lovru.

Kaja Viktorija Strgar 5. b

Volk in dve sestri

Nekoč je globoko v gozdu živel volk. Tisti dan je bil zelo lačen. Blizu je bila majhna hiška, kjer sta živeli dve sestri in njuna mama. Babica jim je sporočila, da je dedek hudo bolan. Mama jima je rekla, naj ju obiščeta. Vzeli sta košari in vanju dali dva kolača, zeliščni čaj in jabolčni sok. Ta novica je prišla tudi do volka. Šel je do hiše, kjer sta živela babica in dedek. Volk ju je odnesel v svoj brlog in ju zaklenil notri. Preoblekel se je v bolnega dedka in naredil lutko babice. Sestri pa sta se takrat odpravili na pot. Dolgo sta hodili in našli pravo hišo. Pozvonili sta in slišali nežen glas, naj vstopita. Vstopili sta in začudeno gledali volka. Vprašali sta, zakaj ima tako velike zobe. Odgovoril jima je, da lahko hrano dobro prežveči. Slišali sta glas na pomoč, sestri sta hoteli iti pomagati, pa ju je volk pojedel. Babica in dedek sta se nekako rešila, ko je volk spal. Babica mu je prerezala trebuh in ven vzela svoji vnukinji. Vrgli so ga v reko in srečno so živeli do konca svojih dni.

Urša Novak, 5 b

Volk in tri deklice

Nekoč je globoko v gozdu živel volk, ki ga nihče ni maral, saj je bil zelo strašljiv. Zato se je odločil poiskati prijatelja. Ko hodi po gozdu, najprej sreča zajca in ga vpraša, če bi bil njegov prijatelj. Zajec mu reče, da nima prijateljev in jih tudi ne potrebuje. Nato sreča medveda in tudi njega vpraša, če bi bil njegov prijatelj. Medved mu ne odgovori nič, ampak se samo vrne v svoj brlog. Volk užaljen hodi še naprej po gozdu in išče prijatelja. Potem pa kar naenkrat ob robu gozda sreča tri deklice. Deklice se prestrašijo in zbežijo. Naslednji dan se najmlajša deklica opogumi, vrne v gozd in vpraša volka, zakaj hodi sam po gozdu. Volk ji potoži, da ga nihče ne mara, zato je zelo osamljen. Deklici se zasmili in zato se odloči, da bo postala njegova prijateljica. Veliko časa sta preživela skupaj in čez nekaj časa sta postala nerazdružljiva.

Mia Mihelčič, 5. b

Zgodba o volku

Nekoč je globoko v gozdu živel volk, ki je bil osamljen in ime mu je bilo Janko. Starša sta šla na dolg potep zaradi lakote in on je živel pri teti Anki. S teto sta živela skromno. V šoli so ga ostali volkovi zafrkavali, ker je živel bolj revno življenje kot drugi. To mu ni bilo niti malo všeč. Ni vedel, kaj naj stori, saj ni imel nobenih prijateljev. A nekega mrzlega zimskega dne je v njihov razred prišel volk, ki je bil tudi bolj reven. Ime mu je bilo volk Tomi. Tudi Tomi ni imel nobenih prijateljev. Z Jankom se je spoprijateljil in postala sta najboljša prijatelja. Janka od takrat naprej niso več zafrkavali, saj so dojeli, da to ni bilo prav. Jankovo življenje je bilo od takrat veliko lepše.

Kaja Viktorija Strgar, 5.b

Zgodba o treh detektivih

Neke noči je v Mexiko Cityu serijski morilec Jaxon vdrl v hišo, v kateri je živel zelo bogat človek. Ta bogat človek je imel tudi dva sinova. Ravno zato je Jaxon vdrl v njegovo hišo, ker je moril predvsem otroke. Zdaj se je vse začelo. Morilec je premožnega očeta zaprl v stranišče. Enega sina je zabodel, drugega pa odpeljal ven iz hiše. Zjutraj je pred hišo stala cela FBI in trije detektivi Jane, Jack in Murdock, ki so preiskovali primer. Vstopili so v hišo in na tleh zagledali umazan predpražnik od krvi. Zaslišali so krik iz kopalnice. S posebnim orodjem so vdrl v kopalnico. Našli so zabodenega očeta, ampak niso vedeli, kako so ga zabodli. Morilec je takoj po umoru odšel. Šli so nazaj v bazo, da bi vdrl v varnostni sistem hiše. Naredili so spisec osumljenih. Na spisku so bili, Alex, Jaxon in Alexis. Ugotovili so tudi njihove naslove. Najprej so šli do prve in druge hiše in ni se jim zdelo nič sumljivo. Pri tretji pa je morilec skočil skozi okno in začel bežati. FBI ga je zaustavil in začel zasliševati. Povedal je, kje se skriva otrok in da je ubil očeta. Ta primer je bil rešen. Jaxon pa je šel za zapahe.

Rok Rovšek, 5. b

Zgodba o volku

Nekoč je globoko v gozdu živel volk, ki je bil osamljen in ime mu je bilo Janko. Starša sta šla na dolg potep zaradi lakote in on je živel pri teti Anki. S teto sta živela skromno. V šoli so ga ostali volkovi zafrkavali, ker je živel bolj revno življenje kot drugi. To mu ni bilo niti malo všeč. Ni vedel, kaj naj stori, saj ni imel nobenih prijateljev. A nekega mrzlega zimskega dne je v njihov razred prišel volk, ki je bil tudi bolj reven. Ime mu je bilo volk Tomi. Tudi Tomi ni imel nobenih prijateljev. Z Jankom se je spoprijateljil in postala sta najboljša prijatelja. Janka od takrat naprej niso več zafrkavali, saj so dojeli, da to ni bilo prav. Jankovo življenje je bilo od takrat veliko lepše.

Kaja Viktorija Strgar, 5.b

Zgodba o volku

Nekoč je živel volk, ki je bil zelo žalosten. Nekega dne je hodil po gozdu in srečal deklico. Ni je hotel pojesti a, se ga je deklica zelo bala. Pristopila je do njega in ga objela saj, se ji je zdel zelo znan. Ta deklica je pogrešala svojo sestro. Volk je v svojem srcu občutil toploto in polno ljubezni. Bil je vesel. Z deklico se je cel dan zabaval. Nato pa sta se odločila, da volk povabi svoje prijatelje, da jih pogostita. Volk in deklica sta živela skupaj. Volkovi so hoteli deklico pojesti, a jo je volk obvaroval. Skupaj so pojedli večerjo in se pozabavali. Čez nekaj dni pa so prišli njeni starši in jo iskali po gozdu. Starši so jo našli z volkom. Volka so hoteli ustreliti. Deklica je to preprečila. Volk se je spremenil v njeno sestro in živeli so srečno do konca svojih dni.



Lucija Švigelj 5. b

Zapisi o nasilju

Ko slišim besedo nasilje, pomislim na vrsto nasilja.

Kakšno nasilje se vse lahko zgodi.

Vrste nasilja so:

- fizično
- psihično
- besedno

V razredu je najbolj pogosto fizično in besedno nasilje.

Jaz ne maram nasilja ampak se branim, ko je potrebno.

David Žibert, 5. c

Mislim da nasilje sploh ni potrebno, ker se lahko pogovorimo in tako rešimo težavo. Ampak seveda nekateri ne uporabljajo besed, ampak raje uporabljajo pesti. To mi ni všeč. Vemo da poznamo veliko vrst nasilja npr. spletno, fizično... Rada bi da se vsi razumemo in da smo prijatelji. Tako jaz zmeraj rešujem spore v šoli, da rečem svojim sošolcem, da se pogovorimo, a velikokrat me sploh ne poslušajo. Bodi kul in ne uporabljaj pesti. J

Ines Gostiša, 5. c

Nasilje... ko pomislim na nasilje, se počutim malce drugače. Ko kdo reče nasilje, pomislim na pretep in na najslabše možne stvari, ki se lahko zgodijo.

V nasilju nikoli ni kriv samo eden. Prične se tako, da kar nekdo začne z izzivanjem z razlogom ali brez.

Primer:

Nekdo začne, kar brez pomena. Ti se lepo igraš in te nekdo napade (fizično ali psihično). V tem primeru se moraš umakniti, globoko vdihniti in izdihniti, in potem iti do učiteljice. Če je možno, poskusiš sam rešiti zagato oz. problem. Ampak vsekakor ne smeš vračati z nasiljem, ker potem si isto kriv. Če ima pa kdo drug težavo, pa poskušaš pomagati.

To je moje mnenje

Jaka Ogrinc, 5. c

Moje mnenje o nasilju je, da ga nikoli in nikdar ne smemo uporabiti. Niti:

- v primeru ko nasilje začnemo mi (ne glede na obliko nasilja),
- v primeru samoobrambe (spet v vseh oblikah nasilja).

Nasilje moramo ustaviti v vsakem primeru! Npr. Ne smemo snemati nasilja nad drugimi, vendar ga moramo ustaviti (v vsakem primeru).

Vedno več je prisotno spletno nasilje, ki te lahko doleti če imaš slabe ocene, si neroden, imaš veliko mozoljev...

Jernej Koprivec, 5. c

Ko slišim besedo nasilje dobim slab občutek. Najprej pomislim na žrtev, saj vem, kako se počuti. Tudi jaz sem velikokrat udeleženec. Nasilje se dogaja v šoli, v vrtcu, doma, kjer koli. S sošolci se velikokrat stepemo, a se vedno pobotamo. Do nasilja v našem razredu pride med igro, zaradi tega ker se ne znamo zmeniti in ne upoštevamo pravil. Pri pogovoru, ko vsak pove svoje mnenje, se ne poslušamo in zopet pride do nasilja. Manj nasilja bi bilo, če bi se znali pogovoriti, poslušati in se ne izzivati. Od nasilnežev se umaknem, če pride do prepira se umirim.

Ko pride do nasilja, moraš nasilneže spraviti narazen. Če to ne deluje, moraš po pomoč.

Nikoli ne storim nekomu nekaj, kar ne želim, da drugi naredijo meni. Bodimo prijazni eden do drugega.

Ožbolt Rubin, 5. c

Vrsti nasilja sta: fizično nasilje in psihično nasilje.

Fizično nasilje je brcanje, cukanje, ščipanje...

Psihično nasilje je govorjenje grdih stvari nekomu drugemu...

Nasilje se dogaja v šoli, v družini, na delovnem mestu...

V kolikor je nekdo žrtev nasilja, lahko pomoč poišče pri starših, družinskih članih, učiteljih in na policiji. Lahko pa se tudi posvetuje s TOM telefonom na številki 116 111. Tom telefon je namenjen otrokom in mladostnikom.

Pogosto se zgodi, da neka skupina napade eno žrtev. Po navadi se potem ostali zberejo okoli žrtve in spodbujajo nasilje. Običajno še snemajo, včasih z namenom da pokažejo to staršem in da se ukrepa, da se to ne bi več dogajalo. Včasih se s posnetki celo hvalijo, jih kažejo drugim prijateljem ali pa objavljajo na družbenih omrežjih.

Stela Flego, 5. c

Vsak lahko drugače opiše besedo nasilje. Nasilje se izvaja na različne načine. Lahko je izsiljevanje, pretep, zmerjanje... Beseda izsiljevanje je to, da nekomu rečeš naj naredi nekaj, sicer boš ti naredil nekaj njemu ali komu drugemu. Pretep pomeni, da se dva ali več ljudi skupaj tepe. Zmerjanje pa pomeni, da nekomu govoriš grde besede (ga zmerjaš). Največkrat se zgodita pretep in zmerjanje. Nasilje je povsod, zelo pogosto med otroci. Pri otrocih se najpogosteje zgodi kot pretep. Že velikokrat sem imel izkušnje s tem. Do nasilja kdaj pride tudi iz heca. Meni se zdi nasilje grdo in se prevečkrat zgodi. Zaradi nasilja nastanejo tudi vojne. Ob nasilju se počutim jezno in hkrati žalostno. Ni mi všeč, ko se nasilje dogaja. Nisem rad vključen vanj. Če pa se kdaj vključim, mi je potem žal, da sem to naredil. V našem razredu je nasilje zelo pogosto in to mi ni všeč. Tudi če so vključeni moji prijatelji, se mi to ne zdi prav. Ni pa mi tudi všeč, ko se jih več spravi na enega. Kdaj bi rad pomagal, ampak me je strah, da bi še mene izzivali.

Vid Jerkič, 5. c

Nasilje je kršitev in je zelo nevarno. Poznamo psihično, fizično, spolno in ekonomsko. Za nasilje si odgovoren sam. Če ga narediš, greš lahko v zapor tudi ti. Zato vsako leto naredijo neko zvezo, da zmanjšajo nasilje. Letošnja je bila: Odpikajmo nasilje.

To je huda kršitev. Velikokrat se na televiziji predvaja nasilje. Nasilje je lahko tudi vojna ali ustrahovanje. Pazite se, saj se lahko pojavi kadarkoli in kjerkoli. Nasilje se dogaja povsod, tudi v našem razredu. Upam, da bo naslednja leta veliko manj nasilja.

Jaz sem se umiril in se umikam od nasilja. Če je še majhen, ga hočem zaustaviti. Tisti, ki so nasilni, po navadi kadijo ali pijejo alkohol. Nasilni so tudi tisti ljudje, ki se napijejo alkohola. Zato se izmikaj pijancem.

Ekonomsko nasilje je ustrahovanje in izkoriščanje preko spleta. Vzamejo ti datoteke in zahtevajo plačilo, da ti jih vrnejo nazaj.

Žan Dermota, 5.c

Učenci 6. a razreda se predstavijo

Čarobni grad

Nekoč pred davnimi časi je za devetimi gorami in devetimi vodami je živela deklica Lena in njen mucek Muri. Bila sta zelo radovedna, imela sta se zelo rada in vse, kar sta spoznala, sta tudi hotela raziskati.

Nekega jutra po obilnem zajtrku je Lena odšla v šolo. Na poti je srečala majhno staro babico, ki je imela rdečo ruto, skozi katero so zrle zaskrbljene oči. Lena jo je vprašala, če potrebuje kakšno pomoč, saj je zgledala prestrašeno. Odgovorila ji je, da je med sprehajanjem zavila na Mali plac, kjer se je nenadoma pojavil stari grad in v njem je videla osamljenega dečka.

Deklica je hitro odhitela v šolo, saj je že zamujala. Ko je prišla v razred, se je opravičila za zamudo in sedla na svoje mesto. Čas je hitro minil, zvonec je zazvonil in pouka je bilo konec. Bil je prvi dan počitnic.

Med počitnicami se je veliko dogajalo, saj sta Lena in Muri hotela izvedeti več o skrivnostnem gradu. Ves čas sta preživela v sobi in cele noči brala knjige o gradovih in končno sta tudi nekaj odkrila. V zadnji knjigi je pisalo, da so raziskovalci našli star grad.

Lena in Muri sta odšla na pot. Dolgo sta hodila in na koncu sta ga le našla. Lena je hotela odpreti vrata, a bila so zaklenjena. Začela je iskati ključ, ki ga je našla pod staro vazo. Odklenila je in vstopila sta skozi vrata. Grad je bil videti zapuščen, povsod je bilo polno prahu in iz stropa so visele velike dolge pajčevine, na katerih so bili veliki in strašni pajki.

Prestrašeno sta odšla po stopnicah in vstopila v spalnico. Na postelji je sedel žalosten deček. Deklica se je prestrašila, ko ga je videla v tako milem stanju. Vprašala ga je, kje ima starše, saj je bil grad videti zapuščen. Deček se je Leni najprej predstavil. Ime mu je bilo Niko. Odgovoril je, da sta mu starša umrla. Preden sta umrla, mu je mama dala zlato krono, ki mu je pomenila vse. Deklica je ostala brez besed, saj si ni mogla predstavljati otroštva brez staršev. Lena je dečku hotela na vsak način pomagati in Niko je bil njene pomoči vesel.

Deklici je bilo jasno, da Niko ne more ostati sam v tako zapuščenem gradu. Ker je bila že pozna ura, sta se Muri in Lena poslovila od Nika. Naslednje jutro sta hitro odhitela proti gradu. Deklica in Muri sta zdrvela po stopnicah in zagledala Nika, ki je bil že videti boljše volje. Deklica je s seboj prinesla material za prenovu gradu. Začeli so s prenovo. Grad je postajal vse lepši. Ko je bil skoraj dokončan, je Lena Niku naročila, naj si nekaj zaželi, saj bo s tem grad postal še lepši.

Ko je bil čisto prenovljen, si je Niko zaželel, da bi se dotaknili mavrice, ker bodo potem občutili pravo srečo. Za mavrico naj bi se namreč skrivala čista sreča. Ker si je Niko to zelo želel, se je to tudi uresničilo. Grad ni bil več na Malem placu, temveč za mavrico nad oblaki in vsi so se je lahko dotaknili.

Naslednji dan sta Lena in Muri s polno košaro sendvičev odšla k Niku. Imeli so piknik in še nikoli se niso tako zabavali. Ker je bila ura že pozna, so se poslovili in vsak je odšel na svoj konec. Lena in Muri sta odšla domov, Niko pa je ostal na bližnjem travniku in plesal. Postali so pravi prijatelji in bili srečni do konca svojih dni.

Zoja Gaber, 6. a

Drevo

Drevo v parku tiho stoji,
listje v vetru šelesti,
tudi če je bolno, drevo se bori
in se kar tako ne posuši.

Korenine ima globoke,
veje pa zelo visoke.
Jeseni je drevesna krošnja

kot zlata polna mošnja.
 Deblo pa je tam zato,
 da ga objameš ali
 nanj nasloniš glavo.

Pod njim otroci se ob
 sončnih dneh igrajo,
 zaljubljeni pa si v
 njegovi senci šepetajo.

Drevo ljudi pomiri
 in razveseli,
 ko so žalostni.



Iza Perko, 6. a

Drevo je najboljši prijatelj narave,
 zato ga zasadi še ti
 in si v njegovi senci spočij.

Iza Perko, 6. a, OŠ Log - Dragomer

Hinkova pustolovščina

Nekoč je živela stara lisica, najbolj modra na celem Ljubljanskem barju. Živalim je strašno rada pripovedovala stare zgodbe, mite in legende, zato so zelo rade prihajale k njej, jo z zanimanjem poslušale ter spraševale to in ono. Najraje od vseh pa jo je poslušal mali zajček Hinko. Rad je poslušal zgodbe o škrtatih, ki živijo na Ljubljanskem barju, in neskončno si jih je želel spoznati. A lisica in mama sta ga vedno svarili, da so to zlobna bitja in jim težko pobegneš. Že velikokrat ga je zamikalo, da bi jih odšel iskat, a se je preveč bal, da mu bo oče zajec navel kozjih molitvic ter bi razočaral mamo in lisico.

Ni in ni se odpravil na dogodivščino, ki ga je že tako dolgo žgečkala v smrček. A nekega dne ga je vendarle premamila radovednost. Ob prvem svitu je vstal in se odtihotopil iz luknje v domačem gozdu. Zunaj bi najraje zavriskal od sreče, a se je še pravočasno zadržal, saj je vedel, da bi hrup zbudil starša in druge živali. Tiho se je odpravil na pot.

Izbral je stezo, ki je vodila na vzhod proti travniku, prvi sončni žarki so mu nagajivo mežikali in ga vabili k raziskovanju. Navdušen je začel odkrivati barjansko pokrajino. Bilo je v času, ko je na okoliških travnikih cvetel barjanski tulipan in so bili oviti v vijolično. Hinko je navdušeno skakal in se neznansko zabaval v pustolovščini. Šele ko je bilo sonce že visoko na nebu, se je ustavil in ves začuden ugotovil, da ne ve, kje je. Usedel se je v travo in si odpočil. A ko se je namenil nazaj proti domu, se je nad barje spustila megla. A to ni bila navadna megla. Bila je vlažna in gosta, da je komaj za ped videl predse. Ves prestrašen se je skrčil za bližnji grm. Začel je razmišljati o starših, o drugih živalih, o lisici, predvsem pa o tem, kako naj se reši iz te godlje. V tej poplavi misli je nenkrat od utrujenosti in strahu zaspal.

Nenadoma ga je zbudil gromek smeh. Ozrl se je naokoli in prestrašen ugotovil, da ni več na zameglenem travniku, temveč v temni votlini, ki jo je osvetljevala ena sama leščerba. V votlini je stala majava omara, na sredini pa miza. Iz nje je vodil temačen rov, pred izhodom pa je stalo čudno bitje. Ko je Hinko pogledal okoli sebe, je, prestrašen do kosti, ugotovil, da je teh bitij polna jama. Ko si jih je pobleže ogledal, je prepoznal barjanske škra-

te, pred katerimi sta ga svarili mama in lisica. Veliki so kot triletni otroci, imajo ogromna povešena ušesa in kljukast nos, grobo temno roza kožo ter stopala, velika kot oni sami. Hinko je pogoltnil slino, a najbližji škrat ga je vseeno slišal. Ko se je obrnil k njemu, je zajčka skoraj pobralo od strahu. Prestrašeno je zavpil in želel vstati, a je šele takrat ugotovil, da je privezan k železnim obročem, ki so pritrjeni ob tla. Zajokal je.

Tedaj pa je k njemu stopil najmanjši škrat, po imenu Rodi, velik le za dve pedi, ga odvezal kljub negodovanju ostalih škratov ter ga poskušal potolažiti. Prijazno ga je vprašal, kdo je in zakaj je tukaj. Objokani Hinko mu je povedal vse od začetka do kraja, Rodi pa ga je pazljivo poslušal. Nato mu je ponudil malo vode in kos korenja, kar je zajček hvaležno sprejel. Medtem ko je jedel, mu je škratek povedal, da bo ostal pri njih, dokler ga domači



ne pridejo iskat. Oni imajo namreč pregled nad dogajanjem na Barju. Ko je Hinko pogoltnil še zadnji grižljaj, ga je Rodi povabil, da mu razkaže njihovo domovanje. Popeljal ga je po zavitih rovih in ga povabil v svojo sobo, kjer sta se začela igrati. Postala sta dobra prijatelja.

Medtem je živali v domačem gozdu začenjalo skrbeti. Dan je prehajal proti poznemu popoldnevu, Hinka pa od nikoder. Mama Zajka je jokala, oče jo je tolažil, srnica je prinesla piškote in čaj, boter jež si je jezno mrmral v brado in šakal se je nemirno prestopal iz tace na tace. Vsi so bili zelo zaskrbljeni. Le stara modra lisica se ni prikazala iz lisičine. Ni se odzvala na noben klic, trkanje, skratka od sebe ni dala glasu. Živali so besnele, češ, da jim pripoveduje izmišljene zgodbe, ko pa potrebujejo pomoč, pa ni nič od nje. Počasi se je začelo temniti. Nobena žival ni mogla zaspiti, saj je vse skrbelo za Hinka. Nenadoma pa se je iz svojega brloga prikazala lisica in jih sklicala skupaj. Pojasnila jim je, kaj je počela ves ta čas, ko je ni bilo; napenjala je možgane, kam je izginil Hinko. Dejala je, da ji njen notranji glas pravi, da so ga v svoje kremplje dobili škrti. Tudi ko je pogledala v knjige, so vse napovedi in prerokbe potrdile njene občutke. Vsi so se prestrašeno spogledali, a jih je lisica pomirila, da ve, kje živijo in obljubila, da ne bo nihče izpostavljen nevarnosti, če bodo le ubogali njene ukaze.

Naslednjega dne so se živali odpravile na pot za izgubljenim zajčkom. Lisica je s sabo vzela nekaj knjig in čudnih pripomočkov, ostali pa nekaj za pod zob. Usmerili so se na vzhod, dokler tudi njih ni zagnila gosta megla. Tokrat so se živali začudeno obrnile k lisici, ki je listala po knjigi in se z napravo, podobno kompasu, obračala in si nekaj govorila. Naenkrat se ji je razjasnil obraz in vsa navdušena se je obrnila k živalim, jim pokimala, nato pa položila kremplj na smrček, češ, zdaj pa naj bodo tiho. Nekajkrat se je obrnila okoli svoje osi in megla se je nenadoma razredčila. Lisica je uspešno izvedla starodavni odpoklic barjanske megle. Živali so se znašle na tistem travniku, na katerem se je izgubil Hinko, ter ga začele nemudoma iskati. Hinko se je naenkrat

pojavi iz grma, ob njem pa je bil njegov novi prijatelj škrt Rodi. Ob tem prizoru so vse živali osupnile. Niso mogle verjeti, kako je mogoče, da se Hinko spoprijatelji s škrtom. A kaj hitro so tudi živali videle, da je škrt zelo prijazen, zato so se začele pogovarjati z njim. Med zanimivim klepetom o Hinkovi dogodivščini so se jim neslišno približali tudi drugi škrti. Ti so sprva le z razdalje vlekli na ušesa, nato pa so se tudi sami opogumili in začeli kramljati.

Po zanimivem spoznavanju so se poslovili, živali so se s Hinkom odpravile proti gozdu, škrtje pa v svoj brlog. Vsi so bili presrečni, da so našli Hinka živega in zdravega ter da se je po dolгих letih končno razblinil mit o zlobnih škrtih.

Živali in škrtje se v času, ko cvetijo barjanski tulipani, še dandanes srečajo na mestu, kjer se je izgubil Hinko. Takrat si pripovedujejo napete zgodbe, vsi pa še vedno najraje poslušajo zgodbo o njihovem prijateljstvu, katere glavna junaka sta Hinko in Rodi.

Iza Perko, 6. a

Pravljčna števila

Navdihnila so me pravljčna števila in ljudsko glasbilo lončeni bas. Pravljčna števila so vsa ženskega spola, ženska in njena vloga pa je osrednja tema letošnjega natečaja. Lončnemu basu sem v pesmi dodelila več vlog: je del zgodbe in pesmi daje zgradbo. Z vizualnim učinkom sem želela bralca pritegniti k branju, hkrati pa ga vzpodbuditi k zavedanju o pomembnosti ljudskega izročila, katerega del so tudi ljudska glasbila. Tudi izbira barv je premišljena, saj naslov predstavlja leseno palico, na katero ljudski godec igra, lonci, ki so bili uporabljeni za izdelavo lončenih basov, pa so bili izdelani iz gline, kar predstavljajo črke, in pogosto pobarvani na črno.

Sama pesem je preprosta pripovedna pesem z uvodom, zapletom in srečnim koncem. Pripoveduje zgodbo prijateljic, ki so se sestale, a so se že na začetku snidenja sporekle pri dogovarjanju, kaj bi tistega dne počele. Skupaj najdejo način, da dobi vsaka tisto, kar si je želela.



Glede na vsebino pesmi se na prvi pogled nepričakovano znajde step, ki se zdi kot »vsiljivec«. V resnici gre za element, ki poveže preteklost s sedanjostjo – enako kot lahko v ljudskih pripovedih še vedno najdemo aktualne teme, ki so na prvi pogled (le) odsev daljnega časa, se step kot element modernosti »znajde« v zgodbi, ki se zdi, da je iz preteklega časa.

Kot sem navedla že na začetku, v pesmi nastopajo ljudska števila, ki so ženske. Lončeni bas je ljudsko glasbilo, na katerega so igrali ljudski godci, ki so bili moški. Na ta način sem želela posredno opozoriti na žensko podrejenost, ki smo ji, žal, priča tudi v današnjem času, le da je danes ta pogosto prikrita in očem nevidna, a vendarle obstoječa in prisotna.

Iza Perko, 6. a

Ob polni luni

Nekoč pred davnimi časi je v Polhograjskih Dolomitih živel majhen jelen. Bil je zelo radoživ in imel je zelo lepe rogove. Rogovi so mu ob vsaki polni luni zažareli modro in ga iz Polhograjskega gozda odnesli v čarobni gozd. V tem gozdu so živele samo čarobne živali, ki so se vsako leto ob dvanajsti polni luni srečale na jasi. Takrat je senca mogočnega hrasta s pomočjo zaklada odločila, kdo bo naslednji poglavar gozda.

Neke noči, ko je žarela dvanajsta polna luna, so se živali zbrale na gozdni jasi. Senca mogočnega hrasta je lisici velela, naj prinese zaklad. Lisica je šla ponj in čez nekaj trenutkov je prišla nazaj s svetlečo smaragdno skrinjico. Hrast je potresel z vejami in na tla je padel list. Ko ga je senca prijela, se je spremenil v ključ. Senca je ključ vtaknila v ključavnico in ga sedemkrat obrnila v levo, trikrat pa v desno. Skrinja se ni odprla. Senca je bila zaprepadena. Vse zbrane je vprašala, če je kdo izmed njih vzel pravi ključ, a nihče se ni javil. Tedaj pa je v krošnjo hrasta priletela modra svetloba. Zacingljala je, potem pa je po vsem gozdu zadonel močan glas, ki je vpil, da zbrane živali lažejo. Senca se je močno razhudila, potem pa je vsako zbrano žival vprašala, če ima katera ključ.



Nobena se ni javila, da ima ključ, zato je senca mogočnega hrasta zavpila, da bo tista žival, ki je vzela ključ, postala izobčenka. Vse živali je bilo strah, saj so se bale, da je nekdo podtaknil ključ. V gozdu še nikoli ni bilo hujšega strahu in ga tudi ne bo. Vsaka žival je bila zelo prestrašena, saj bi jo lahko doletelo prekletstvo, ki ga je izrekla senca. V tistem pa je podgana hripavo zavreščala, saj je poletela v zrak in iz ust ji je padel smaragden ključ. Podga-

na je padla na tla in njen čarobni rep se je začel bliskati in po malem se je upepeljeval, s tem je podgana izgubila svojo čarobnost. Senca je vzela ključ, ga sedemkrat obrnila v levo, trikrat pa v desno in skrinjica se je odprla.

V skrinjici je bilo tisoč malih raznobarnih kristalov. Prvi kristal je poletel v zrak, potem pa se je razpočil. Tedaj pa je tudi podgana izginila. Vsi so osupnili. Iz skrinje je nenadoma poletel še en kristal. Jelenček je prepoznal kristal in ugotovil je, da je njegov, saj je bil take barve kot njegovi bleščeče modri rogovi. A ta kristal se ni razpočil. Letel je naravnost poti jelenčku. Takrat je zaslišal prelepo glasbo in kristal se je pogreznil v njegove rogove, ki so se še bolj zableščali. Jelenčka je takrat prevzela taka radost, da se je ni dalo opisati. Po telesu mu je šel občutek sreče. Jelen je takrat ugotovil, da je postal novi poglavar gozda. Vse živali so mu zarezgetale, začivkale, zablejale, zabrundale in kar je še takih glasov. Senca je naznanila, naj gredo vsi v grad sredi gozda, da bodo tam proslavili novega poglavarja.

Jelenček je zdaj ob vsaki tretji polni luni zbral vse živali in vsi so povedali, kaj na njih je čarobno in skupaj so tekali po čarobnem gozdu. Tako so bili vsi srečni, podgana pa je za kazen plavala po kanalih.

Cecilija Podobnik, 6. a

Škrat Kuzma na zabavi

Nekega sončnega jutra na Ljubljanskem barju je Škrat Kuzma pričel s svojim dnevom. Zbudil se je, oblekel in pojedel zajtrk. Ravno se je usedel na kavč, da bi pogledal Škratovo jutranjo kroniko, ko mu na vrata potrka

pismonoša: »Tukaj je ... mmm ... pismo za ... mmm ... škrate Kuzmo!«

Kuzma vstane s kavča in odhlača do vrat. »Kaj hočeš pismonoša, vsak dan me vržeš iz kavča med Škratovo jutranjo kroniko!« jezno reče Kuzma. Pismonoša pa še zmeraj, kot da se ni nič zgodilo: »Ooooo, gospod Kuzma, ste danes spet z levo nogo vstali?« Se je pošalil s pismom v peruti. Na koncu pa je ugotovil, da ima Kuzma vsega dovolj. »Že prav, že prav,« je rekel pismonoša, mu izročil pismo in odletel.

Kuzma zajame sapo in pogleda pismo: »Poglej, poglej, to je vabilo na bratovo zabavo.«

Kuzma svojega brata ni videl že zadnjih dvanajst lun, saj sta se kot otroka sprla glede dolžine repa barjanske miši. Prvi je zagovarjal, da je rep dolg 1 m, medtem ko je drugi govoril, da je rep dolg 200 cm. Od tistega prepira se nista več videla.

VABILO

Hola,

vabim te na mojo rojstnodnevno zabavo, ki bo danes ob 9.00 pri Krastačini mlaki.

Upam, da prideš, bratec!

Tvoj brat,

škrat Vseved.

Kuzma ni bil nič več zagrenjen prav nasprotno, tako je bil srečen, da je kar zaplesal škratov ples. »Okej,« je rekel Kuzma, »sedaj pa malo resnosti, moram se pripraviti.« Stekel je nazaj v gobo, se neparfumiral z gobjim smradom, brado pa si je pogladil z žabjo slino in tako se je Kuzma odpravil na bratovo zabavo.



Prečkal je jaso pri Ferjanki, si odtrgal malino, v gozdu srečal veverico in ji ukradel lešnik. Ves zadovoljen je prišel na zabavo. Ko je Kuzma prispel na zabavo, se je tam kar gnetlo živali: miši, kačji pastirji, žabe, čebele in škrate. Med vso to gnečo pa je zagledal svojega starega prijatelja jazbeca Mirka. »Zdravo stara šapa!« reče Kuzma. Mirko pa odvrne: »Ooo, ti stari prebrisanec ti!« Kuzma jazbeca povabi na kozarček jutranje rose, medtem pa se pogovarjata o vseh lumparijah, ki sta jih naredila.

Med pijačo pa sta se domislila, da bosta skrila vsa darila, ki so namenjena škratu Vsevedu. Skrila sta jih je za najbližji robidov grm, medtem pa sta komaj zadrževala smeh. Ko sta se basala že s tretjim kosom okusne borovničeve torte, je škrat Vseved ugotovil, da so mu sunili vsa rojstnodnevna darila. »Kdo je bil?!« Vsi gostje so utihnili, celo črički so nehali peti. »Prav, jih bomo pa poiskali,« reče poljska miška. Gostje so začeli tekati, se plaziti in iskati pogrešana darila okoli mlake, medtem pa sta se Kuzma in Mirko samo potuhnjeno režala.

Čez nekaj časa sta Kuzma in Mirko stopila na največji lokvanj in vsem zbranim povedala, da sta onadva skrila darila, ker sta želela, da se na zabavi kaj dogaja. Sprva so bili gostje zelo jezni, še posebej škrat Vseved, saj je mnenja, da so darila zelo dragocena. Kasneje, ko so darila našli, pa so bili veseli, saj je to bila zabava, ki je zlepa ne bodo

pozabili.

Ko je Kuzma hodil domov, pa si je mislil: »To pa je bila zabava in pol. Srečal sem svojega starega prijatelja jazbeca Mirka, poklepetal s svojim bratom in ukanil zelo zabavno potegavščino.«

Julija Lukač, 6.a

Učenci 6. 6 razreda



Lucija Koštomaj, 6. b



Pika Rakoše, 6. b



Iva Vuković Verbič, 6. b

MOJA PRVA LAMPUGA

Jaz sem zelo velik ljubitelj ribolova, svojo prvo ribo sem ujel pri 3 letih, ko sva z očkom lovila ribe na otoku Krk. Do sedaj sem ujel že veliko različnih vrst rib. Letošnje poletje pa je bilo zame še bolj vznemirljivo, ker sem ujel veliko količino rib in prvič v življenju zlato skušo – lampugo. Zato bi vam rad predstavil mojo doživetje, ko sem prvič ujel lampugo.

Na morju v Rabcu sem se zbudil ob 5:00 zjutraj, se oblekel in spakiral stvari za ribolov, na hitro stisnil nekaj med zobe in zajahal svoj električni skiro. Res je bilo še zgodaj in me je malo zeblo, vendar si nisem vzel s sabo nobene jopice ali dolge majice, ker sem vedel, da me bo nehalo zebsti, ko bom prišel na pomol. Na poti do pomola nisem srečal nobenega znanca, saj je bila zunaj še tema.

Na pomolu sem se razpakiral in si na trnek navezal vabo (sardelo) in jo vrgel daleč od pomola. Po približno 10 min so se ribe na sredini zaliva začele metati ven iz morja, postal sem vznemirjen, roke so se mi začele potiti in komaj sem čakal, da bo pričela riba trzati. Opazil sem, da je pod



pomolom je veliko ribic, bile so: ušate, brancini in par strelk. Po uri lovljenja se mi je pridružil pri ribolovu dedek od mojega dobrega prijatelja Blaža iz kampa v Rabcu. Dedek je strasten ribič, saj lovi ribe že več kot 40 let. Vsak dan ko je na morju in med tem ko skupaj loviva ribe, se tudi veliko pogovarjava o različnih morskih dogodivščinah.

Med klepetanjem so prišle v zaliv lampuge. To ribo je težko ujeti, ampak ko jih opaziš, da pridejo v zaliv, so za nas ribiče lahek plen. To srečo sem imel letos tudi jaz. Ko sem jih opazil, sem v vodo vrgel trnek z vabo, malo počakal v čisti tišini in glej, kar na enkrat je palica poskočila in laks se je pričel odvijati. Riba je prijala, sem si mislil. Z vso močjo sem pričel navijati laks na mašincino za ribolov. Lampuga se je upiral, ni in ni hotel iz vode, zato sem pričel vleči še močnejše. Postal sem čisto živčen. Po parih minutah boja z Lampugo sem zmagal in jo potegnil ven iz vode, bil sem presrečen. Od veselja so se mi tresle noge in zavpil sem na ves glas: »TOOOO.« Res je, da niso tako velike ribe, vendar so pa zelo močne in baje okusne. Jaz je nisem smel probati, ker sem alergičen na ribe.

Tisti dan sem ujel dve lampugi in sem bil presrečen, saj zelo rad lovim ribe. Želim si, da bi bil vsak moj ribiški dan takšen, ampak ni vsak dan srečen dan.

Aljaž Remškar Šusteršič

ZANIMIVOSTI: Riba lampuga je ena izmed najmočnejših jadranskih rib. Ko umre, postane srebrna. Te ribe so v zalivu le med 15. avgustom in koncem septembra.

Aljaž Remškar Šusteršič, 7. a

Pogled v nebo

Moj oči je za 40. rojstni dan dobil karto za skok s padalom z letala v Portorožu. Seveda sem hotela iti zraven prav tako pa tudi moja mami, brat in sestrčna, zato smo šli z njim vsi štirje.

Spakirali smo se in v soboto, 24. 8., in ob 9.00 štartali. Ob 11.00 smo prispeli in odšli do šotora, kjer je moj oči izpolnil vse papirje, medtem smo si z bratom in sestrčno ogledovali letala. Ko je vse izpolnil, so ga oblekli v opremo in se s svojim pilotom tandemom Erikom odpravil proti letalu.

V višino so leteli, dokler niso prispeli do višine 4.200 m (to je trajalo približno 10 minut). Čas je bil za skok in oči je postal že malo živčen, ampak se je vseeno odrinil. V prostem padu je zelo hitro drvel proti tlu 55 sekund in nato je odprl padalo. Rekel je, da mu je bilo malce slabo. Ko sta se spuščala s padalom, smo pogledali v nebo in ju lahko videli.

Ko je končno pristal na tleh, se je kar malo ulegel, nato pa spet vstal in prišel do nas. Potem je dejal: "Nikoli več." Vsi smo se smejali. Nato so mu dali dol opremo in dobil je diplomu. Potem smo končno šli do avta in se odločili, da gremo v Izolo, saj smo imeli kopalke s seboj.

Ko smo prispeli v Izolo, smo se skopali in proti večeru odšli še na sladoled, nato pa spet v avto in domov. Ko smo prišli, je pa moj oči rekel: "Jaz bi šel pa kar še enkrat." Zelo smo se smejali.

Tajda, Mesić, 7. a

Poletni izlet



Med poletnimi počitnicami sem si zelo zaželela iti v koruzni labirint in ta želja se mi je izpolnila. Vendar nisem želela iti sama. Odločila sem se, da povabim s seboj svojega mlajšega bratranca. Strinjal se je, da gre z mano.

Sredi julija, ko so bili dnevi še zelo dolgi in precej soparni, sva se z bratrancom odločila za obisk labirinta. Starši so se takoj strinjali, saj tako ali tako nismo imeli ničesar drugega v planu. In že smo bili na poti. Peljali smo se približno uro in pol, saj je bila na poti velika gneča. Ko smo končno prispeli, je bilo že pošteno vroče, ampak naju to ni ustavilo.

V labirint sva šla sama, saj je potem še bolj razburljivo. V labirintu sva morala reševati uganke in naloge, ki so naju usmerjale na pravo pot. Imela sva tudi zemljevid, vendar nama ta ni kaj dosti pomagal. Približno na polovici poti pa sva se pri uganki očitno zmotila. Kar je posledično vodilo do tega, da sva se izgubila. Po 20 minutah tavanja po labirintu in iskanja prave poti, nama je končno uspelo in zagledala sva novo tablo z izzivom, kar je pomenilo, da sva spet na pravi poti.

Sčasoma sva končno našla izhod. Še ravno pravi čas, saj se je pooblačilo in pripravljalo na nevihto. Starši so naju že pričakali zunaj. Načrt je bil, da se še sprehodimo naokoli, vendar se zaradi slabega vremena žal nismo mogli. Poleg tega pa sva bila oba že krepko izmučena.

Bili smo pa tudi že kar precej lačni, zato smo se odločili, da gremo še pred odhodom domov nekaj pojesti. Ko pa smo se okrepčali, je na našo srečo že nehalo deževati, saj ni bilo nevihte, ampak je padlo le malo dežja. Zato smo to izkoristili in šli še na kratek sprehod. Nato smo odšli domov, saj je bilo že kar pozno in vsi smo bili že pošteno utrujeni.

Ta izlet bi z veseljem še kdaj ponovila, ker mi je bil zelo všeč. Prav tako tudi mojemu bratrancu, kljub temu da sva se za kratek čas izgubila.



Lucija Osredkar, 7. a

Končno čas za kombi!

Predzadnji vikend poletnih počitnic je bil končno čas, da smo se z družino odpravili na cestno popotovanje s kombijem, ki smo ga predelali v avtodom. Odločili smo se, da se odpravimo na sever Slovenije in v Avstrijo.

Ko smo v petek popoldne vse spakirali, smo se končno odpravili v kamp na Zgornje Jezersko, kjer smo prenočili prvo noč. Naslednje jutro smo se od tam peš odpravili do bližnjih Ankovih slapov. Ko smo se vrnili, smo šli naprej na pot proti Avstriji.



Po približno uri vožnje smo prispeli do kampa Breznik v Avstriji. Tam smo najprej opazili jezero, v katerem smo preživeli celo popoldne.

Naslednje jutro smo se odpravili proti mestu Bad Radkersburg (avstrijska Gornja Radgona). Med potjo smo se ustavili še na jezeru Aqualava, kjer smo se spuščali po vodnem toboganu in skakali s skakalnice. Popoldne smo prispeli v naslednji kamp, kjer smo se skopali v bazenu in igrali nogomet.

Pot smo zadnji dan zaključili na kmetijskem sejmu v Gornji Radgoni, ki je bil tudi cilj tega potovanja.

Ta pot je bila tako meni kot tudi celi moji družini zelo všeč.

Oton Suhadolnik, 7. a

Z vlakom do Francije

Na 29. 6. 2024 smo mojega očija za njegov 40. rojstni dan presenetili s kartami za Olimpijske igre Pariz 2024. Za to smo se odločili, ker si je želel ogledati svojega najljubšega košarkarja Kevina Durenta.

Tako smo se odpravili na potovanje do majhnega mesteca v Belgiji. Na dan tekme smo se popoldne s kolesi odpravili do železniške postaje, kjer smo priklenili kolesa. Z vlakom smo se 20 minut peljali do francoskega mesta Lille, kjer je tekma tudi potekala. Preden smo stopili v čakalne vrste vstopa v areno, smo si privoščili nekaj spominkov. Nato pa smo se postavili v dolgo čakalno vrsto pred vstopom v dvorano.

Ko smo po eni uri čakanja končno prišli v dvorano, smo si kupili nekaj pijače in se posedli vsak na svoj sedež. V dvorani smo na začetek tekme čakali še 50 minut. Seveda nismo prišli praznih rok, držali smo dve veliki zastavi, in sicer Srbije in Amerike, saj se je v naši družini pojavilo nesoglasje. Oči in jaz sva navijala za Srbijo, mami in brat pa za Ameriko. Ko se je tekma končno začela, smo vneto navijali, ampak je po končnem rezultatu Amerika za krepkih 30 točk premagala Srbijo.

Po koncu tekme smo se spet odpravili na vlak. Ko smo prišli do koles, nas je negativno presenetilo očkovo kolo, kajti tatovi so mu ukradli sedež s kolesa. Revez se je do kampa, v katerem smo bivali, peljal stoje. V kampu smo imeli okusno večerjo, ob kateri smo poklepetali o dogodivščini. Med tekmo sem zelo uživala in komaj čakam še na kaj razburljivega.

Zoja Kogovšek, 7. a

Živalski vrt Zagreb

Ko se je prejšnje šolsko leto bližalo koncu in so bile tu počitnice, med katerimi lahko doživiš veliko pustolovščin, se je mami domislila ideje in rekla: „Kaj če bi obiskali živalski vrt v Zagrebu?“ Ker smo bili že v kar nekaj živalskih vrtovih, se mi je to da bi si ogledali še enega, zdela super ideja, saj imamo vsi radi živali. Z očijem sva se z idejo takoj strinjala. Pred odhodom v živalski vrt sem si na spletni strani parka ogledala, kako naj bi živalski vrt izgledal in katere živali naj pričakujem.

Naslednjo soboto smo se obleki, se usedli v avto ter se odpeljali do našega cilja. Na pot smo se podali kar zgo-



daj, kar mi ni bilo najbolj všeč, saj je bila sobota in sem želela spati malo dlje. V glavno mesto Hrvaške smo se pripeljali nekaj čez osmo uro zjutraj, kar pa je bilo malo prezgodaj, saj se je živalski vrt odprl ob deveti uri. Ker smo prišli prekmalu, smo imeli dve možnosti: ali gremo na kratek sprehod ali pa počakamo v avtu. Odločili smo se, da bomo šli na sprehod, saj smo želeli izkoristiti čas. Med sprehodom po mestu smo opazili veliko tramvajev. Zanimivo mi je bilo, kako se vključijo v promet, ker tega v Sloveniji nimamo.

Ko smo se vrnili s sprehoda, se je živalski vrt že odprl, v njem pa je bilo že nekaj obiskovalcev. Pred vstopom

smo morali plačati še vstopnino, ki je bila okoli 10 evrov. Ob vhodu pa smo dobili tudi majhen zemljevid, da se ne bi izgubili, ker je bil živalski vrt cel mali labirint. Najprej smo si pogledali živali v zaprtem prostoru, ki so bile v večini krokodili, kače in drugi plazilci. Med živalmi, ki smo si jih ogledali najprej, pa sta bila tudi piton, ki je ena izmed največjih kač, ter zeleni drevesni piton zelo živo zelene barve. Najprej smo mislili, da tam sploh ni nobene kače, saj je imel tako podobno barvo kot grmovje, da je bil skoraj neopazen.

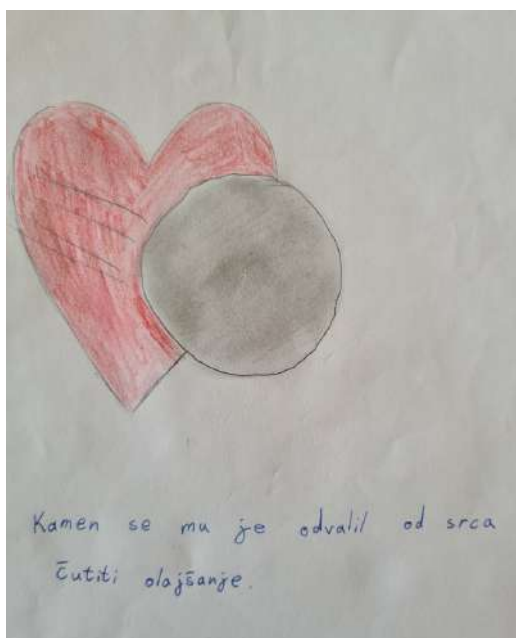
Za vogalom smo zagledali koze in se odpravili pogledati še tja. Bile so zelo udomačene, saj so se pustile prijemati ter božati. Med ogledovanjem koz nas je zmotil zvok opice. Šli smo pogledat, kaj se dogaja. Za ograjo sta se igrala dva mladiča gibbonov. Vsi smo ju z zanimanjem gledali, saj sta bila precej smešna. Ko smo se vsi dodobra nasmejali z njuno borbo, smo ugotovili, da si še nismo ogledali morskih živali in dvoživk, zato smo se odpravili tja. Medtem ko smo si ogledovali dvoživke smo opazili žival, ki mi je bila zelo zanimiva. Njeno ime je bilo Jastrebnja želva hlastavka (*Macrochelys temminckii*) in je ena največjih in najtežjih sladkovodnih želv.



Ko je bila polovica izleta že za nami smo postali lačni. Seveda je bila v živalskem vrtu tudi restavracija, zato smo pojedli tam. Oči in mami sta v restavraciji naročila ocvrt krompirček in zrezek, jaz pa ocvrt krompirček ter piščančje medaljone. V restavraciji in živalskem vrtu je bilo zelo veliko Slovencev, zato sem se počutila kot doma. Ko smo pojedli, pa smo si šli pogledat še divje živali in ptice. Po celem živalskem vrtu je bilo veliko plakatov živali v naravni velikosti, zato smo se lahko zraven tudi slikali.

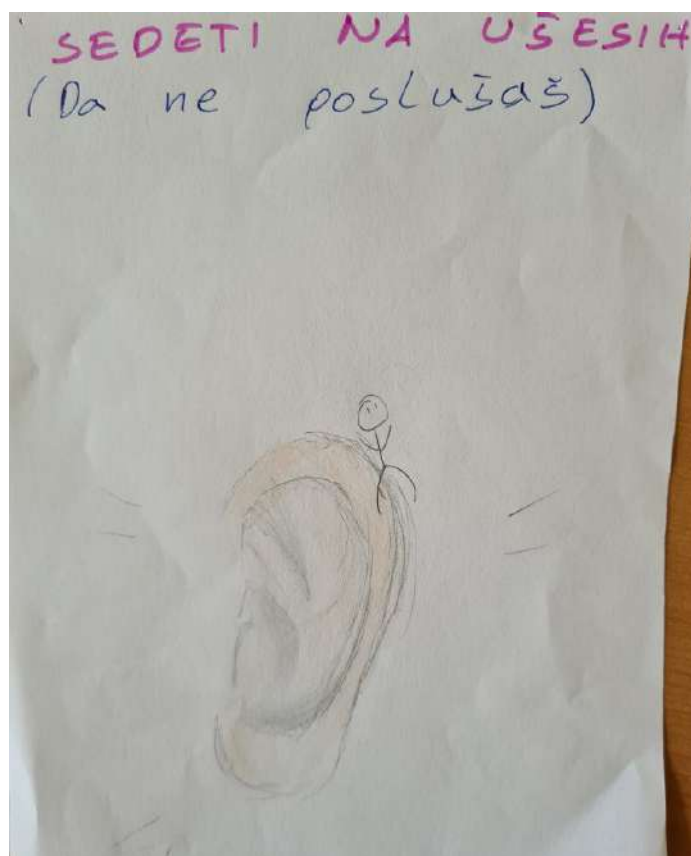
Ko smo si do večera ogledali vse živali, smo šli še na večerni pohod po mestu, ki je bilo lepo osvetljeno, nato pa smo se usedli v avto ter se odpeljali domov. Tako se je naša celodnevna pustolovščina zaključila. Na koncu smo se vsi strinjali, da smo preživeli lep dan v družbi živali. Živalski vrt se nam je zdel prostoren ter lepo razporejen. Z veseljem si ga še kdaj ogledamo.

Nika Furjan, 7. a



7. a ustvarja

KAKO NARIŠEŠ FRAZEM





Bil sem čolnar na nedeljskem plesu

V nedeljo popoldan sem se po kosilu odpravil k svojemu staremu nekoliko obrabljenemu čolniku na Ljubljani. Ko sem hodil po glavnem trgu, je tam plesalo in pilo polno mladih ljudi. Mladenci so bili oblečeni v nedeljska oblačila, dekleta pa so nosila dolga krila bujnih barv.

Tam sem opazil tudi prelepo Urško, ki je bila temnolasa, svetlolična in vitka mladenka. Vedel sem, da sem že starejši gospod in je moja briga le moj čoln, zato sem se odpravil do čolna. Bila je že skoraj tema, zato se ni splačalo loviti rib. Lotil sem se obnavljanja čolna. Ven sem zložil ribiške mreže, zaboje in druge stvari. Čoln sem s pomočjo drugih ribičev zvlekel na rob ob Ljubljani. Začeli smo ga barvati. Poslušal sem godbo in nenadoma so začeli godci igrati hitreje. Videl sem, da so vsi plesalci ob robu plesišča, kar se mi je zdelo čudno. Začelo je bliskati in grmeti. Čolnarji smo se skrili pod most in samo opazovali ter čakali, da nevihta mine. V tem času nisem več slišal zvokov trobent, gosli in cimbal. Pihal je veter, Ljubljana je začela šumeti glasneje in grmelo je zelo hudo. Bil sem prestrašen.

V vodi je začel nastajati gromozanski vrtinec. Bil sem začuden, zakaj se je naredil, a tudi osupel, saj česa takega še nisem videl. Začudenja še ni bilo konec, saj sta s plesišča pletela v vrtinec prelepa črnolasa Urška in nek visok bled temno oblečen mož. Že na prvi pogled se mi je zdel drugačen od ostalih.

Videl sem, kako ju je pogoltnil vrtinec. Urške po tem dogodku ni videl nobeden več. To smo povedali še ostalim, ko se je nevihta umirila. Vsi mladeniči so bili šokirani, saj prelepe Urške ni bilo več. Dekleta pa so bila vesela, da jih bodo mladeniči spet vabili na ples.



Jerneja Kavčnik, 8. b

Maj Naglič Mušič, 8. a

Doživljanje vojne za Slovenijo skozi oči mojega dedija

Zvečer sem gledal po televiziji osamosvojitveno proslavo in razglasitev samostojnosti Slovenije. Bil sem prijetno vznemirjen. Uresničila se nam je dolgoletna želja, saj imamo svojo državo. Na svoji zemlji bomo sedaj mi gospodarji. Pod tem vtisom sem odšel spat. Vendar ne za dolgo.

Okrog druge ure ponoči je zazvonilo pri vratih. Vstal sem in odprl. Policista iz nočne izmene sta mi ukazala, naj se takoj oblečem, saj je vojska JLA prodirala s tanki proti Ljubljani. Začela se je vojna.

V začetku smo postavljali cestne barikade, sestavljene iz osebnih avtomobilom in tovornjakov ter tako preprečevali nadaljnje prodiranje tankov.

Med varovanjem poslopja takratne skupščine sem opazoval mimoidoče ljudi, ki so odhajali v službo. Ob pogledu na nas, oborožene policiste z avtomatskim orožjem, so se jim zarosile oči. Nekaj žensk je tudi na glas zaihtelo. Bili smo v negotovosti, kaj vse nas bo še doletelo. V naslednjih dneh je JLA še stopnjevala napade na obmejna mesta po Sloveniji. Padle so tudi prve žrtve. Pripadniki Teritorialne obrambe in policisti smo večino napadov uspešno obranili. V nočnem času se je večkrat dogodilo, da so na naše položaje iz hiš in blokov ženske in tudi moški prinesli kavo, topli čaj, sendviče ... Največ nam je pomenila kakšna spodbudna beseda, ki nam je dvignila še dodatno hrabrost. Takrat smo ugotovili, da na položajih nismo sami, ampak ob nas stojijo občani in celotna Slovenija.

Že naslednji dan je vojaško letalo prebilo zvočni zid nad Ljubljano. V središču mesta je zato popokalo nekaj šip. Do takrat sem opravljal policijske zadolžitve. Naslednji dan sem bil na grajskem hribu. Imel sem nalogo varovati predor pod gradom. Kmalu zatem sem dobil obvestilo, da obstaja nevarnost zračnega napada na Ljubljano. Vojaška letala so že letela proti Sloveniji. Dobro sem se zazrl na mesto pred seboj. Strehe hiš so se bleščale v popoldanskem soncu, ni bilo veliko prometa in še nikoli se mi Ljubljana ni zdela tako tiha kot takrat. »Kako je bila lepa! To je moje mesto, tu sem se rodil, tu živim, sedaj pa čakam, da ga bodo bombardirali! Branil jo bom do konca svojega življenja, saj je Slovenija moja domovina!«

Vsi se moramo zavedati pomena te osamosvojitvene vojne in kaj nam pomenijo ta mir, svoboda, materni jezik in na splošno NAŠ DOM. Spoštujmo in negujmo to, kar smo si stežka priborili.

Tevž Povirk, 8. razred

Osamosvojitvena vojna v očeh mojega dedka

Osamosvojitvena vojna je bila kratka, a intenzivna vojna med novonastalo Republiko Slovenijo in takratno Jugoslavijo. Odvijala se je junija 1991. V njej so imeli pomembno vlogo številni posamezniki, ki so doživeli vojno na lastni koži. Med njimi je bil tudi moj dedek, ki je v tistem času preživel veliko zanimivih in nevarnih trenutkov.

Že prvi dan vojne ni mogel v službo, saj je bila avtocesta pri Brezovici pri Ljubljani blokirana. Blokada je postavila Teritorialna obramba, saj je s tem želela preprečiti napredovanje Jugoslovanske ljudske armade iz Vrhnik. JLA se je na blokado odzvala z grobstvo, saj so s tanki blokado preprosto prevozili. Kljub temu so se slovenski borci znašli in uporabili nenavadne ovire. V Polhovem Gradcu so denimo zasegli tovornjak, poln pohištva, in ga postavili na cesto kot barikado. Medtem ko so tanki povozili vse druge ovire, je ta tovornjak ostal cel, pohištvo v njem pa nepoškodovano.

Naslednji dan se je moj dedek v službo odpravil peš in se tako tudi iz nje vrnil domov.

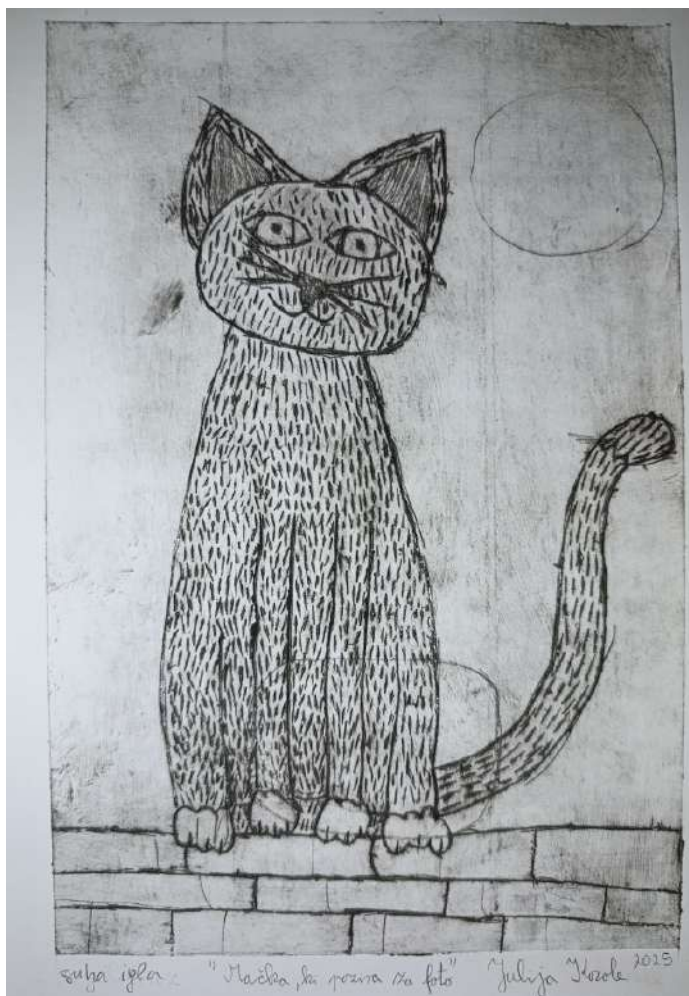
Med vojno je prišlo do številnih napadov in incidentov. Na Vrhniki je jugoslovanska vojska s svojim vojaškim letalom mig izstrelila raketo v kombi, poln steklenic piva. Kljub eksploziji so se razbile le nekatere steklenice. Ko se je letalo spuščalo, da bi izstrelilo raketo, ga je dedek videl z vrha hriba, kako je nizko letelo nad avtocesto.

V vojni so bili tudi posamezniki, ki v njej niso želeli sodelovati. Tak je bil oficir JLA Ramo, ki je bil po narodnosti Srb, a je živel v Sloveniji. Vojne ni podpiral, zato je vojake JLA poslal v Stari maln pod pretvezo, da je potrebno menjati stražo. V resnici jih je poslal domov, saj so jih tam prevzeli pripadniki Teritorialne obrambe. Sam je izjavil, da je v bistvu izdajalec za obe državi.

Med osamosvojitveno vojno je prišlo tudi do pomembnega zavzetja skladišča JLA v Borovnici. Pripadniki TO so zajeli stražarje in vojake ter jih zaprli v Gasilski dom Breg – Borovnica. Komandant straže je skušal pobegniti, a so mu vojaki streljali pod noge. Ko je bil zadet v zadnjico, se je naposled končno vdal.

Predsedstvo Jugoslavije se je odločilo za umik. Posledično so želeli s seboj odpeljati tudi orožje iz skladišča v Borovnici, vendar jim slovenski borci tega niso dovolili, saj niso imeli popisa le-tega, zato je celotna zaloga ostala v slovenskih rokah.

Dedek ni bil vpoklican v vojsko. Na Vrhniki je bila za vsak slučaj postavljena straža, kjer je potem dobil službo



Jerneja Kavčnik, 8. b

razvodnika straže v kasarni. Jugoslovanska vojska je iz vojašnice pobrala vse (orožje, tanke, vojaške avtomobile, peči, pipe ...). Le-te so naložili na vlak ali ladje. Ker so raje na ladje naložili svoje avtomobile, so na obali pustili precej tankov in oklepnikov ter orožja. Kar je ostalo, so nato odpeljali na Vrhniko

Moj dedek pravi, da je poleg vsega doživel tudi precej smešnih dogodkov, o katerih bi lahko govoril vsak dan.

Ožbej Rojc, 8. razred

Spomini na leto 1991



Vsako jutro, ko peljem sina v šolo, opazujem brezskrbne otroke, ki se smejejo, kričijo in brezskrbno tekajo po dvorišču. In vsako jutro me preplavi enak občutek – občutek hvaležnosti, da lahko moj sin odrasča v svetu, kjer so otroci lahko otroci.

Leta 1991 sem bil osmošolec. Poletje je dišalo po pokošeni travi in asfaltu, ki se je segrel pod močnim soncem. Zadnji šolski dnevi so običajno prinašali veselje, pričakovanje dolgih počitnic, a tisto leto je bilo drugače. Odrasli so šepetali, radio je neprestano poročal o nekih »pogajanjih«, mama je bila tiha, oče pa je vsako jutro bral časopis z zaskrbljenim obrazom.

Nekega dne me ni prebudila budilka, ampak zvok, ki ga prej še nikoli nisem slišal. Globoko bobnenje v daljavi. Skozi okno sem videl sive oblake dima, ki so se dvigali nad mestom. Mama je vstopila v sobo. Njen glas je bil trd in odločen. »Vstani! Hitro!« Spomnim se, kako je oče stal pri oknu, roke so mu bile stisnjene v pest. Tistega dne nismo šli v šolo. Pravzaprav sploh nismo zapustili hiše. Po radiu so govorili o tankih na cestah, o streljanju, o nečem, česar nismo razumeli. Govorili so O VOJNI! Vsakikoli, ko je zunaj nekaj počilo, sem videl, kako je mama za trenutek zaprla oči, kot da bi želela utišati strah v sebi.

V naslednjih dneh smo se pogosto skrivali v kleti. Bila je hladna, vlažna. Tam smo običajno hranili krompir in kozarce vloženih kumaric. Tisti teden pa je postal naš dom.

Brat je tiho žvečil skorjo kruha, jaz pa sem premišljeval in se spraševal, ali bomo kdaj še normalno živeli.

Najbolj se spomnim dneva, ko sem z očetom odšel v trgovino. Ceste so bile prazne, zrak težek. Ko sva prišla do križišča, sva zagledala tanka. In vojaka. Bil je mlad, komaj starejši od mojega brata. Puško je držal s tresočimi rokami. Ujel sem njegov pogled. To ni bil pogled vojaka, ampak pogled prestrašenega fanta, ki ni vedel, zakaj je tam. Ko sva prišla domov, mi je oče rekel nekaj, kar mi je za vedno ostalo v spominu: »To niso le vojaki. To so sinovi nekoga!«

Deset dni. Deset dolgih dni, ko nismo vedeli, ali bomo naslednje jutro še tukaj. Po radijskih poročilih so brali imena padlih. Nekatere sem celo poznal.

Ko se je vojna končala, smo se vrnili v življenje, kot da se ni nič zgodilo. Nismo več govorili o poletnih počitnicah, o igrah na dvorišču, o tem, kdo je komu všeč. Vsak izmed nas je v sebi nosil nekaj, česar še nismo znali ubesediti – spomin na strah, na neznano, na to, da smo v desetih dneh odrasli. Spomnim se sosedu, ki je rekel, da bomo o tem nekoč pripovedovali svojim otrokom. Takrat nisem razumel, kako resnične so bile te besede.

Danes svojemu sinu razlagam, da smo se takrat naučili, kaj pomeni pogum. Govorim mu o o trenutku, ko sem spoznal, da svoboda ni nekaj, kar nam je bilo podarjeno, ampak nekaj, za kar smo se morali boriti. Ta zgodba ni le moja, je zgodba vseh nas, ki se je ne sme pozabiti.

Ko ga odložim pred šolo, še enkrat pogledam proti igrišču, kjer je polno smeha in otroškega vrveža.

Laura Kopi, 9. razred

Urška v 21. stoletju

Urška lepotica se je zbudila,
še ko spi, izgleda kot kraljica.
Na uro se ozre in
ugotovi, da bo zamudila.
Hitro iz postelje je vstala,
in make up nase dala.
V omari našla je obleko,
ki na njeno telo je kot ulito.
Kar žarela je od lepote.
S kodralnikom se je opekla,
saj najbogatejše hotela je kodre.
Še petke Gucci si natakne,
in v torbico si rdečo šminko vtakne.



Jerneja Kavčnik, 8. b

Avtobus jo na kolodvoru pobere,
In Urška starejšo gospo s sedeža odžene.
Po dežju do kluba 12 se je sprehodila,
Varnostnik je mislil, da 18 ni dopolnila,
saj tako lepa in mlada je njena koža.
Ko v klub je vstopila,
takoј disko kroglo je opazila.
Ko do bara je prišla, »En mojito«, je naročila.
Točaj ji seveda je ustregel in se vanjo je zagledal.

Urška samo gledala je naokoli,
saj zavrnila je roko za ples komurkoli,
ki želel je z njo plesati.
Didžej tam si jo ogleduje
in tako se glasba kar sama pospešuje.
Ko se fant zbudi iz sanj,
da Urška rekla bi mu ja brez vprašanj.
In kar do nje pristopi,
se še glasba kar sama se izklopi.
Vsi se začudijo in proti Urški strmijo.
Takoј točaj glasbo vklopi,



da Urška z didžejem lahko nastopi.

Urška po plesu na didžejev motor sede,
še fant prisede in skupaj se odpeljeta,
do morja sosednjega
in kdo ve še kam naprej,
saj Urške noben ni videl več odslej.

Ajda Rubin, 8. b

Z Urško sva večkrat hodili na ples



Bili sva dobri prijateljici. Povedali sva si vse, kaj je katera od naju doživela. Cele dneve sva se ličili in ob tem zabavali. Imela sem kratke rjave lase in visoko postavo. Urška je bila svetlolasa in imela je dolge skodrane lase. Bila je nižja od mene. Rada se je ličila, saj je želela biti opazna med ljudmi. Čeprav sva bili različni, sva se o vsem in o vseh strinjali.

Neko nedeljo se je v Ljubljani na Starem trgu odvijal ples. Seveda sva bili z Urško tam. Bila je oblečena v kratko svetleče modro obleko, jaz pa v krilo, temne bordo barve, in v navadno belo majico. Kmalu so se začeli zbirati še ostali. Kar naenkrat je bilo tam veliko ljudi. Do naju je pristopilo kar precej uglednih mladeničev, ki so Urško večkrat povabili na ples, a je vse lepo po vrsti prijazno zavrnila, saj je želela biti v moji družbi.

Čez čas je k nama pristopil mladenič, oblečen v temno obleko. Imel je temno modre oči in na kratko pristrižene rjave lase. Opazila sem, da se je Urška že nekaj časa spogledovala z njim. Vprašal jo je, ali bi zaplesala z njim. Urška je bila njegovega povabila vesela in odšla sta na plesišče. Nekaj časa sem ju opazovala. Izgledala sta zanimivo.

Ura je bila že pozna in želela sem se odpraviti domov. Urška je še vedno plesala s skrivnostnim mladeničem. Ob pogledu nanju me je prešinilo nekaj nenavadnega. Postalo je temno in pripravljalo se je k nevihti. Glasbe nismo več slišali. Vse je postalo skrivnostno. Čeprav ni bilo glasbe, sta se Urška in soplesalec še vedno vrtela po plesišču. Za trenutek sem pogledala stran. Ko sem se ponovno ozrla, ju ni bilo več. Bila sem zmedena. Urško sem začela iskati in klicati. Spraševala sem vse, če so jo morda videli, a mi nobeden ni znal povedati, kje je.

Po nekaj mesecih iskanja sem si skušala dopovedati, da je ne bom nikoli več videla, čeprav sem še vedno upala, da se bo enkrat prikazala in mi skočila v objem. Leta so minevala. Končno mi je nekega dne ostareli čolnar povedal, kaj se je z Urško zgodilo tistega nedeljskega večera.

Maša Zlata Klajder, 8. a



Eva Mrak, 9. a



Vid Kovač, 9. a



Manca Švigelj, 9. c

52nd INTERNATIONAL CHILDREN'S EXHIBITION OF FINE ARTS LIDICE

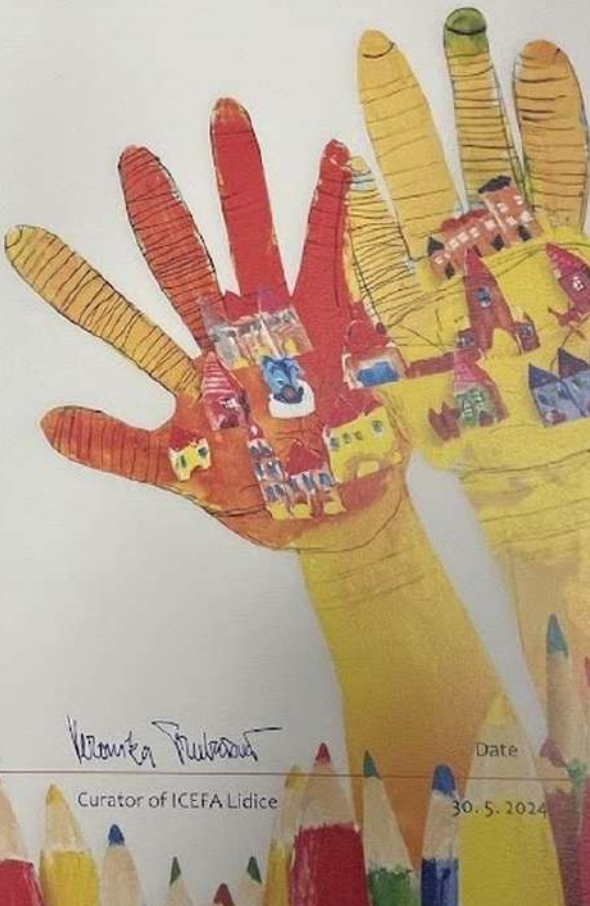
THE LIDICE MEMORIAL
THE MINISTRY OF CULTURE OF THE CZECH REPUBLIC
THE MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS OF THE CZECH REPUBLIC
THE MINISTRY OF EDUCATION, YOUTH AND SPORT OF THE CZECH REPUBLIC
THE CZECH COMMISSION FOR UNESCO
CZECH CENTRES

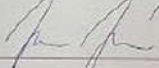
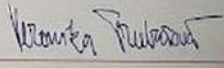
hereby confer the 2024

Honourable mention

for a very good work of art
in the medium of 3D artworks
on

Gregor Kosednar
Osnovna šola Log-Dragomer, Brezovica pri Ljubljani, Slovenia



Director of Lidice Memorial Chairman of the Panel of Judges Curator of ICEFA Lidice

Date
30. 5. 2024

52nd INTERNATIONAL CHILDREN'S EXHIBITION OF FINE ARTS LIDICE

THE LIDICE MEMORIAL
THE MINISTRY OF CULTURE OF THE CZECH REPUBLIC
THE MINISTRY OF FOREIGN AFFAIRS OF THE CZECH REPUBLIC
THE MINISTRY OF EDUCATION, YOUTH AND SPORT OF THE CZECH REPUBLIC
THE CZECH COMMISSION FOR UNESCO
CZECH CENTRES

hereby confer the 2024

Honourable mention

for a very good work of art
in the medium of 3D artworks
on

Vid Kovač

Osnovna šola Log-Dragomer, Brezovica pri Ljubljani, Slovenia



[Signature]
Director of Lidice Memorial

[Signature]
Chairman of the Panel of Judges

[Signature]
Curator of ICEFA Lidice

Date
30. 5. 2024



Tim Vehar, 9. b



Tjaša Vehar, 9. a



Gregor Kosednar, 9. a

